

לאף שלך מעע אלא

כל מה שיופייך זקוק לו בבקבוק אחד

תיקים אופנתיים אופנתים אופנתים אופנתים אופנתים אופנתים אופנתים אופנתיים אופנתים אופנתים אופנתים אופנתים אופנתי

מבחר כוזוודות / כלור ותיקי נסיעה להי לורי

כלא לים זגם "סופר" 1090

רהיטי גן ומרפי 4 תשלומים ללא ריבית

כל תשלום - מינימום 50 שיו

יום המוצר

25.4.88 רולצות בד לנשים, גברים וילדים

20/

פרט להצעות מיוחדו

יום המוצר

יום ראשון 24.4.88

בגדי ים וחוף לנשים, גברים וילדים

20/

פרט להצעות מיוחדות

במ-2000 שמ-2000 החלואה הלואה לרכישת מוצרים

לרכישת מוצרים באמנשת מוצרים באמנשת יציל שי שיטים נבתי הכל-מ

במ- 5000 שיח עד 2000 שיח אשראי בעידי ללא ערבים ש הצע תלוש משטות! אשראי גמיש עד 12 תשלומים

היכונו למבצע השנתי-כחול לבן במשביר לצרכן

הקדם חביכה לנשירה

חזק את שערך בחביבה רגילה עם שמכו כולטֶן-היחיד שגם מחזק את שורשי השיער.

למה לך להשתמש בשמפו רגיל כשיש לך אפשרות לחשתמש בשמפו פולטן - חשמפו חטוב ביותר לשערך.

מכיל טריכוסכריד - חומר טבעי חמחזק את

שורשי חשיער. מגן על עור הקרקפת.

ם מונע חיווצרות שומנים. שמפו אידיאלי לשימוש יומיומי.

מטפח שיער מלא ובריא: . מעניק ברק ונפח לשיער וחופכו קל לסירוק. ■ שימוש פשוט, קל ונוח. זת חזמן להחליף את חשמפו הרגיל,

ולעבור לשמפו הטוב ביותר הקיים בשוק.

עבור לשמפו פולטן - להשיג רק בבתי מהקחת.

אביק וזה עובר.

רגע גורלי אילן ככר

אבר עלי ואבר אמיר. חברים עמוס לבב

כמו שאני זקן אצא שוב לקרב חלמה ארמון

שמאלן כודד כשטח **71** יהונתן גפן

שיול "סופשבוע", בין אילות ומטולה נילי פרידלנדד

הארומה, ליבו החמקטק של היין פהאל עשהאל

הקרב על הארץ. כלי גולן זיצחק כן מורץ שטח פרטי, ד"ר ראובן הכט עורית ברצקי

הכי טוב למכור במיקווה מיכל קפרא

שופט ללא השקפת עולם הוא מרובע 40 גבריאל שטרסמן

השמיים כבר לא הגבול יהודית חנוך

שיפודים מאיר עחיאל

חיים ואוהבים מפר אנידר

הורוסקום דליה מזורי

פנטהאוז ינאל לכ מעריב לילדים 54

לפערו חנו ביבליק וסלימן חוסיין שיבלי. מונח בעמוד 12. צולמרוו אירית זילברמן

עודן עמי דור־און לגיה עורך: דניאלה בנקשטין לגית עורך: אורית הראל עורך גרפין יודע נאמן מעובות: אורלי אנשל, שרו אנסקי, נטע גרינשמן אלעות: אורי דגן

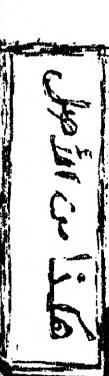

יתו גורבי, חצא כבר – במה זמן אני יכול לחכות לויי

5 Blacoin

"גמלת סיעוד

גמלת סיעוד ניתנת על-פי חוק ביטוח סיעוד לגברים בני 65 ומעלה ולנשים

לאכול, להתהלך כבית וכיו"ב). הגמלה – לרוב נמלת שירותים ולא גמלת כסף – נועדה לסייע לזקן בפעולות היום

* את מידת העזרה או ההשגחה שהוקן כדיקה מקצועית כבית הזקן

* כדי לקבל גמלת סיעוד יש להגיש תביעה לגמלה בסניף המוסד לביטוח לאומי שבמקום המגורים. טופסי תביעה וחוברות הסברה יינחנו

שותפים להפעלת החוק:

המחלקה להסברה וליחסי ציבור

כנות 60 ומעלה שגרים בבית, ונוקקים להשגחה או לעזרה רבה של אדם אחר בפעולות היום יום (להתלבש, להתרחץ,

לכף רגל יבננוה

אקילן באריזה הכחולה

סדרה זו נועדה להסרת עור יבש לרכך ולהעני

לחות לעור כף הרגל. היא כולכת: קרם אקילן מיוחד

להסרת העור היבש, תחליב אקילן

וקרם אקילן לתחורת לחות לעור

במהירות. יש להקפיד ולהשתמש

וסדוקה

יום ובעבודת משק הבית, ולהקל על משפחתו את הטיפול בו ואת ההשגחה

זקוק לה יקבע המוסד לביטוח לאומי

משרר העבודה והרווחה, משרד הבריאות, השלטון המקומי וקופות החולים.

המוסד לביטוח לאומי

לכף רגל מזיעה לכף רגל עייפה או מדיפה ריח רע ומאומצת אקילן באריזה האדומה

, סדרה זו של אקילן נועדה לטיפוח

חיטוי ולרעננות במשך כל היום

ולזוניח על שרכף ההגל. חיא כוללח: קרם אקילן פעיל הנספג במהירות בעור ומרגיע את

כי האיכות קובעת- ﴿وَوُنَّا

כף חרגל וכן ספרי אקילן

כמעט לכל אדם יש איזושהי בעיה בכף הרגל-אַקילן פותר אותה.

אקילן באריזה הירוקה סדרת זו של אקילן פותחה למען הרגשת הרעננות והנקיון בכף הרגל. היא כוללה: תמיטת אקילן

ריחות זישה בנעליים. חרכב

סדרה זו פותחה במיוחד לעוסקים בספורט לרחיצת כפות הרגלים. קרם אקילן לחיטוי ולמניעת זישת יתר. אקילן לחיטוי ולמניעת זישת יתר. אקילן אנטיספטי למניעת תחונורים המיוחד הוא זה השמע צמיחת חיידקים שנורמים לריר

לכף רגל לפני ואחרי

פעילות ספורטיבית

אקילן באריזה הכתומה

ולאח אילן בכר

רבין ישן והוגר רץ לספר להורים, נסים היה בפיגימה וכת שומיה, נבון כבר הרגיש את השטויות באות והורוביץ לא זוכר ממש, שמיר היה בצרפת וקצב שיחק בארגז חול. רשימה חלק ושבות שרים, לשאלה המסקרנת איפה היית ומה עשית ברגע ההוא,

"הייתי כן 26, מפקר חטיכת הראל, שלחמה כדוף לירושלים

הדרומי, לפני כן חשתלטנו על החלק חצפוני של אותו קלע דרו

בצהרי אותר יום הייתי במעלה התמישה, כבית פפרגון מייום בית

ההבראת במעלה חמישונו הגבור השלישו של תחמיבה חור אול

יום הם שרים בממשלה. ממשיכים, כמו או, להתחבט בשאלות אבל הרלפות אינן נחלת רק הרור הזה. בנואם, הם נרומים קיומיות "מנורש העשיה בהווה, הם נוטים לעתים לשכוח להיווכה, כי חצי עיר ממתינה להם. העתותות כבר דיווהה בכוקר אות ימים היסטוריים בעבר: נרמה לומ, שכל יום הוא עוד יום יום על העומר להתרחש. אבל אין בעוברה זאת כדי להעיב על היסטורי בחייה של המרינה הצעירה, שטרם התמה את פרקי התרגשות סמוך לשעה 16.00 הגיע דור כן גוריון, מעל כמה למותיה על עצמאות.

יוו ביין דיור ישיבות הממסלה אר גוריון, על הקמת מדינת ישראל וון יוצאת לדרך.... דולפים במשטן הכנסה: תמיד ממורים. אתה מעכנ אותם ומבקש שתי רשת, לא יותר. הם מצפים לשאלה בנושא אפטואלי זה או אחר העומר היום על הפרס. ולנפתע הם מתבקשים לחזור לרגע אחר לאחור. השאלה מכיכה אותם משתה מה עשית אחה ב-14 במאי 1948, ה'

מניצים לכנין מוניאון תל אכיב בשודות ויוטשילך 16, נוצרים את האדר הכמום כליבם.

הקרב על כיה מחסיר (היום כית מאיר). קרב קשה מאות, שנופר לאמשר לנו שליקת לאודר כל הוירך מירושלים עד שער הגיא בקבע בטוח שארכעים שנה חלפו מאחל. בטוח שארכעים שנה חלפו מאחל. יום שישי, 14 במאר, שעת ארבע אחר הצהריים. חומנות חשאיות. בוצרה ואפשרות לדרך בורבת שעקפה את לטרון, שלא נכבשה. שונדו לנצילי מועצה העם, נציני הישוב היהודי ההנועה הציוניה, הם

לפתות מחרש את חדרך לירושלים, כבוקר אותו יום שישי, המתיים

חלקם משום לא זוכן. אחרים מקמטים מצה, מאמצים את הזכרון בנסיון נואש לוכור. "היתכון", הם אומרים לעצמם בתמיחה "אתה

באייר תש"ה, היום בו הכריו בתל אכיב דור כן גוריון על הקמו מרינה . ובירושלים הנצורה. באותו יום היינו בעיצומי של מבצע צוכבר, שנועו מוודית בארץ ישראל, היא מרינת ישראל.

לפני 40 שנה, כשהזקן אתר, "ובואת אנו מכרינים שלוינה יהודית בארץ ישראל, היא מדינת ישראל".

ויסצרית מיוודת במינה – מעבר מישוב יוצרי למרינה".

ושם – בניג'תה.

לושה ימי לחימה קשה. הם התמקמו כאולם הגדול, מותשים האחים, כטור, לשמוע ברחילריורחימו את קולו של דוד כן גוריון. השתרעו על הרצפה לישון. יהגענו לבית סכא ושם כבר התקבצו שכנים וחכרים שלו, שנם לוגם לאולם היה רדיו. מישהו פתח אותו ושמענו את עולו של רוד בן לא היה רדיו. שמענו בהתרגשות רבה את ההברות. החלום הפך מריון על הקמת המדינה. החיילים היו עייפים וקול הרדיו לעובדה היו מהיאות כפיים ושהחיינו של הדב מימון, שבירך בשם ב בעיע להם לישון. הם צעקו לאותו חייל, שפתח את הרדיו לסגור המלכות. זה סגר מענל גם עבור אני, עליו השלום, שהיה אחוו התרגשות כבר מה־29 בנובמבר 1947. באותו לילה שמענו דרך שכנים יקי קמה לגן המרינה. החטיבה ספנה אברות רבות וכולנו היינו שהיה להם רדיו שהצביעו באו"ם, וחיה רוב למען מרינה. אנא יצא שפעים כלחימה, מבלי שמשמעות ההכרהה הדרה באותו יום לתודעה למריפסת והמתין לראות בני אדם. ראה אשה עוברת וצעק לה בכרת שלנו. כמובן שלאתר מכן הבינונו, שאותו יום היה בעל משמעות מזל טוב, מדינה, מרינה עברית ואני, ילר קטן כבר עם פיגעה, יצאתי עם כולם לתגוג בתומים וכמתולות.

נבון – יהחעניינחי בפה שעושים הערבים..."

יוו היה יום שישי אחר הצחריים. הייתי או כן 12 וכמה חורשים. מה "באותם ימים הייתי ראש המחלקה הערבית של התנות. ראש אי אניך לך, דבר אחד הצחרים. דירון אורן 12 וכמה חודשים. בש לא היה רדיו נכל כית ולנו לא היה דדיו. זה תיה מצרך שלא כל אחד הישה לעצמו. עושים הערבים, לא מה עושים היהודים אני עטקוי כל הזמן כאיסוף מאד"כן לא היה דדיו. זה תיה מצרך שלא כל אחד הישה לעצמו. ידיעות כרי לרעת איך נעמור בפני הפלישה לא תשכתי שוריום אחדים המצרי על המדינה או לא, זה בכלל לא חיה במתשכתי של כל המדינה או לא, זה בכלל לא חיה במתשכתי של המדינה או לא, זה בכלל לא חיה במתשכתי של המדינה או לא, זה בכלל לא חיה במתשכתי הבאורים לשני קבלת השבת, התלבשו ההלבנו לכית סכא שגר עומדים להכריו על המדינה או לא, זה בכלל לא חיה במתשתתי הרא לחב שלנו החב הוד ליון, זה לא מרחק גרול. הלכנון החרים ושבעת. ובתורעתי (המשך בעמון הכאן

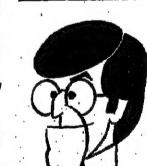
9 HIDEOLO

ungain 10

"הגענו לכר "המוזג" ברחוב כן יתודה, שחילק אותו יום בירה חינם לכל חוגג. זו היתה כוס הבירה הראשונה שלי בחיים – מאז 'נגמלתי

קצב: "בן ענתיים וחצי, עוד לא הקשבתי לחדשות".

"אני מצטער אך לא האזנתי לתרשות כיום הכרות המרינה. היותי

ברלב: "עם תקלע בינוני על קירור תים"...

"הייתי מפקד גדוד 8 בחטיכת הנגב, הגרוד הדרומי ביותר מול החזית המצרית והפולש המצרי. הגדוד שלי היה אחראי לתריסר ישוכים כהם ישבו כ־350 לוחמים.

"ב־15 במאי החלה הפלישה המצרית. הידיעה על הכרות המרינה הועברה, אם הועברה, בנתיבי הפיקור. אכל הראש כבר בתוך הפלומה המצרים תוקפים את נירים, תנקודה הקרובה ביותר בכביש רפיח עזה וכוונתם להמשיך צפונה ברגל וכרכב, לכיוון רצועת עזה. המצרים רא בנירים איום על ציר התנועה ועשו מאמצים לככוש אותה. 30 חברים צעירים, כנים וכנות מהכשרה של הפלמ"ח. הם היו חמושים כנשק קל, מקלע בינוני אתר, שעבר על קירור מים ומרגמה אתת שלושה אינטש. "פעמיים תקפו המצרים כאותו יום את נירים והחבר"ה שם עמדו בהתקפה הזאת הודות לביצורים, תעלות ולכונקר שבנו. כל זאה, בתוספת הנחישות שלהם, מנעו מהמצרים לכבוש את המקום. המצרים תקפו את נירים מהאוויר, בהפגזה ארטילרית, שריון וחיל רגלים. כשנפסקה ההפגזה, הם מידרו לצאת מהכונקרים ולחשפך לתעלות. שתי ההתקפות המצריות נשכרו אני, כמפקד הגרור, ישכתי כ"גכולות" וראיתי משם את ההפגזות וההתקפות על נירים. הקשר בינם לכיני נקטע וראיתי את גירים, נקודה בגודל של 100 מטר על 100 מטר, מכוסה בעשן ככד ואבק.

"סייעתי להם בהטעיית המצרים, שלחתי כוח של קומנרקרים באיגוף, וכאלחוט ריברנו כאילו זה כוח של ממש. מוכן שרריו לא היה זמן לשמוע, אבל ידעתי שהיום תהיה הכרות המרינה. מה שלא ידעתי, היה איך נעמוד במעט האמצעים שהיו לנו מול השריון, המטוסים הארטילריה, רק בתום יום הלחימה, לאחר הריפת שתי ההתקפות, היה ברור לי שנוכל לעמוד מול הפולשים".

שוליד – בעיירה בצרפח, "תאיים" על ולכח

"ער כמה שזכור לי חייתי באותו יום בעיירה נירחת כצרפת, על הגבול הצרפתי-ספרדי. הסיבה היתח פשוסה: כאותם ימים בריוק הגיעה מלכת בריטניה לפארים. הבריטים, מהם ברחתי, כעסו מאד על שהצרפתים נתנו לי מקלט מדיני והכיאו אותי בספינת מלחמה מג'יכוטי. הם כאו לשלטונות הצרפתים וטענו כאוזניהם שיש להם יריעה שאני מתכנן התנקשות במלכת אנגליה. מובן שזה חיח אבסוד. וה לא היה כראשי באותם ימים, כל שרציתי היה לחזור לארץ.

"אכל הצרפתים, כדי לרצות את הבריטים ולהרגיע אותם, ביקש ממני, באמצעות ידידים, שאעדר מפארים באותם ימים כהם תהיה המלכה כמקום. הם הציעו שאבלה יומיים כנקורה רחוקה מאור. מפארים, כאנריי, ושם הייתי "על ההכרזה קראתי בעתונים הצופתיים. הייתי מאוד מאושר, אגל

ברור היה שאנחנו הולכים למלחמה והמחשבה העיקרית חיתה להוד הביתה ולסייע במלחמה נגד הפולש. אז זה לא חיה דכר של מה ככד להגיע לישראל. רק קשר אורירי אחר היה לארץ, דרך ציכוסלובקיה ב־20 במאי הגעתי".

"קיבלתי את ההכרוה ככפר ויתקין, על גרות נחל אלכסנרה נש כבן 13 הייתי, וחדור הרגשה דרואית של עשיית הוסטוריה. אנג, מא לא חורה אלי התחושה הואת. ליד הכפר היה מחנה בריטי גדול של ה'כלניות' הבריטיות, שנטשו את המחנה באותם ימים. יצאנו לחלות לחפש כלי נשק שהוטמנו בריונות, ואמנם מצאנו מאות רימונים. עשרות רובים ותקצמשת רבה . אספנו הכל והעברנו את הציור הילר לידי כוחותינו ששיוועו לנשק.

"הכרות העצמאות היתה שיאו של מתח דרמטי שנצבר במשך כמו חורשים מאז החלטת הארם על הקמת מרינה ליהודים כארץ ישראל בצורו יום שישי, כשכן גוריון הכריו על תקמת המרינה, היתח בכית ובכפר כולו תחושה של התרוממות רוח והתלחבות עוה: מל תושב הכמר יצאו, עם דגלי ישראל, ובמרכז הכפר היתה חיננה אמיתית, שרנו (המשך בעמור 124

וווצרי זינקיבק מיוצרים בפיקוח משרד וזכריאות

הסתובנתי ברחובות תל אביב עם תולצה כחולה ותנגתי ביחך עם 'מה שהראיג אותנו היה שגוש עציון גומר את חייו. ב־12 כמאי היתה התקפה מוחצת וב־14 כמאי נגמר הסיפור. תיינו את גוש עציון באופן מאוד אינטנטיבי. היו ידיעות על הלגיון שנכנס ומה שאותי, לחלוטין מאלכוהול ועברתי למיץ תפוזים". כראש המודיעין, מאור הדאיג והעסיק, זה מה יקרה פה בירושלים. כשאתה חושב על בעיה קיומית של עיר הבירה ושל מאה אלף

"בבוקר וד-14 במאי כבר נכנסו חיילי הלגיון הירדני לעיר העתיקה, מאוד מאוד עסוק ברברים חשובים יותר. כן שנתיים וחצי הייתי, עריין והתחילה ההתקפה על רמת רחל. הם אמרו: אם לא תכנעו, סומכם יהיה בגלות באיראן. לא היה זמן להתפנות לשמוע חרשות"... כסופם של תושבי גוש עציון. ישכתי באותו יום כסוכנות היהודית, שם היתה המפקרת של ההגנה. כאשר הכריזו על הקמת המדינה, לא ידעתי על כר וזה לא העסיק אותי. פה שמענו את האש והעשן והיריות, וזה

> כאיש מודיעין הודעזעתי, כי בעתון פרסמו את שמות הרמטכ"ל והקצינים הבכירים השונים. שאלתי בועם: איזה שגעון זה להרליף פרטים ולחת לאויב מידע מי הרמטכ"ל ומי המפקרים הגכירים שלנו. רתהתי מועם. מדינה מתחילה וכבר עושים שטויות......"

הער – סיפר להורים.

"היינו בבית בחיפה. הייתי ילר כן 12 בערך. רריו לא היה. עלי הטילו ההורים לרוץ מפעם לפעם לשכנים, להאזין לרדיו ולחזור הביתה לרווח. כך היה גם ביום ההכרוה. רצתי לשכנים ומיר עם סיום טקס ההכרוה מיתרתי הביתה. הקרבות בחזיתות כבר החלו, והשמתה על הכרות המדינה נמהלה בעצכ וראגה לכתורים הנלחמים בחזית".

צור: "מרתקולים בתטה ההגנה".

"הייתי כבן 11. ליר הכית שלנו, כנוה שאנן בחיפה, שכן מטה ההגנה. יום שישי הגיע ועל מסה חהגנה תלו רמקולים גרולים ומהם שמענו, אנחנו וחצי חיפה, את דור כן גוריון מכריז על הקמת מדינה ישראל. בכית היתה ראגה נוראת אחי עמיחי נלחם כאותה שעה כנגב,

בת – ניחושים על פי ה"בוגנים".

"היינו ככית שלנו אז, כרחוב המעלות 8 כירושלים. הייתי נער בן 14 והשתתפתי עם כני גילי כהקמת מחסומים וחעברת אמצעי לחימה ממקום למקום.

"ביום תהכרוה שהינו בחדר בקומה הראשונה של הכיח, חדר שהוקף בשקי חול למנוע פגיעה מההפגזות. ישקנו בחרר ומישהו נכנס וטען ששמע ברדיו 'שנלר', שהכריזו על הקמת מדינה. לא היינו בטוחים שות נכון. באותו לילה היתה הפגזה קשה על ירושלים. ישכנו בחרר המכוצר וניחשנו על פי ה'בומים' איזה פגז שלנו, איזה שלחם. יכולנו על פי רעם הפיצוץ לרעת איזה קוטר של פגז וה.

"למתרת, בשבת, נפגשנו בגימנסיה רחביה להמשיך ולעבוד בהקמת מיתרסים ושליחויות עכור הלוחמים. רק שם נודע לנו כוודאות שכן גוריון הכריז על הקמת המרינת".

מודעי: "תשתה קצד, וחורה לתלחתה".

יהייתי בן 20. לחמנו באזור לפרון. הקרבות היו קשים ביותר, חזרנו לבסיס בתום משימת כלשהי ושמענו שהכריזו על מדינה. עשינו משתה סצר וחזרנו להלחם".

שפירא: "אני בחיפה וליכי בגוש עציוו".

"הייתי חבר בקיכוץ עין צורים בגוש עציון. נשלחתי מטעם הקיכוץ יעקבי: "החפש נשק בחולות"... לחיפה, כמדריד בפלמ"ח, להכטיח המשר הגיום לפלמיח.

ביום הכרות המרינה היה בחימה מצער. עמדתי על מרפסת עם עתון ביד והטתכלתי על הכותרות: 'מלכה' (שם קוד לגוש עציון) גפלה - נאמר בכותרת. חרבה אחזה כי. אני כאן חברי בגוש נלחמים על

הורוביץ: "לא זוכר".

"אני לא זוכר מה עשיתי בריוס באותו יום. אני יודע שכאותה תשופת הייתי מפקר מחלקה ככאר טוביה".

עוריר: "באוחו יום ינגקלתיי מאלכוהול"...

"הייתי או כן 15, חבר בנוער העובר בשכונת בורוכוב בגבעתיים.

דו־קיום בין יהודים לערבים. כולם מדברים על זה. מעטים חיים את זה. חנן ג'יבליק מכפר תבור וסלימן חוסיין שיבלי מערב א־שיבלי הסמוך, צמחו האחד בצד השני כמעט 70 שנה בלי לעשות מזה עניין. השכנות הנפלאה שנרקמה למרגלות ההר ידעה חילופי מישטר ומלחמות, אבל כששיבלי מנסה ללא הצלחה למנות את שמות יוצאי חלציו, הוא משתתק פתאום, וכל הנוכחים מסכימים: לחגן יש שמונה נכדים. לשיבלי – מאה. זהו שורש הבעייה.

נן ג'יבליק, איכר בן איכר ממסחה,
וסלימן חוסיין שיבלי, המוכתר של
הכפר הסמוך ערב אישיבלי – החלו
שניהם כמעט מאותה נקורת זינוק.
לחנן יש היום שמונה גכרים, ולשכנו –
עשרות. "אולי מאה", צוחק שיבלי. "לא
ספרתי. בטת שאינני מכיר את כולם. יש לי
בילרים ועשרות נכרים. איך אכיר את

שני החברים יושבים על מרפסת ביתו של סלימן חוסיין שיכלי, צופים בעמק הפורה שלרגליהם, ואפילו הה, המורגלים בעוצמת הפריחה של האביב שבא בעקבות חורף גשום - משמיעים קריאות התפעלות. לעיתונאי הנלוח אל חנן ג'יבליק בכיקורו אצל שכנו הבירואי, לא נותר אלא לשרכם בפנקסו את התיאורים הנרגשים המקובלים על "הפריחה בעיצומה" ו"ריח ההררים המשכר" ו"העמק המלכלב" ו"היונים ההומות בשוכך שנבנה למענן על עץ האלון העתיק", וכמובן גם למענן על עץ האלון העתיק", וכמובן גם כמה משפטים על התיקרובת העשירה שמגישות שתי בנותיו התאומות-רומות:

להמליא של סלימן הברואי. אבל כאשר שיבלי, הירוע כאבו עלי (חנן: "לי הם קוראים אבו עמיר. זה תמיר על שם הכן הבכור") מנסה ללא הצלחה למנות את יוצאי חלציו, הוא משתחק פתאום וכל הנוכחים מסכימים: לחנן יש שמונה נכרים. לשיבלי יש מאה. זהו שורש הבעייה, ואירך

ועם נחיתות מספרית כוו, אין תימה שאנו עלי כבר מומן אינו יורר עם שחר (תמשך בעמור הבא)

ชเลยอไป 12

(חמשך מהעמוד חקודם)

לעבר את שרותיו, בעוך אבו עמיר משכים שם ועובר מחושך ער חושך במטעיו. השבוע השכים עור יותר ויצא עם משאית עמוסה שום ירוק לשוק בתל־אביב. "נראה", כך אמר טום צאתו. "ילך – ילך. אם לא ילך, נשאיר את השאר כשרות, שיכשילו קצת יותר". וכשאבו עמיר מקטר על מצב האיכרים, על העבודה הקשה כמעט ללא תמורה, אבו עלי שותק.

מצב עניינים זה גם לא מדברים על הטבע היפה, גם לא מכטאים בקול את תחושת ההחמצה ולא מוכירים את הארץ היפהפיה הזו, העמק הפורה שעל גופיו מעיב סכסוך נצחי בין בני אדם. יחסי השניים האלה, פרי שכנות נפלאה שנרקמה למרגלות התכור בעמל של 68 שנים, כן ממירים להם לרבר פוליטיקה חופשי־חופשי, והרכרים שמשמיע אכו עמיר אינם חרשים כאוזני אכו עלי, וגם ההיפך נכון. רשים ודשים כמצב, לא כפעם ראשונה וגם לא אתרונה, ומגיעים שוב לאותה מסקנה: "לא חשוב מה נגיר אנו, הקטנים, הנדולים הם שקובעים".

אבא של חנו, מיכאל, הית חקלאי ככר ברוסיה. דבר נדיר. אפילו היו לו ארמות משלו, למרות שנאלץ להסוות את בעלותו עליהן ולרשום אותן על שם המריץ המקומי. סלק סוכר גירל מיכאל ג׳יכליק ברוסיה, עד ששמע יום אחד שישנו מקום, פלשתינה שמו, כו מותר ליהודים לרכוש ארמה. קם ועלה עם משפחתו לארץ. הביא עימו אפילו את הזרעים, ישב כמה חודשים בכרכור וכשגילה כי הארמה שם אינה מתאימה לגירול הסלק, כא לכפר תבור.

חנן היה או כן שנה. עד מהרה התכרר כי אין ולא יהיה בארץ מפעל לייצור סוכר, וכך החלה משפחת ג'יבליק לגדל זיתים. היום יש לחנן ולמשפחתו מטעים שונים. היום, כשאתה מביט בחגן משוחח כלבביות עם חברו הבידואי שם על המרפסת, קשה להיוכר כמקור הרוסי. חנן מדבר ערכית שושפת, מתבל דבריו בפיתגמים ערבים, מספר לשיבלי דכרים שאפילו הוא, אבו עלי, אינו יוויע. איכר מסתאי, חנן, מחזן הנדיר שכבר אין "מייצרים" כמותו היום.

אבו עלי מדכר עברית קלוקלת. ילדיו מרכרים עברית צחה. כנו הוא היום ראש המועצה של ערכ־א־שיבלי. ילדיו של חנן, לעומת זאת, לא מרברים ערבית טוכה כמו אביהם. הקשר שלהם עם ילדי שיבלי אינו הרוס כפי שהיו היחסים בין ההורים.

הגן מספר שהוא נולד ב־1912. שיבלי לא יודע בריוק. הוא חושב שנולד כ־1920. לא כטוח. "מה אתה שואל אותו את תאריך הלידה שלו"ז שואל חנן והשניים מתפקעים מצחוק. "ערכי יגיד לך שנולד כשנת הבצורת הגדולה, או כאשר מתה הפרה האדומה". שיבלי מספר שהוא מכיר את אבו עמיר מאז נולר. כשאתה מנסה להוציא ממנו תסריט לסרט על ילדות משוחפת, כמו רכיבה יחד על סוסים, מעשי קונדם מול קצינים בריטים או קטטה בשרות הפלחת – נכונה לך אכזכה. לא כזו היתה הידידות.

שיבלי: "מספיק ארבעים שנה מלחמה. מקפיק. עכשיו אולי לא יהיה שלום, אבל בעוד שנה־שנתיים...'

אבל אתה יותר קרוב לחנן גיבלים מאשר ועור הווקא ליהורי, כי הוא שכן".

כמאמץ משותף מצליחים אנו עלי ואכו עמיר

חגן: "אתה שומע מה הוא אומרז לא ברחנו. כלומר - אורים כן ברחו. היו כאן שישה שבטים כירואים, אני זוכר את כולם, ושיבלי רק אחד מהם. האחרים שכנו מול 'כדורי' ו'ביתיקשת'. חשכנים שלהם פיתו אותם

לא כרחנו".

לכרוח. איך? הם הכניסו בקר לשדות בית־קשת, והתחבאו על העצים. שבעה אנשי בית־קשת באו לסלק את הבקר, והערבים הרגו אותם. מסבוטז" הוא שואל את אבו עלי, והלה מהנהן: "מסכוט. נכון מאור. כך זה

מכרתי אותה", הוא מוסיף. "למהז כי אני פלאח".

כמו בגי חמשת השכטים האחרים מאותו איזור,

שנמלטו. אבו עלי זוכר את הרברים כאילו התרחשו

הארמה שלנו. אז כתבנו מכתב לשכן שלנו, יגאל אלון.

חנן ממשיך: 'כל השטח נכבש, והשבטים כולם לשבט ארשיבלי. היום כולם שיבלי."

לדרוג עם מרצמת?

שיבלי: "נכון, גרון. אבא שלי הוהיר אותם שלא

איש נכוז, אכו עלי. גם אכיו, מוכתר השכט לפניו, היה איש נכון. הודות לתכונתו נמצאים כני שבטו בישראל, על ארמתם, ולא מפוזרים באיזור כפליטים, אתמול. "כ־1948 היתה מלחמה בכל הארץ", הוא מגלה. "ואנחנו – כולנו פלאוזים. כל מה שרוצים זה לעבד את אצילות־אצילות היו, עם שושלת יוחסין. הן היו כמי 'פרייבטים'. רק לשכתות. או הייתי רוכב עליהן

בחתונות שנערכו בכפרים השכנים. הייתי כן־בית נן הסכים להתלוות לאנשי ההגנה, ויס תנאי אחד התנה: "את הנשק תשאירו כבית". נכנסי לג'ים ונסעו לכל חמשת הכפרים. "אל תברונ, אל תברחו", הפציר בהם חנן. עברו מכפר לכפר, ואותה בקשה בפיהם. יום שלם ארך מסע ההשתרלות. כדרך חזרה נתקלו בתושב אחד הבפרים. ברחו. כולם – חוץ מערב א'שיבלי. אתרי המלחמה ממתין להם בעיקול הדרך. בטח שהכרתי אותר, צחק החלו הבורחים לשוב לכאן, אבל כבר לא היה לאן חנן. סראו לו עלי טואטי. הוא עבר אצלי כליכך היה לשוב. על שרוותיהם ישבו קיבוצים, אז הם הצטרפו זמן, שקראו לו בסביבה עלי ב'יבליק. הוא אמר לי שבזמן שהתעכבנו ככפרים האחרים, החליטו אנשי

שיבלי: "התוצאה של המכתב ליגאל אלון היתה כפרו לשלוח משלחת לאמיר עבדללה, כדי לחתיעז שלא נגעו בנו. ערכים אוורים ניסו לעשות פה בסיט עימו. קבענו שניפגש אחרי עשרה ימים, ליד המעיין הקיר, אמר להם: 'אם תבואו – אהרוג אתכם עם בלטה". התשובה: האמיר ביקש שנעזוב את בפרינו והבטיה שבתוך עשרה ימים נוכל לשוב, ולקבל גם את הבשרים חנן ושיבלי שוב צוחקים. מצחיק האשלנזי הוה. שלכם ואדמותיכם. וכך קמו כולם כאיש אחד, העמימי מטלטליהם על עגלות, ועזכו. לא נגענו בהם. העמים

מה שיכלו. והמתלקו". שיבלי אומר בשקטו "מה שהוא מספר לך - זה

אביו שלו התלויה על הקיר. חנן זוכר כיצר נטע עם אביו את מטע הזיתים הראשון. אביו ליטף במבטו את העצים הרכים, ואמר לו: "בעור 15 שנים הם יניבו, ומצבנו יהיה טוב יותר". והוא צדק? איזה צדק? המטע הזה לא נתן פרנסה ולא יתן.

כשחנן מספר על אכיו, מעיף שיבלי מכט בתמונת

אבא טעה. אבל המנטליות הזו. איפה אתה רואה כוה דבר היוםז מי היום מוכן להקים מפעל שיניב רק כעור

חון: "פעם שכבנו בעמדות. חבר אמר לי: 'חנן, עכשיו וה כלום. כאשר הבנים שלנו ישכבו בעמדות – אז תהיה

אכנים.

כבר למרתי זאת מאכי, ומנסיוני".

אני אישית מכיך אותם".

כלום. סתם אגשים שרוצים להתכלט". ומכאן קצרה הררך לריון פוליטי, חד, חריף, לעתים בוטה. אבו עלי אומר שמאז ומתמיד המערך ניצה ככחירות בערב־א־שיבלי. "מפלגת העבודה", הוא מסביר, וחגן ג'יבליק ממלמל משהו בערבית. שניהם שוב צוחקים מקרב לב, ורוקא שיכלי מתרגם הפעם:

הגן: "למה אני מספר לך כל זאת: כי היום יעברו, לא היא". בומן האחרון, הוא מספר כמציין עוברה, התפשטה הפוליטיקה בכפר. הרוב עריין מצכיעים מערך, אכל כבר ישנם גם אחרים. כן, נכון, הקומוניסטים מתחוקים.

יבלי מתייחס להתפתחות הזו בשוויון נפש. "איננו יכולים לומר לאיש בעכור מי להצביע. אתה שואל בשביל מה זה טוב, פוליטיקה? נכון, זה לא נותן כלום". עכשין הגיע תורו לספר קוריוו. הוא מתאר מקרה של תייר משוויצריה הנשוי לישראלית, וכנו אוהכ לגלוש, ומהר לחמו ביתר נגר האנגלים. תושבי האיוור הניעו לפת תכור גולשים. או לפני שנתיים הם כאו להר, ורכנם לא הצליח לחצות את הוארי, שהיה מלא מים. או הם לצמת של התורכים והנרמנים. "הכל הלך עם לירות החנו אותו לפני הוארי והמשיכו ברגל, וכששבו מצאו ובי נוכר חנן. "אני עוד זוכר את השולתן אצלנן ששימשה נופצה וכל התכולה נגנכה. הגיעו אליו, אל המוכתר, נסערים ובוכים. ביקשו את עזרתו. הוא הפנה

ירר אכו עלי לוארי, תיחקר רועים, קיבל מהם שמות של נערים שפרצו את הרכב, הרביץ לגנבים כדבעי, וקיבל מהם כחורה את הרכוש הגנוב. והסיפור לבון, חורב", מסכים חבן. "אלה מן שקים כאלה. נמשך ונמשך. הורי חילוים התלוננו עליו במשטרה כי נהל לדל הם מתלבשים על האוכף מאתור, אבל כאן, היכה את ילריהם הוא החגן למשטרה ושאל: מה אתם נולל שיים מתלבשים על האוכף מאתור, אבל כאן, נגל שה הים שוקבשים על האוכף מאחור, אבל כאן, ודבו ממניז הלא עשיתי למענכם את העבורתו צילצל שה הית הרכה כסף, זה התלבש מלפנים, כדי רוצים ממניז הלא עשיתי למענכם את העבור ומוכל שהיים בירים הנור ומוכל . למשפחת התייר, החזיר לה את הרכוש הגנוב וקיבל

שואל אותי איפה חבשבוק חשני".

בעייה. והוא צדק".

ב"יום הארמה" וכ"יום השלום" לא הצטרף הכפר ערב־א־שיבלי למפגינים ולשוכתים. כמה ימים פיטול ג'יפ בכפר, והגברים שכו מנעו בער צעירים מלהשליך

אכו עלי צוחק. "אתה רוצה שיזרקו פה אכנים: אמרתי לר, אנחנו לא רוצים בעיות. זה לא תורם כלום. יש בכפר צעירים מתוסכלים?

יש לכולם יש לך הרבה ילרים, לא לכולם יש אותו שכל".

חנן: "יש, יש פה כמה מתוסכלים. למה להסתירז שיבלי: "האמן לי, אלה שטויות. לא ייצא מהם

"הוא אומר שואת מפלגת העבודה, אבל שאחרים

תנור הרבה פחות. לא כל־כך מפליא, כשנזכרים "כזמן האחרון געשה פה טבחה", הוא אומר וחנן שלגבו עלי יש 22 ילדים. חנן: "הערכים טובים בזה מתרגם: "תכשיל, תבשיל פוליטי שלם".

לעוור.

הבן: "אתר הוא נתן לין כי הרי אסור לו לשתות". לדוקסי נוכח תחילת המאה. אתרייכן היה מביא את הוא סונה לשיבלי בערבית, ומשמיע משהו כמון במי נוכח תחילת המאה. אתרייכן היה מביא את הנקר לחצר המשק במסחה, ומשם – לקיבותיהם של הנשמע בנערה. השנים שוב צוחקים. שיבלי: "הוא הילה

כדי לקצר טיפור ארוך, נספר לכם ששופט שלום זיכה את אבו עלי. אבל מה כל הסיפור הזה קשור

שיבלי: "בשביל להראות לך שכולם שווים בפני החוק. ואם כולם מסכימים שהחוק חשוב, אז כולם שווים. כולם כני ארם".

ג'יבליק. זה לא מפריע לו. למה שיפריע? "הרי אנחנו הנן: "הוא כשלו, אני כשלי".

ה"בשלי" של חנן ג'יכליק נשמע מפיו הגיוני

חנן: "אני רוצה מלחמה? חס וחלילה. מי בר דעת ורוצה מלחמה? את הפליטים צריך לסדר. איך? יש כסף, צריך ליישכ אותם בארצות ערב. זכל ערבי תושב מרינת ישראל זכאי לכל הזכויות, וצריך לכבר את כל החוכות. הוא צריך להיות נאמן למדינת ישראל, ואו יהיה פה מאושר".

שיבלי: "אני לא מסכים איתך שתהיה סכנה למרינת ישראל מהנרה ומעזה, אם יהיה שלום".

שיבלי: "ניתן דוגמה. מצרים. הרגתם בהם המונים. הם הרגו בכם. והיום יש שלום. יש שקט. אין גדר בין מצרים לבין ישראל".

חנן: "ואני אומר לך שהשלום הוה שווה כקליפת

יבלי: "אכו עמיר, אם יהיה שלום אמיתי געשה ביוד טיול לסעוריה". חנף: "אני לא מאמין. אתן לך דוגמה. יום אחד פגשתי במכר ערבי. סיפר לי: הלכתי בדרך. לא דיברתי עם איש, לא התעסקתי עם איש. עמד ארם על סולם, ליד עמוד טלפון. תיקן משהו. פתאום הטיח כי קללות. 'כך מתנהגיםז' שאלתי אוחו: 'אתה מכיר אותו'ז ענה: 'לא, מימי לא ראיתיר'. שאלתי אותו: 'הוא דיבר ערכית טוכה'ז ענה: 'כן. ועל פי מבסאו הוא כא מארץ ערבית'. אמרתי לו: 'דע לך, זהו החינוך שלכם. את המנטליות הוו איש לא ישנה לעולם. ראיתם מה העירקים עושים לחומייני, מה הוא עושה להם. הרי הצגאות ככר לא נלחמים שם. זה יורה על העיר של זה, הוא שולח מילים על העיר של זה. מה קורה בלבנוןז הרי שם כבר אין יהודים שאפשר

חנן: "ליישב את הפליטים בארצות ערכ. לנו אין

שיבלי: "שיהיה שלום, וותו". איך, אבו עלי, איך?

תון: "גם אני רוצה שלום. פעם שכבנו בעמרות.

לחנן ג'יבליק יש "כטן מלאה" על חשמאל הישראלי. הוא פורק את אשר על לבו, ושיבלי מקשיו

את הערכים".

תנן: "כדי להכיר אתכם, צריך לחיות עמכם. ויש (המשך בעמוד 23)

מוֹבּשַׁמוּע 15

יהורי עירוני", אתה מנסה שוב, ושיבלי פשוט אינו מבין: "בטח שאני קרוב לחנן", הוא מביט בו ומחייך. "הוא שכן שלי, ממסחה. עד ארבעים בתים ממני – זה נחשכ שכן קרוב. מעם היחה קסטה בין יהודי מכפר חבור לבין ערבי מנצרת. אחד מהכפר שלנו התערב נגד היהורים, אבל אבא שלי, הנה, התמונה שלו על אל לאפי. אכן נפגשנו, ובפיו של מואטי היתה

להעלות קצת זכרונות. הם זוכרים ימים קשים מאור. "היינו חיים בקושי. מורשים עם סוס, עם חמור. היום "בלטה זה גרון", מסביר חנן באורך־רוח. הכל מכונות". כשחנן מספר על המשק לתפארת שהקים, מוסיף שיבלי שגם לו יש שנו טרקטורים, אחד יעזו לסכסך בינינו לבין היהודים". שרשראות ואחר גלגלים. "היונה לי גם משאית, אכל לא רק הכירואים ברתו. ממזרה לשיכלי שכנו נכון. לפני כמה שנים פגשתי אחר מהם. שאלתי אותה

813e3f0 14

חמישה כפרים גרולים. "מח גדולים"ו שואל חנו. "ענקיים. מערר, שערה, עולם, חרתה, שירין. הם היו מררבה, כלומר – צפוניים. עם אחר לגמרי. שקטים כאלה. פיקחים מאוד. גם כצורתם החיצונית היו שונים. העיקר, באו אלי שני אנשים מההגנה וביקשו סמני להתלוות אליהם לכפרים הללו. בטח שהכרתי אותם שוב. הייתי רוכב מצויין. היו לנו בכית שלוש סומת אצילות שנוערו רק לרכיבה. אמור היה לרתום אתן לעגלה. כרגע שרתמת אותן – הן איכרו מערכן.

לפינית, והשניים צוחקים. חנן מחרגם: "הוא אומר הערבים ישנים כלי פיג'מה"... הוכרונות החרישם כיותר שלהם מתרכזים נשותיהם. חייהם מתחלקים לתקופות קלות וקשות. דן נשהו כאמצע. תקופת מלחמת העולם הראשונה, למשל, זכורה כקשה במיוחר. הגרמנים והתורכים ומ. ממש. עד שמיכאל ג'יבליק החל לסמק בקר כנית, איך הם היו עורמים את הכסף הזהוב, מעלים מיגרלים, כרי לספור אותו.

לשקיים.... "כן, זה התלכש על האוכף". 'וצרג", אומר שיבלי.

שבי שלי יוכל להבים כזה כל חומן".

למו הפתלקתם, לכל הרוחותי והוא ענור ואללה צחק

משכים שהרוב הוברחו מפה. נכון, היו כאלה שהוברתו.

היום חיות בערב א-שיבלי 2500 נפשות. בכפר

וונה יותר מהיהורים". שיבלי מסכים, אומר משהו

ללינו האמיר. הבטיח לנו ככה וככה, צחק עלינו".

אנל רבים אחרים פשוט המתלטו לבר".

וכן היה מיכאל גיבליק רוכב בהרים, קונה בקר שני בקבוקי ויסקי. לנבאת הנלחמים, שני חיילים גרמנים שמרו עליו.

אבו עלי מכיר היטב את הרעות הימניות של חנן שכנים", הוא מזכיר, כמו מתפלא על השאלה.

מאור. גם שיבלי מקשיב בשקט.

תנן: "מי כמוך יורע שאני מכיר טוב מאור את העם הערבי

השום. חכה שנה, שנתיים. כשמובארך יתקרב שוב לטוריה, לירדן, לשאר מדינות ערכ. לא יהיה שלום".

להאשים אותם"? שיבלי: "טייב, אבו עמיר. לא עשינו שלום. אז מה

שיבלי: "יש ראשים גרולים. שיחשבו. שיטפלו

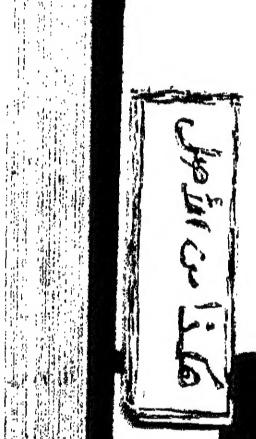
בוה. משלום הרי כולם ירוויתן". חבר אמר לי: 'חנן, עכשיו זה כלום. כאשר הבנים שלנו ישכנו בעמרות – או תהיה בעיית. והאמן לי – הוא צרק. כשילרי נלחמו, כל היום עמרתי על המרפסת. ראיתי חיילים רבים על הככיש הראשי. פחרתי שהם

באים עם כשורות רעות".

הבעייה מתחילה ביהורים הצועדים כראש הפגנות של ערבים. זה משלהכ אותם. סגרו פעם את אוניכרסיטת ביר זית. אני לא מסכים עם זה. אכל שפרופסורים יהודים יפגיונו יווד עם הערביםן אני לא פרופסור, אבל בענייני ערכים אני מבין יותר מהפרועסורים. גדלתי עם הערבים, כל חיי אני איתם. הרבה בעיות בארץ נוצרו בגלל שההנהגה אינה מכירה

שיבליו "משה דיין הכיר את הערכים, אכל לא את -

TITITIA ADD MOTO Daddell Rechber

7777 787 777777

<u>רווח של יום נוסף בלונדון</u>

טיסת הלילה מאפשרת לך לנצל את היום כלונדון לעסקים, לפניות. לבילוי בהצגה יומית ואפילו להנאה ממשחק כדורגל. ברוב בתי המלון תוכל להשאיר את המווודות, כלי חיוב נוסף, עד סמור לשעת הנסיעה לשדה התעופה "היתרר"

לעבור בשדה התעופה בשעת רגיעה

כשאתה מגיע ל,,היתרר׳, נמל התעופה שקט ורגוע יחסית, ואפילו חנות ה, דיוטי פרי" אינה עמוסה. גם בהגיער מוקדם בבוקר לנתכ"ג מצפה לך אותה אוירה רגועה, ועל כן התהליכים מזורוים יותר מאשר בשעות העומס במשך היום.

לפרטים נוספים אנא פנה לסוכן הנסיעות שלך או למשרדי

BRITISH AIRWAYS

The world's favourite airline.

דוד בית־און

לעכר הפורעים: "אהרוג אתכם, ולא תהרגן את התורוד. הם היו חמישה אחים וארבע אחיות. כל הבנים לוחמים. "אמא היתה משלחת אותנו לדרכנו עם המלים: "תלכו, תכו באויב, ותחזרו בשלום לבסיסכם בנית". שלמה, האת הטייס, נהרג במלחמת ששת הימים

בקרקע הגירול של הגבר הזה יש כל החומרים

ענקיות, אוטובוסים בדרך מתל־אביב לרמלה. להרף שניה מסתמנות בצד הדרך. האשון לציון, מחסירים ממנו אקזוטיקה. לך תעלה לונל כלב תנועה סואנת.

"ב"48", היינו חדורי אמונה שהתלחתה צורקת, שאנחנו "אקיתים את הארץ שחלתנו עליה. היום זו כבר לא הארץ שחלתנו עליה, אבל זה סיכור אחר".

המוינים אדם ארץ־ישראלי מוצק. כית־און הוא כדיוק האיש שהיית מצפה לפגוש אחרי ארבעים שנים למרינה. האכזכות לא קילפו קשקש מקליפת היהורי הנטוע היכוב באדמה הואת. לקראת הפנסיה הוא מנהל את כית "אכגר", רביקומות של משררים כנוסח החדיש ניותר סמוך לכורסת היהלומים. חילופי העיתים לא היטו את זקיפות הקומה הארץ־ישראלית שלו. לוכן שיערו בוהק, מעניק לפניו השוופים תנופת נעורים. כשתא בן 61, משתוקק לפרוש לפעילות יצירתית של צייר נוור לחוף הכינרת, בית־און מוכן לחזור ולספר נעלילות בית הקרן הקיימת כבית־דגן, אתר גבורה אחר שכו שהה באותה שנה רומנטית מופלאה. בכית הקרן הקיימת טבל לראשונה באש, נתן פקורות, החוצץ מתחת למטחי הכדורים, עודר את האנשים. כעבור שנה נטע באתר הלחימה ברושים, סכיב מצבה.

המצכה חבוייה כצילן, ומיד אחריהן החל. חורבת בית הקרו הקיימת. כין התחנה המטראולוגית לצומח ניתדגן. לא מדובר באתר לחימה אפוף מיתוס כמו שנהת נכי־יושע או האנדרטה לל"ה. החודשים שבהם מחויקו אנשי הפלמ"ח ו"גבעתי" במוצב, לא שילחו לשושת הקרב החינוכית סיפורי גכורה ענקיים, אך כל ים שיגרתי של אחיזה במקום הוליד את גיבוריו. מי שלא היה כנקורה הזאת, מזרחית ליאזור, בחודש מרץ 48, לא יידע להסנות מבט אל תל החורכות. תחנת גולק עם הסטקיית הסמוכה הם נקודת ציון כרורה, ניכרת יותר. לאתרים צריכה להיות משמעות. משמעותו של כית הקרן הקיימת היתה קצרה, חשובה כשת ובומן, כמו כל מישלט. אחרייכן ניטמע בנוף. פמול משתרע מיגרש אחסנה ענק של אמישרגו. המתמיות של המקום, קירכתו לתל־אביב, חולון,

סשהתה כמקום החל מאמצע פכרואר 48' הוא פיקד על הכוח חלותם מתור אותה התלחבות חסרת ספקות הנפץ, ובירדמים בכל זאת שנה הינך אחרייכן דור של צנחנים. "חיינו חדיורי אשונה שהמלחמה שלנו צודקת, שאנחנו מקימים לנו את הארץ שחלמנו עלית. היום זו כבר לא הארץ שלמו עליה, אבל זה סיפור אתר.

לשנים האחרונות, אולי היה בית באלה שוובים. מכנם התאקי שלו: לעמור גבורה כלשהו. כאותם זמנים קיבלו אנשי ושנות וסיפורייקרב, אכל יבוא היום בו תברך הכנסת! ישים על עבר זה בנאווה – ובצרקה, בהשספה של מאוחר, בקרב על גבעה 113, ליה משטרת

בית־און לכוון העבר יש יותר תחושה של מובן מאליו מאשר גאווה. הוא מהטיפוסים שאומרים לבן שלהם, (איתי, במקרה הזה, חייל מילואים בגולני): "תיקה חופשה, בן, תגיד למפקרים שלך שאני כא כמקומך". הרגע שנכנסתי כשקט לאיזו חפירה וככיתי".

בבית האכן הגדול היה מיזקף, כפי שניקרא אז, שאיפשר נסיעה בטוחה בכביש יפורמלה בעוכי אוכלוסייה ערכית ומול מישטרה בריטית עויינת. בית־און היה שם כיום שהכניין קרס תחתיו מפיצוץ של חבית תופת. הוא נוסע לבקר שם ערב יום העצמאות 88' בלי לצבוע קווי נוסטלגיה רכים לארועים. התאורים שלו עוברתיים, כמו תאורים של קצין (מיל.): "פה ממול היה כית־החרושת לקמח עצמות", הוא אומר וזהו. העין משוטטת אל פתח השביל הרשן המוכיל

היום למשתלת משמר השבעה. • בית הקרן הקיימת נכנה כידי ערכי שרכש 150 רונם מהקרן הקיימת בתחילת שנות העשרים. הבית נועד לחיי רווחה ונוי, כלב פרדסים, עם מרפסת מקושטת שהקיפה את הכביש הראשי. באגף המזרחי היתה כאר מים, ובאגף הדרום מערכי, כריכת מים. החררים היו גרולים ריפים וחלונותיהם הרחכים השסיפו אל נוף ירוק, מנומר בכתים ערביים ועצי דקל. כעכור כמה שנים רכש את הכית ורוב האדמות יהודי אמריקני, שוגרמן, שלא החויק מעמד ומכר את הנית ואדמותיו בחזרה לקק"ל. הבית הושפר ליהודי שהקים בו כית-חרושת לדיקטים, וכשהתיישכו בו הפלמ"חניקים מן הרורבה התליאביבית בסוף 47' הם

מצאו כאגף הדרום־מזרחי מחסן דיקטים עמוס. שלושת אנשי פלמ"ח נהרגו כמקום ער שהגיעו חיילי "גבעתי" להחליף אותם. רור זוכר כחיוך את הכתובת שהשאירו הפלמ"חניקים על אתר מקירות הבית: "קום וברח איש החי"ש/ פצצת חבית כבר על הכביש./ עוד מעט יוצת הפתיל/ גלא תהיה שווה אף

שלוש שמות היו ככניין הראשי, שבאותה עת כבר היה רעוע, והרעפים שעל הגג נישמטן. המכנה היה מוקף בחצר גרולה, גרורה בחומת אכן נמוכה, שמורגי ברול ניקבעו עליה, לאגפי הבניין ניתנו שמות של עמדות: עמדת הדיקטים, עמדת סטלינגרד, עמדת הבריכה. מן המירפסת צפו על הכביש. הקשר עם המיפקרה ומקווה ישראל התכצע באלחוט, מדי כמה ימים היה מגיע משוריין עם אספקת מוון ונשק. בכל שבועיים היו הלוחמים יוצאים לשאוף אוויר פחות מתוח בתליאכיב. לעתים, כשקשה היה לצאת, נשארו כין חררי חכניין לשקי הביצורים במשך שבועות רצופים. כינוויים נוצר כבניין הווי של פתכצרים. 24 בכל לילה צפריה היוה וותל דוד בית־און, או עדיין ביטון, היה סמל המחלקה איש, כתוכם תכלנים, אלחוטאים וטכחיות, 21 בתורים מגולגלת ממשאית לחוף, חצר הבניין, או לוחמים ושלוש בתורות, מתקשים להרדם כשל אימת חביות שיתגנבו מכיוון המרדסים. כשהלכו לסרט אקשו

ביתראו, עידני בכל עת, חיה מסייר בין עמרות התצפית השתוח. פעם גילה שומר מתומנם הוא הלך לכאר, הביא דלי עם מים לרים מליל החודף ושער לתוך צוורונו של חלוחם העייף. בפעם אחרת העיר אילו התרחשו הקרבות על הגנת בית הקק"ל שומר בשיטה מתוחכמת יותר. הוא הבית את קצה

אריתי מפקד קשוח, גם אחרייבן, בצנחנים, החדה מכתב משמעון אבירו, מפקר החטיבה: אין לנו דרשתי את המקסימום מהאנשים שלי אכל וחכורה דם שיון אותות הצטינות, אין אנו מפרסמים עריין קיבלו ממני יחס דואנו כאילו הייתי אבא שלובה היותי לינון מלה ירטו כבחורי פלוגה ג'' יכוא יום ועוד בסרדי עריפריות. הרגשתי שהם אוהכים אותי, יותר תפאים

עיראקיטואידן, הרגשתי שהחיילים שלי ממש מחפים עלי, מקיפים אותי, שלא אפגע. בבית הקרן הקיימת לא איבדתי אף אחר. כגבעה 113 נהרגו הרכה. שם היה

בית הקק"ל בבית דגן לפני שנהרס ב'48'. שלוש קומות וחצר גדולה ומרפסת שצפחה על התנועה העויינת

ליחירת ההגנה בכית הקק"ל היו שני מקדעי ברן, מרגמה 2 אינטש, 18 סטנים, 5 רובים אנגלים, ו־6 רובים איטלקיים, אקרח רקטות, שני רימונים לאיש, תחמושת במשורה. הציור הנ"ל נחשב לרב ולחדיש ביותר באותה עת, ואסור היה לשאת אותו בנלון. אנשי "גבעתי" עשו הכל כדי שהחיילים הכריטיים ששכנו בסמיכות, במשטרת כית־רג'ן, לא יראו קנה של רובה.

"נסיתי לירות לעבר הערבים בסמן, והוא ניתקע. דחבחי את הכדור עם האצבע. זרקחי רימון, והוא לא התכוצץ. לפני שזרקתי עוד רימון, נישקתי אוחו והתכללתי: חתבוצץ, חתכוצץ"

בוקר אחר הופיע משוריין בריטי מול שער הבניין. קצין כריטי עמד עליו ותבע ממפקד המקום שייצא. בית־און יצא ועמד על המרפסת. 'אני נותן לכם חמש רקות לפנות את הבניין", אמר הבריטי, והורה לצודר את התותה לעבר הכניין. "אתה יכול לחכות", אמר דוד, ולא זו מילימטר, מאחור שמע את החברה רורכים את הנשק. הוא הביט בתותה כלי לעפעף. "בפנים שיקשקתי". הקצין הכריטי נואש, קיפל את התותח ופנה לשוב לבניין המשטרה, כמה מאות מסרים

היתה לנו תחושה ברורה שהאנגלים מסייעים לערכים", אומר בית און. "פתרנו שיקרה לנו מה שקרה לעובדי ומגיני בית היוצק, ביאוור, הבריטים כאו לשם, ולעיני המון פורעים ערביים שחמתינו מחוד לנדר פרקו את מגיני המקום מנישקם, ונסעו. מיר אחריכן פרצו הערכים לחצר ורצחו את כולם".

תנועה העיקרית ככביש היתה של ערבים ובריטים, הכניין ואנשיו היו כקוץ בכשרם. אנשי "נכעתי" ראד את נוסעי המשאיות - הערכיות מנופפים לעכרם באגרוף קמוץ. נה ערבית של חבית נפץ בפולנוע "ארמון" בועלוו, צעק מישהו "חביתו", וחבורת הצופים העליוה והפתוחה השתרעה מיד כין המושבים. בלילה השני לבואם לבית קק"ל הושלכה חבית נפץ לעפר הבניין. התעוררה בחלה, אך החבית לא התפוצצה בסוף החודש גורקה חבית נוספת. כולם הספיקו לפנות את חבניין ולהסתחר מאחוריו מלבר כתוך אודן יצחק בריסקין, שניקבר נוחרת לחלק חבית שקרם חותיו. הוא חלץ את כר, ומיד כשחופיםי פניו מתוך שברי האכצים כיקש טיגריון. בינתיים הלך הכניין ונהרס, והיה חשש שהלוחמים ימצאו עצמם יום אחד דואג לכל עניין אישן של איש שלין כדבר ראשון בלא מיקלט. חוחלט לכנות מוצב מחמור מאחורי י הבנייו.

(משך כעמוד הכא) १९ साम्रह्मात

בית־און כמה שנשאר פביח רוקק"ל. "כאן עמד מיוקף עברי

יצא גם הוא לאסוף תחמושת וגילה חלקים של ברן, כולל התחמושת. הוא הרכיב את הברן וגיקה את חלקיו. מדי פעם השליך רימון לעבר מקורות הירי. כשטיים תירגם לאנשיו את הפקורות של הגרמני שהוביל את קרא לדוד: "מצאתי ברן:" "למה לא אמרת קורמיו" צעק ההתקפה הערבית. למחרת בבוקר מצאו האנשים בשטח בית־און. כל אותה עת התעקש לשמור אחיזה באחד

לכונקר שמאחור, ולפוצץ את הכניין. הטבחיות הכינו ארוחה חגיגית ומירל'ה האלחוטאית התעקשה להקרים כמלחמת הקוממיות", כתוכו "רוד, שחזה מראש מצב בו יהיה צורך לנטוש את הכית ולעכור למוצב שלירו,

פשרה. הם יתויקו בהריסות הבניין, ויפרידו בין אנשי "גבעתי" שישבו בכונקר לכין הכוחות הערביים. בית־און זוכר שאתר־כך השתלטה עליהם אווירה של שיגרת מצור. אנשי המחלקה אפילו ניהלו משחקי כרור־עף עם החיילים הבריטיים. אחרי־כן הועברו מכוניתו לעבר הבית, קפץ על הג'יפ ונימלט עם נהגו. לסרכות לטרון, ומשם לררום. במאי אותה שנה, אחרי כיכוש בית־רג'ן, נישש המסום. מן הכניין נותר מבנה תיסור של אגף הכאר וחלס מתעלת המים המובילה ממנו אל הכריכה

התרוצץ בין ההריסות ומתחת למעוף הכדורים ואסף ונגע בקירות. הוא צעק: כפרי, כפרי, איך ההריבו אותף תחמושת. "מעשהו של דוד עורר את המגינים ואף הוריתי לבתורים לנצור אש. הוא עבר על פנינו. צח שימש מופת", כתוב בספר. האלחיטאי ראובן דה־פריס הצירה, אמרתי לכולם. על רקע האש הוא ניראה כש

> מאגפי הכית, יחד עם שלושה מחייליו. כשהתחמושת כלתה נסוגו לעבר הבונקר. "אתם בוע אזרי־כן, ב־19 למרץ, ארעה התחקפה רוצים לחיות?" אמר בית־און לאנשיו, "או תחזיקו שמוטטה את הבניין כליל. בתוך הבניין מעמר ותזרקו רימונים רק ברגע האזרון".

ההטתערות השניה של הכוח הערכי ארעה בעשר למחרת התעתדו להעביר את התפצים כלילה. שוב נשמעו פקורותיו של הגרמני. כשלב מסויים קרא לאנשי "גבעתי" להיכנע. "אתם מוקפיםו" צעק. ארנון החזיר לו קללות כגרמנית, אבל מצב הרווז היה שפוף. ללוחמים היתה תחושה שגלי המיתקפות הערכיות לא יסתיימו, כעוד התחמושת שלהם אוולת. אחרי חצות הגיעה התגכורת מחולון ואנשי הימידה

כעבור שתי יממות של לחימה, הכריטים הציעו

ני לא פתגעגע ל־48", אומר בית־און, כמה ישוכים היו או? כל ישוב היום משמח אותי. הייתי בעליה על הקרקע של הרכה ישובים. כשהייתי כצכא, 🔊 אם הייתי שומע כקשר שהתגלתה כאר ארטזית כנחל צופר, מיד הייתי מפנה את ההליקופטר לשם. הייתי מגיע למקום ברגע שהמים פרצו. בסיורים בערבה הייתי חוצה את הגבול, לוקח ליריים אדמה מהצד השני, ואומר לעצמי: למה אף פעם זה לא אצלנוז"

בכפר הם. אחרי שנהרגה אשתו הראשונה, בתישבע, בתאונת ירי, לקח את כתו ענת וחזר אל העיר, אל אימו ואל הצבא. עם אשתו השניה, לכנה, ושלושת ילדיו הקטנה שבהם כבר בתיכון, הוא מרבה לטייל. ברגליים, כמכונית. הוא רואה את צמחייה הארץ, את הציפורים. יש בו הרבה שמחה על הקרקע המסויימת הזאת. "לא הייתי מעלה על רעתי שאני מסוגל לנשום אוויר

בטיול האביבי השנה לאתר הלחימה בבית הקק"ל בית־און לא ניתקף פאתום. הוא מהלך על תעלת המים, קוטף חרצית, מציץ בכביש. "תראו איוה תנועה", הוא לתפום את הבניין. אגף הדיקטים בער כולו. ואכן, על אומר. נהם המכוניות מכסה על פולו. אחרייכן הוא רקע האש ראינו רמויות מניפות את הנשק וקופצות ניגש למצכח, מעכיר אצבע על המתכת של השמות. "כולם היו אנשים שלי". במכוניתו, כתא שליר מושב " איום האויב מעל התחבורה העברית בקשע זה, והבית תברול מתוך כוונה לפוצץ את הבאד. נסיתי לירות הנהג, מונה ספר תנ"ך, שולי דפיו ממורטטים מדפרוף. סיים את תפקידו". לעברם בסטן. והוא ניתקע דחפתי את חכדור עם "לפעמים אני עוצר את המכונית ומוצא לי פסוק האצבע אחריכן זרקתי רימון חוא לא התפוצץ. לפני מתאים, קמיד יש פמק מתאים. כומן האדרון אני אחב על בתים אוצים, דור בית־און יוניה שם, אם יספנו את שודיפתי עור רינאון, נישקתי אותו והתפללתי: תתפוצץ, את ישעיהו אני זוכר, בפלחמת השחרור, נכנסנו לטהר קיומה של המדינה, כמר שאני זקן, אצא לקרב" איזה כפר בדרום. הכל כבר היה הרום ונטוש ומעלה בינתיים הלכת התחמושת והירלדלה. ביתיאון 'עשן מאחת הסימטאות הופיע מולנו ופן עיוור שהלך

נביא. באותה מידה הוא יכול היה לכַכות את מקום

בית־און עלה דרך מסויימת, כמעט מוננת מאליה, מההצבעה הצייתנית למערך, במשך שנים, ועד היום, כשהוא נוטה לכיוון התחיה. התרדה הבסיסית שלו היא ערבוב של רצונות. שיהיה שלום, שהערכים ישלימו עם קיומנו, שלא ניפגע בתם לרעה. הוא סולד מיחם השלטונות אל אזרחי הנרה, מגזל אדמות, אכל ווא רוצה מה שיותר ישובים ביהודה ושומרון, ושיבואו הרבה עולים. הלוואי, הוא אומר, שהיה מגיע היום שהייתי יכול לנסוע לטייל ברבת־עמון דרך השטחים.

"אחרי 48", הענהיגות שלנו לא נחנה אתגרים חדשים. פעם הלכחי אחרי האנהיגים בעיניים עצומות. היום אני לא מאמין בהם. היום כל אחד דואג לעצווו".

ער חיום הוא תושש שתתקוף אותו שנית אותה תמונה דמיונית שירדה עליו ערב מלחמת ששת הימים. לנגד עיניו ראה את לכנה והילדים הולכים לעבר הים, כי אין כבר מקום אחר. "עד שלא יהיה לי הבטחון בקיומי, לא ארגע. תמיד ארגיש שהתמונה הואת יכולה להיות ממשית".

עם זאת, הוא מסוגל – והוא עשה זאת – להחליט על שנת תופשה ללא תשלום וללא תוכניות. לפני כפה שנים בנה קרון מגורים וירד עם האשה והילרים לשנה הכנרת. לקראת הצהריים הין שולים מן האגם את מספר הדגים הנחוץ לארוחה. ככה במשך כמח תודשים. אתריכן למד ציור, עבר כבית מלאבה לעיצוב מסנרות לתמונות. לחייל שבו, לשומר ישראל, יש הרבה מתזוח יצירתיים, מלהיבים כמו בילדות, לנפוש בהם. "המנהיגות שלנו", הוא אומר, "לא נתנה אתנרים חרשים אחרי מלחמת השחרור. פעם הלכתי אתר המנהיגים בעיניים עצומות. היום אני לא מאמין כוב היום כל אחד דואג לעצמור. כשהוא עובר על פני הריסות בית הקק"ל, הוא מאים, מסתכל, מריח רגע את פריחת הפרדסים וממשיך כלי להתעבב ליר שלם

המתכת המוכתם בחלורה. בשפה של שלטים כתוב שמו "אם כי הדבר ניראה מוזר, הרי כאן עמד מיוסף עברי בודד על הדדן המקשרת את יפו ותל־אביב עם ירושלים והררום. כימי מקחמת העצמאות, שבטרם סום המדינה, הובטו המיושי ע"י כוח קטן שהחדיק מעמר מול התקפות האויכ ונסיונותיו לפוצץ את הבית. לחק האויב הגיע לשיאו בהתקפה כיום ח' באדך כ' תק"ח. אחרי שנוצים חלק מהבניין, התבצרו המגינים בתורבות ובעמרות חפורות והרפו את התוקפים, עם מבצע המץ וכיבוס בית רג'ן ע"י כוחות ההגבה ערב ה־15 במצי 48', הוסר

תלמה אדמון

הנה אני עומד לי שוב, בכיכר הזאת 🛦 שקוראים לה כיכר מלכי ישראל, למר רות שכבר הרבה זמן אין לנו פה מלך, אפילו לא נסיך. ואגי כבר לא יודע מה

השלט הזה שבעלי אומר הפעם... אולי "הקץ לניבושר... אולי "ער מתיז", אולי "טוב שלום מארץ ישתל השלמה"... השקט כבר צהוב... ואצלי כבר פערות שיבה מעל האוזניים... ועוד אין שלום ואין מית... והשיר ההוא של הדרויש הזה מייבש לי את האש יותר מהדמסין....

...בולם כבר הלכו הביתה... וכמה זמן בנאדם יכול להחזיק שלט... לגמרי לבד.... אני אומר: "יש מקום לשתי מדינות בארץ הואת", והליבראלים של באויב שונים לי: ילך תתאבד, הארץ הואת היא רק שלנו. אני וששב שאני לא שומע טוב, כי זה לא יכול להות שרק אנועו צועקים, שאין שום קול שפוי מהצר משני_ שנה הסור...

אני צועק – "אם יש פה מישהו ...."הייו" – אני צועק שושב כמוני, שאפשר להקים פה שתי מדינות, שיש מעם לשניים על עמד השמל, שידברג.. מישהו שומע צותי בכללו ..." רממו... רק אני פה לבד, מול פסל השואה של ועומרקין... וכל יום אני מקבל שלושה לפונים מן הימין: "אתה רואה אין עם מי לדברו" אה הפתח כבר את העיניים, שמאלן, ותיראה שאתה לבר, למאלן בורד בשטת..."

צעד טלפוף "אנחנו נדאג לחסל אותך, יא מאניאק־אוהב־ערבים מזדייווי... אני מניח את השופרת, וכשהילד שואל מי זה היה, אני אומר לוו כלות פעות כנראה.... לכן יש לי זכות לבקש שגם אוג, יציאוצד, תקבל סלפונים כאלה ותגמנם לילדך כשני. למען השלום הזה שתולך ומתרחק כל הזמן כמו נצלי צפלין כסוף הסרטים שלו, משאיר אותנו מנים וצוחקים, מחבים לסרט הבא, להפגנה הבאה או למותה הבאה, מה שיבוא קודם...

ואני אפילו לא שמאלן... מעולם לא קראתי את לנה, המדקם היחידי שאני מכיר זה גראוצ'ו, האח כפוף הדוא עם השפח... מעולם לא שרתי את האינטרנציונל כאתר כמאי... ואין לי יחסים עם רוסיה, וקעם אשתי... כמו שקראתי לפני תודש בעוך במאמר צוך של יורם קניום, הסופר שלא מסתכל לך נקניים: אני לא טוציאלימט, אני רק שערה כתחת סל עראפאת". וכמה זמן אתה יכול להיות שערה מומה לא שלך ז...

- וכמה נורא זה יהיה אם גם אנחנו נתייאש... אם מי אחד נעדוק את השלטים הצועקים וגלך לנוח פתוח לדגלים... וכל המאשיסטים הנבחרים, שלנו ופלכה ורימו את ראשם המכוער ויאמרו לנה "עכשיו תוח שפעיתם... שריברתם באחיר... שמאלנים -צימר, ואנחנו לא נודה, אלא נמשיך להתנאות לאנגות כמתאה הואה... משום שאין דרך אתיה... ששירק לחיות כיונד בשלום, או למות במלוומה...

לכן כל כך חשוב לי שמישהו מכם, פלפוושים יקרים, יצא גם כן כזה פסיכי בעיני הרוב שוש של עמו... שנם איזה פרצוף עם כאפיה יראה לש כארבעים שנה מסיכי ושמאלן, כמוני, בעיני רוב ים, חוד הפואטי, ודומם והמימם

שנם מישתו מכם יעמד כמו אידיום עם שלט -לדראון העתיקה, בכיכר מלכי ישמעאל... שנם לשתוק בער אוצנר, קומאות על שפתיו לנצה לדראון משת משלכם יעלה על איתה ארבן הפוך ויצעש ייש פשם לשתי מדינות הקד למרור ולרצוני די ביאושו"... מבוד שלה החור שלה מבן מעבר לביכר שומעים הקליט די ישו של דור החיון שלה ג'ורג' ארוול, אני רואה אוחרי

יהונתן גפן

(הרהורי כפירה כשוך אחת ההפגנות)

לחיות לצידנו, לצידם, לצידך, משהו... ער מתי תכתוב שירי האנטריש, יא־מוחמר ... רארוישן....

בי אם זה או אתם או אנחנו, צר לי להגיר לכם,... פלשתינאים יקרים, אכל אנחנו בוחרים באנחנו... אם בריכת העירייה שלא משפריצה כלילה, וצועק אל בקצה כל ההפגנות והמתאות שלנו, הצגות התיאטרון הלילה בכל כוחי: "איחימיר, הישימייע קיוילייו". הפרובוקטיניות, סרטי הקולנוע המחאתיים שלנו, הקאברטים הזועמים, ערבי היחיר של הזועקים, הספרים, השירים והציורים הפלאקטיים שלנו – עוכרי־ישראל המכונים שמאל - אם בקצה כל הפעילות המתישה הזאת שלנו אין לכם שום מחזה־שלום שלכם, שום שיר־מחאה נגר הפאשיסטים שלכם... אפילו לא חמשיר אחר קטן... אז לאן נגיע? וכמה זמן, עור נרקב בכיכר העגומה הואת עד שתחליט

לענות לנוז... הללו, יש איוה מוּאָוין על הקוז ואני מצטער, אכל: "רק אנחנו, ואתם החוצה ... מפה", זה לא מספיק טוב בשכילי... אתם לא טוכים יותר מהפאנטיים שלנו, רק אכלתם אותה קצת יותר בשנים האחרונות... כי הייתם כנושים... ואם אתם רוצים להשתתרר, אתם חייבים לשחרר אותנו מהמועקה הואת של מחאה ללא הר... מהתרגשה הנוראה הזאת של שמאלנים בנדרים בשטח, בשוך ההמגנה האוציונה...

המלחמה היא שלום והשלום הוא מלחמה, ואהנה היא מה שאנחנו עושים להם כבר עשרים

> אין לכם כרירה אחרה, אתם חייכים את זה לעצמכם ולנו_ לכו ותחפשו מתחת לאדמה הכבושה, ותמצאו לי קול אחד אחר, מנהיג, פוליטיקאי, בכיא, משורד, או אפילו רופא כפרי, שיכריו הכרוות לא פתות טובות משלנו... שיצעק "או שנחיה ביתר או שנמות ביחר" שיתראיין לעיתון ויגיר: "אני לא מהפכן. אני רק שערה בנכה של שמיר... זאחר כך שיאיימו עליו בטלפון... שיגירו שהוא שמאלו, הומו

... וחומן לא פועל לפובת אף אחד... הומן לא

עומר לי שוב בכיכר הואה... לבר לגפרי... אני ...... צבא כל צבא שבעולם, שואף למלחמה. רס גנויל שורה שלום לכולם, על פלשתין הנפרית כאש פנסה לווו לאיוה צד אכל לא מצלית. אולו בירדמה מופרע יכין את הצכא שלו לשלום, מי שמפגין את בנית היא אותנו צריבים לעשות את כל לי זורול השמאלית. כבר ממש תושך מסביב לכיבר השאימה שלו לשלום כסוף טורי טנקים עמוסי מצפות, מעודה השתורה הואתה... תפתח כבר את הפה מלכי ישראל, ואין אפולו רמו למלך,.. בכאר אליפיי, שלא יתמלא שהשלום בורוו לו כל הומן. ותמחים את

האהכה היא פיצוץ.

זלרסם כנו.

עיוורת ופראית".

זכרונותיו של המרקיו דה־סאד.

כמורעה המפרסמת את "מופע ההצרעה של צה"ל", מבסיחים לנה "מטס של חיל האוויר, צניועות חפשיוה, הצגת חילות צה"ל, קרב משולכ, והשאיפה לשלום". נההדגשה כמוכן שלי – יגו, לא יראו אותי במופעי הצרעה כאלה, כי תמיר אני הנשש שאיוה צנחן יפול לי הופשי על הראש או

. איזה קרב משולב יחליט לעכור לסהל. לפיכך אני תמיר מעדיף להצדיע לצודיל מהביח, ואם אפשר מהמקלט. רק לא להצטופף מתחת לאווירונים האלה שעושים לולאות על הראש שלי וחשישניק... ואז יחיה עם מי לדבר, לא רק נגד מה וכותבים ארבעים בשמיים שיכולים ליפול עליך בכל

סטיוארט: "אני לא רוצה לדבר על זה"... בבאר אחר,

בפוליווליום, יורם וירדנה, הווג שהוצמד לחג

הארבעים, שר: "לפעמים אנחנו שניים"... פסל השואה

של חומרקין מסתיר לי את הירה... אני מתיישב על

הלויתה של תירצה פורת ז"ל אמר ראש

זהנה גם את זה פתרגו, כלי שולץ. יש לנו

זה בסרר, ביאליק. אתה, ששוררת בעצב נעורים:

אהבה זה לנפץ זרועות באלות, לגרש לארץ

ואם מישהו מת מרוב אהכה, יהי זכרו כרוך

מי שתושב שאתבה זה חיבוקים ונישוקים, ושנאה

סוף־סוף גם הגדרה לאהכה: אלות בראש ובעיטות

בתחת. מעניין אם ראש הממשלה קרא אי פעם את

אומרים אהבה יש בעולם, מה זאת אהבה?" – הנה יש

כל ילד יורע מעכשיו: אהבה היא מכות רצח.

אחרת, להרום במים. אהכה זה להשפיל, ולעצור,

החצץ וכדורי הגומי הם הגשם של האהכה.

הממשלה שלכם, מר שמיר: "גילינו אהבה

לאויבים שלנו, והם החזירו לנו כשנאה

לנועם חומסקי

למרות כל זאת, מאוד היה מעניין אותי לראות פועל... הומן לא פועל ערבי ולא פועל עברי... הומן ביצד מרניק צה"ל שלנו את המספר שאיפה לשלום" תוא רק הפסקה בין המלחמוח... ומי שלא מדבר האם מדובר ביונים שתות שיורים אותן מתוך בהפסקה הזאת יהיה עליו לסתום את השה לנצח ואול: - קנייתוחהים ארוכי שווה, או אולי בפלוגת משיחים ממצות העצוב הזה בדמשק אן ברבת עמון או גם ליפול במלחמה הבאה, כשמילותיו האצועות: "שוב "זכאיים שיעברו במוף המוך הרגלי רכובים על המורים לבנים, ובאותו זמן, משום אני 16 ישור על הקהל עלי:

Biaraid 20

'תמשר מהעמוד הקודם)

בפעולה מהירה הגיעה לבית הקק"ל שיירת הביצורים. היה שם גם שרקטור. הררך עכרה עליהם

בשלום, אך היה ברור שהערבים יתעשתו במהרה ריתקפו את הכניין לפני שתושלם העכודה. אחרי יממה של חפירות, ירד על האנשים ליל שנת שקט במיוחר.

היתה דריכות באוויר. הצלפים הערכים הכודדים שהיו מנגנים במשך הלילות, השתתקו. בחצות נורו שלוש

רקטות ירוקות מעל גג המשטרה הבריטית. מיד

אחרי־כן גורו לעבר בניין קק"ל מטחי מקלע ורובים

ופצצות מרגמה. הירי נועד להסוות התגנבות חוליות

לוחמים ערבים מכיוון הכית הלכן שעמר כסמור

למשטרה. ההטעייה הצליחה, שכן כוח ההלם הערכי

התגלה רק כשנשמעו זעקות אנשיו שעלו על מוקשים

בפרדס הררום־מזרחי. אנשי "גבעתי" חסכו בתחמושת

ולא ירו אלא כשהמתקיפים קרבו לגדר. באותה שעה

נשמעה פקורת הסתערות בגרמנית. המ"כ יעקב ארנון

ז"ל, שנהרג אחרי־כן בכיבוש הדרום, היה יקה. הוא

התכוונו לחוג את השלמת הקמת המוצב.

תת־מקלע "שמייסר", ותעורות של המפקר הגרמני.

את העברת מכשיר האלחוט. כספר "חטיכת 'גבעתי'

ריכו את סיקוריו אל המוצב החפור, הסביר להם את

תוכנית הננתו וקבע לכל אדם את מקומו כתוכה. הוא

לא הסתפק בכך, ולאחר שגמר להחריר את התורה

לאנשים 'דרך האוזן', כיקש להכניסה לתוכם 'דרך

הכניין. ג'e ומשאית רודג' קטנה. נהב הדודג' כיוון את

בפעם הראשונה כוונה לעכר הכניין מכונית נפץ. 500

ק"ג הומר נפק ניקשרו באחוריה בככל מתכת. אחרי

שחלף תמהונו, צעק הצומה במרפסת: "חביתו חביתו".

בהלת היציאה מן הבניין לכוון הבונקר השאירה מאתור

כמה מכלי הנשק. "קול ההתפוצצות והדו, ואחריו קול

חבטות חלקי הבניין שהתמזרו מסכיב לאחר שהועפו

כאוויר היו ארירים כל כך, עד כי כקושי הצליתו

המגינים לשמוע את פקודותיו של דוד, שניתנו מיד

לאחר שהבית נהפך לענן אכק סמיך" (מתוך ספר

"נכנסגו לשהר איזה כפר. הכל

מטימטה אחת הופיע זקן עיוור

שהלך זנגע בקירות וצעק: כפרי

כפרי, איך החריבו אוחרו הוריחי

לבַכות את ונקום הולדחי".

לנצור אש. באותה ומידה יכול היה

"סחרנו שהערכים יכואן בעקבות מכונית הנפץ",

מספר דוד, "ולכן, מיד לאחר הפיצוץ נתתי פקודה

משמחת. כינתיים ראיתי ערכים מתקרכים לכיוון שער

כבר היה הרוס ונטוש ומעלה עשן.

ברבע לשש לפנות ערב קרבו שתי מכוניות אל

הרגליים – ותירגלם בריצה מן הבית לטנקרים."

21 8138310

"הורי היו אנשי העליה השלישית וחברים במפא"י. דמותו של כן

'היום רוקרים מחר יורים', הוא אמר".

עורון — על גשר בתבואות קלקיליה.

"היינו עסוסים באותו יום בהכנות אחרונות לשראת פשיטה לילית לפיצוץ גשר שמחבר את קלקיליה עם ראש העין ושהיווה ציר שחיבר את השומרון לכיוון יפו.

העיקרי ששימש את כא ההצלה הערכי של קאוקג'יי.

"היינו באותם ימים בכגוד, עיראק, אבל ליכנו היה כישראל עם

"חעיקר היה לשמוע מישראל על חקמת מרינה. ואמנם השירור נו. פרצנו בשירה ארירה של התקפוה

"הייתי בן 22, נשוי ואכ לכת. כשום אופן אני לא מצליח לוכור מה בריוק עשיתי באותו יום. מה שאני כן זוכר זה שהסתובבתי עם גבם ברגל מסציעה בערבות עם קאוקג׳ במשמר העמק. מה שעניין אותי באותם ימים היה איך לעוור לחברה שנלחמו. היה לנו בנהגיל רדיו שחיה מוצב באולם התרכות, אבל אני פשום לא זוכר אם שמעתי את -ההודעה או לא. כך או כך, קמה המדינה".

"באותל יום הייתי במחנה המעצר בקניה, כמצרם 1944 נעצרתי

ורקרנו כל הלילה. אולם בלכ כל אחר קיננה גם דאגה גדולה למה שעתיר להתרחש מכאן ואילך. האמונה הגרולה שלנו בעצמנו נסמכה גם על כן גוריון.

גוריון ליוותה אותנו לאורך כל התקופה וחיוקה אותנו. עבורי הוא היה דמות של ענק בדורו, עימה הזרהתי הן כילדות והן מאותר יותר, בבגרות. את קולו הכרגו היטב משירורי המחתרת של ההגגה, וכאשר שמענו את קולו מכריז על הקמת מרינת ישראל, היכו בנו המילים בעוצמה חריפה וסחטר את כולנו לידי התרגשות גדולה".

ברס: "עם בן גוריון ולוי אשכול".

"באותם ימים גורליים ככר עברתי עם בן גוריון ולוי אשכול. ביום שישי צמדתי בפתח מוזיאון תל אכיב ממתין בקוצר רוח להכרזה. שמעתי את כן גוריון מכריז על הקמת המדינה ומיד הזרתי למטה ההגנה ברמת גן. השעה היתה גרולה, אולם לא היה זמן להתעכב ליד רגע היסטורי זה אלא לבססו בעשיה. עסקתי אז בכוח אדם, רכש, תעשיה. שמעתי את ההכרוה וחזרהי לעבור. התחושה שעברה כי לא היתה של שמחה, אלא של גאווה גדולה. ידעתי את המצב לאשורו והבעיות הגרולות שעומרות בפנינו. ידעתי שבן גוריון דואג מאור:

"אחר הצהריים הספקתי לקפוץ לביקור בבית הורי ואצל חברתי, ושם שמעתי את ההכרוח של רור כן גוריון. למען האמת, לא הרגשתי את אותה התרגשות שחשתי ב־29 בנוכמבר, עם הכרות האו"ם. כנראה כגלל העוברה שהיינו כבר חמישה וחצי תודשים בתוך מלחמה קשה מאוד על עצמאות. כמה שעות אחרי הכרותו של כן גוריון הוכלתי את המחלקה, שהיתה עמוסה כחומרי נפך לפשיטה על גשר במבואות קלקיליה. היתה חשיבות רכה להצלחת המכצע, שכן הגשר חיה הציר

שחל: "פיקוח נפש דוחה שבח".

העם הנלחם לתקומתו. היינו משפחה ציונית מאור. אני עצמי הייתי כן 12 וירעתי שאבי ורורים שלי חברים במחתרת ציונית 'התנועה'. הם הכינו תצהירים, התאמנו כנשק בטיוע שליחים מישראל כרי להקים כוח מגוו

"לא היה ובר חשוב במשפחתנו ממרינת ישראל והגשמת חיערים הציוניים. היינו משפחה אמידה מאור ועשינו כל שביכולתינו כדי לסייע באותו יום שישי התאספנו כל המשפחה, כלי עין הרע איזה משפחה גדולה, וכחררת קודש נכנסנו לחרר בו היה ממוסם הרדיו. המבוגרים ההירו אותנו, הילדים, לכל נוציא הגה בשעת השירור. אכא חשש מאוד שהודעת ההכרוה על הסמת מדינת ישראל תתאחר ותכנס לתור השכת. הוא היה שומר מצוות אבל החליט, כי גם אם יכנס השירור לתחום השבת, הוא ישאיר את הרדיו פתוח, מעין פיקוח נפש

החל. היו מתח והתרגשות בחדר. איש לא פצה את פין. לאחר שבן גוריון סיים להכריו בקולו המיחה על הקמת מדינה לעם היהדי, היא מדינת ישראל, לא יכול היה יותר אבי לתחריש. הוא הליט את פניו בידיו וקרא בקול גדולן שמע ישראל.... זה היה האות לכולנו לתת

נחתקין – דגר תגובסת תפציעה.

קורבו; "בחדר האוכל עול ביח הסוהר".

Binepin 24

בבית בשכונת בתי ורשה כירושלים, כאשמת חברות באצ"ל. הועברתי מכלא לכלא בארץ עד שהועברתי לקניה המרוחקת. היה לנו מכשיר רדיו בכלא ומנובמבר 1947, לאחר שהאו"ם החליט על הקמת המרינה, הצבנו האזגה קכועה לרדיו לשמוע מה אומרים בישראל וכעולם הרחב על מרינת היהודים.

באותו יום ישכנו כולם כתרר האוכל. כל האסירים צבאו על מכשיר הרדיו, דחקו ראשים, ביקשו להקשיב לכל מילה שיוצאת מהמכשיר. המתח היה רב וקולו של כן גוריון בקע מהמכשיר. כלם קפצו משמחה, חיכוקים ונשיקות. שרנו את 'התקווה'. בצר תחושת שמחה זו היתה גם תתושה של תרדה מן העתיד הצפוי. ידענו שאינגו מוכנים לפלישה של שש מדינות אויבות. רצינו, כמהנו לצאת מהבלא כמה שיותר מהר ולשוב לארץ לתת כתף ולסייע. באותו יום התחלנו במרי אזרחי במחנה המעצר בקניה ותבענו שיחזירו אותנו לארצגו. כן, עכשיו זה ארצנו. ב־22 ביולי 1948 חזרנו סוף סוף לארץ, כמעט חמש שנים מיום שנעצרתי. הגענו עם ספינה לחופי תל אכיב. שריקת מטוסים מצרים שהפציצו את חל אכיב קיבלה את פנינו".

ויצמן: "בציכיה, עם יסליבוביץ' ודגלים אדותים".

"ביז במאי סיבלתי הוראה להתייצב במפסרת השרות האווירי כתל-אביב. מודי אלוו ו"ל סיבל אותי והודיע בלי הסדדמות שאני יוצא לצ'כוסלובקיה להביא מסרשמידט 109. הנשימה נגמרה ליו מטוס של

"כפראג התנוססו דגלים אדומים ותמונות ענק של סטאלין. התחלנו ללמוד את המטוסים החרשים וב־15 כמאי, בכסיס חיל האחיר הצ'כי בצ'סקו כורוביצה, בישר הרדיו שמדינת ישראל הוכרוה. הצ'כים מזמינים אותנו לשתות איתם 'סליבוביץ'. מסביב דגלים ארומים, תמונת סטאלין ואנחנו רוצים הכיתה, למדינת ישראל. ב־21 במאי חזרתי לארץ וב־29, כיום שבת, דפקנו טור משוריין מצרי שהיה כדוך

"פרץ: "דגל תנייד והערבים תיידים אבנים על הביח".

"הייתי ילד כן עשר כמרוסו. התאריך וורוט אצלי כזכרון בזכוח אבי, מחלוף, עליו השלום. הוא סיפר לי שהבריטים עומרים לעזוב את הארץ ועומדים להכריז על הקמת המדינה. הוא בהוכמתו רצה להמחיש לילד כָן עשר על מה הוא מרכר. כמקרה חלף אווירון מעל כיתנן ואנא אמר ליו אתה רואה את האווירון הזה, אולי זה אחד המטוסים שלוסחים את הכריטים מארץ ישראל חורה למדינתם. מכח ההמחשה, רעש האווירון ומראוזו נוזרט אצלי היום הזה עמוק כוכרון. לעתים אני שב ושומע את רעש האוירוו...

יאכא תלה דגל מנייר כחוית הרירה ליד החלון המרכזי כסלת: אמי, אסתר עליה השלום, התנגרה לכך והוהירה את אבי שהערבים ירגווי. אבא לא ויתר. אחרי שעה קלה החלו ערכים לרגום את הכית כאכנים. ונאלצנו להגיף את התריסים. אבל הרגל נותר מתנוסס כחוק.

"היתה צפיה לגאולה ועליה לארק. כתורש לאדור ההכרוה אבי יצא ממרוקו ועלה בעליה בלתי לגלית לישראל לסלול את הדרך בפני המשטחה שנותרה במרוקו. שלושה וודשים אתריו עליתי גם אני לא לגלית במסגרת עלית הנוער עם עוד 19 ילדים אחרינו עלתה

לוי: "בן עשר וחצי, בארוקו. ואי חלט".

'הייתי ילר כן עשר וחצי, במרוקו. מי חלם אז... מה עשיתי כאות יום בריוק: כאמת אינני זוכר".

"ארבלי־אלמוזלינו: "עם החלמידים בעודה נחוף"

"עליתי לארץ מעיראס תשעה חורשים סודם להכרות המר והתיישכתי עם 'הגרעין הבכלב', כשרה נחום. התכונה כמשק כאותו יום היתה רכה. המשק ידע מה מתרחש.

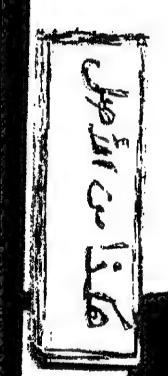
"הייתי מורה לאנגלית כשלפתע נפוצה השמועה שהמדינה תוכרוה התלמידים וגם אני זינקנו מהכתה ורצנו לחור האוכל, מרכו העצכים של המשק. רבים מהחברים ככר התרכזו שם. רער עבר כנום: באותו רגע ורמעות גיל זלגו מעיני מאליהן. אחרי שחגגנו עם חברי המשק חזרנו, חברי הגרעין הבכלי, לאוהלים כהם התגוררנו, ושם המשכנו בחגיגה ער אור חבוקר. יחד עם זהן השמחה לא חיתת מלאה אני השארתי בעידק את הורי וחמשת אחי וידעתי שתערבים לא ישלים עם הקמת המדינה ויתייחסו עכשיו אל היהודים ממדינותיהם כאל גני ערובה, לצערי החששות לא נתברו וער שעלו אמי, אחי האחיותי, חלך אבי לעולמו והמשפחה עכרה עינויים וטכל הכ. אילן בכר

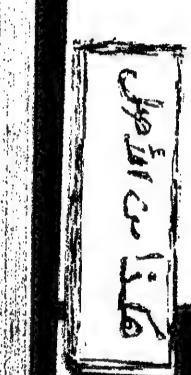
רק בוק עם ראייה כולכת, יכול לראות את

misu 1917 - Dim 120113 191 19 15

ההבדל נעוץ בזווית הראייה.

אותראה איך פועלים טוב יותר (פעל חפועלים)

אפשריות חדשות נפתחות בפיך

מאת נילי פרידלנדר בשיתוף רשות שמורות הטבע

64. בין אילת למטולה

- מצובות ישעו

ולכניסף לנחל.

שון והנסיעה לאורכו יפה במיוחד.

ק"מ הפניח שמאלה, לתחנת השאיבה

בדרך זו צריך לוסוע, אבל בכיוון הפוך,

ששאלו איפת זת בדיוק ואיך מגיעים לקטעים היפים של הזרימת עד נית. הכביש עובר מעל מצוקי וחל די" • אירום הדות טוף האניב, הפריחת וקינון חעופות

> קל לטייל בשמורת נחל דישון והפעם מדובר בקטע שאורכו שישה וחצי ק"מ מקורות. כאן חווים ויורדים אל הנחל. עד לכביש בין שדה אליעזר לאילת הפניח למושב דישון. השחר. אפשר לעשות את הטיול בהלי׳ • מצומת עין זיתים: כה ובהסתלבטות על חמים. החליכה נטו אורכת שעתיים וחצי. ואפשר לעי בור בו בג'ים או ברכב מנועי 4x4. לאורך הנחל הוורם באכיב יש דוך עפר לבנה. אפשר לרדת אל הנחל גם בטיול משפי אר לעיל. חות דגיל, עם ילרים ומכוגרים. לא חיי בים לעשות את כל הדוך כדי להגיע לקטעים יפים. אם באים בשתי מכוניות אפשר להקפיץ מכונית אחת אל טוף המסלול. והנה כל האפשרויות.

> > נקודת התתחלה להליכה בתוך הנחל נמצאת בכביש המחבר את צומת עין זי-תים (מכיוון צפת) עם צומה ישע. • נסיעה מצומת סאסא (חיום):

נוסעים מנהריה לכיוון מעלות וצומת תירם. פניה בצומת תפן לצומת סאסא

ופונים ימינת לכיוון הכפר חצ'רקסי ריוו" עים המטיילים בנחל.

חכניסה לנחל נמצאת כשני ק"מ לפני ● ליד התתנה:

לים בצומת כ"ח (צמונה משמורת החו" ● מח יש בדישון:

מטיילים שלא יכולים, או לא רוצים, לטייל בכל הנחל, אפשר לחיכנם אליו נוסעים ליד המושבים דלתון, כרם בן בדרך העפר הזאת, 900 מטר צמונית זימרה ועלמה. הכניסה לוחל אחרי מו" לאילת חשחר, ליד תחנת האוטובים, שב עלמו ולפני מושב דישון, כפי שתור ולוסוע שמאלה ברכב הפרטי עד כמה שאפשר, בדרך לבנה בין ברושים, וללי כת שני ק"מ עד למימגש עם נחל דישון, מהכביש בין אילת חשחר למטולה עו" ואחר כך לאורכו, ובחזרת.

לה) לצומת ישע ופונים שמאלה, דרומה. מים זורמים , עד סוף האביב, בין מצר - 06-934495). עוברים את מושב רמות ופתלי ואת הפר

תרי שראו את היופי של (דרך חודפיש), נסיעה לגן לאומי ברעם אחרי הגשר על הנחל בכביש אילת־מ׳ קים מכוסים עצים ושיחים בכל הנוונים שמורת נחל דישון בטלוויזיה והמשך ימינה, מודחה (לא לכיוון דובב, כוולה יש מימין, ממערב, תחנת אוטוי הירוקים. אלונים, אלונים, אלונים, אלונים, אלונים, אלונים, אלונים, אלונים, אלונים, אלונים שקדים ועצי חותקשרו אלינו קוראים ולא לגוש חלב). נוסעים עוד שישה ק"מ בוט ולידה בניסה לדרך עפר, אליה מגיי כאן פורחים עד סוף אפריל האירוסים על הסלעים האפורים החשופים מקנד

שה ורוצי ק"מ עד שמניעים לכביש חפר - ונכחדו, הם שמורים כאן ומוננים במיו - עתיק, זרוקה בנחל. נה ימינה, צפונה לתחנת שאיבה של חד. לחפש אותם לאורך הכביש הראשי • אחריו בין אילת השתר למטולת.

טבעי. לתרים עיניים למעלה, לפצוקים שם מקונים עיכוים, תיוואים, רחמים. מריחניה פונים שמאלה לכיוון מושב ההדורים, הנחשבים לאירוסים היפים צים שפנים. מי שילך לכל תאודן יראה עלמה, עוברים לידו ונוסעים עוד חמי והמיוחדים ביותר בארץ. לאתר שכמעט אבן עגולה ענקית, שריד מבית־בד לא להשאיד ליכלוך בנחל. אין בסביבה חניונים מסודרים. רק חניון האלה האט" לנטיות, בין צומת ישע לצומת כת. • מקעדות: בית הארחה אילת השחרו מסעדה תלי בית וצמחונית, 1200-1500. קפה אנד ריקני ועוגות טובות. בשרית בערב. טלי ورر 32338 (60).

יסוד רומעלה, בית דוברובין: 1600-1600 ובערב משבע וחצי לחוך הלילה. טלפון

מפל החצאית

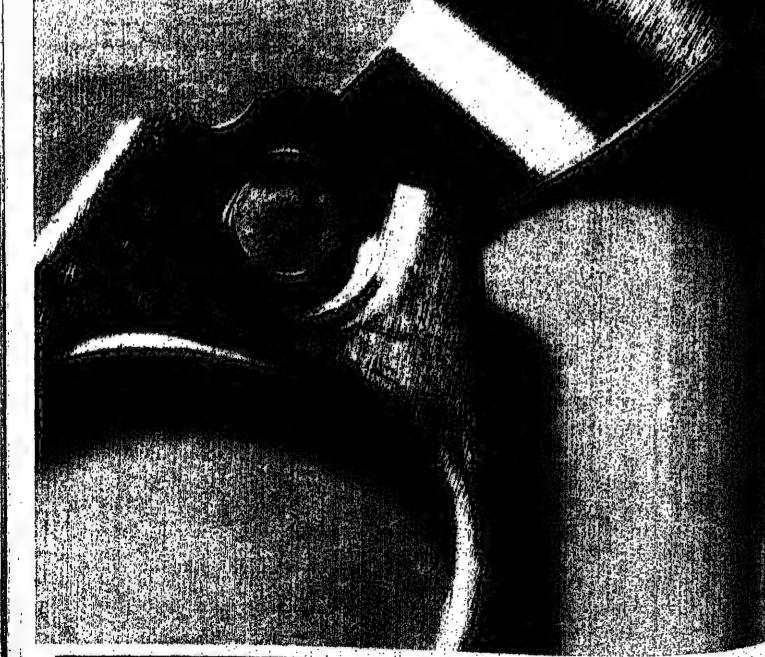
בל מכירים את מפל התנור, אליו מניעים בכביש מקרית שמונה למטולה, ורואים בדרך את החמורים של קדישמן ואת האייה חשואג בתל חי... זותנור תוא תשנח מפל אדיר, ואינו תנור אלא "הנורת" – השם תערכי לתצאיה תרותות שוו בדיוק חצורת שלו.

. לפני שירויון רום ותחקלאים בדרום לבנון יטו את בני נחל עיון לחשקות את שדותי רום, כדאי לדדת לשמורה נחל עיון ולואות אה כל ארבעת המצים ממעולה עד נוסעים למטולח, ומתכניקה נוסעים לאורך הגדר עד למגרש החניה ליד, המשפרה

מול ליד חניון וים, בחורשת אקליפטוסים. מקום לפתוח צידנית. הונים ועובנים ליד תצריפון בשער, שם משלמים. יורדים לשבילים תמחודשים והפתוקנים שעשה וַקִים לוי, וונקת הוותיק של חשבוווה. ללכת רק בשבילים, לאורך תספלים. אם חם, אפשר לחשתכשך במים ולהמשין בהליבת קצרת ומחת עד שיורדים במדונות, ליד ביה תקברות חיפת של מטולה. בושבת בת השלים ושתיים. לרדת לאט. פריחת החולבלוב הצחוב על המצוקים,

אם באום בשתי בכוניות, בווקסיק רכב אחד לכניסה חדויקית לשמורה, ליד ממל התווך, שם יווכון לכם כחניה. אם לא - לעשות צורומים עם מעיילים אחרים, ואם

לא מו לצוימן ליד נפל דקונור ושם יקורו לכם לתמש טרמו למעלה, חשמורו משרות למטוילים בבל יום, 1800-1800

सम्बद्धांत 26

הארומה, ליבו החמקמק של היין

ודד שופיוב, בנו של כורם רחובותי, דור שלישי, סיים לא מכבר לכתוב עבודת דוקטורט בהדרכת הפרומסורים בן עמי ברבדו, רפאל איקן ואילן רות בנושא קשור ללב־לבו 🗲 החמקמק של היין – הריחות, ובעיקר ריחות הארומה. הודמנו לשיחת יין שהתקיימה, כמובן, על כמה בקבוקים, ונקודת המוצא שלת – שני יינות ישראלים חדשים: שרדונת של כרמל, והריזלינג הלבן או הריין דיזלינג של

פרוחנו במזיות יין שרדונה יבש כרמל 1987. בחנו את הצבע ואת צלילות היין. עודד טען שצבעו טוב, אבל אינו יוצא דומן. הצבע אינו זוהר דיו,

אמר, וחוא היה מצפה לגוון ירקרק חמישה גביעים: 2000 – פעולה. ארבעה גביעים: 2000 – טוב מאוד. שלושה גביעים: 2000 – טוב. מעט יותר. דית הארומה חיה טוב. זהו שרדונה חד משמעי. בעובי שרדונה ניתן לזהות את Q Q − בינוני. Q − מספיק. מקור היין באמצעות חוש הריח בלבד. יודעי דבר אף מזהים בריה ללא גניעים: יין פגום שנדחה עליידי

כרמל חוא יותר כנוח מתפוח. בפה – היין היה יבש, חלק וקצת קצר. פירושו שתחושות היין בפת נסתיימו מהר מדי. בצרפת אומרים: "כרם צעיר נגמר

אחרייכן עבתו לריזליוג לכן של ירדן. בקבוק זה מבציר 1987 הוא יין מתוק, וחבל שהדבר לא צויין על גב התווית. לדעת עודד, חלח התקדמות ניכרת באיכות היין מאו בציר 1986, ועתה ניתן לזהות את ריוזותיו כריחות של ריולינג

לבן של הריין. אולם עדיין כברת דרך לפניו בטרם יניע

● ומיינות הארץ לייוות זוו"ל: פתחנו בקבוק שרדונה 1983 של יקב גוימרת בקליפורניה. צגעו היה מעולה, מבחינת ווהרו, אולם נוטה

רוזה ומוסקט על הבוונת

מלון "הילטון" (\$.4.86) נערכה השעימה במלון "הילטון" לבתליאביב, והשתחפו בה חברי חצוות הקבוע של "סופשבוע" - אבנר און, סמנכ"ל "רן אכדית" תרצליה, שרל לואינד'ר, מתנדס יין, וחוותום מטח.

ו. גרנש רוות כרמל 1987 2. גרנש רווה מונפורט 1986 3. גרנש רוות אשקלון 1986 4. רוזת קברנת ירדן 1987 ₽ 2(+) 5. רווה קריניאן ברון 1967 6. גרנש רוות אליעז 1986 7. גרנש רוזה חברון (ללא שנת בציר)

8. מוסקט כרמל ובש 1987 9. מוסקט ברון חצי יבש 1987 1967 מוסקט ברון מאסטרו יכש

לעניין מוסקט כרמל: ביין אין פגם, אולם קשה

לותות בו את הארומה מ"מוסקטית" האומיינית. לעניין רוות גרנש אליעז: צבעו ארום עכור, ולא רוות צלול, כנדרש. כמו כן נדף מן חיין ריח לא ועים, שלילי י מאנד, שגרם לנו לדחות אותו, כמיוחד לאחר שחשנו כו : גם בפינו, וביתר אינטנטיוןיות.

השרדונה את ריחות התפות והבמת. עודד אמר כי רית השרדונה של

עשרת הנבחזים לפני הטעימה (צילום: יוסי אלוני)

לצהוב. זיחיתי בו ריח שאני מכנתו "גומי שרוף" ואילו עודד כיוח בשם "צלי אש". לטעמי, הריח חזה – הטיפוסי לחרבה דיתות שרדונה קליפורנים – הוא שלילי, אבל לדעת עודד אין זה כך. היה זה יין בעל תומצה נמוכה, אחוז אלכוחול נכוה ותחילת תהליך הימצון. צבעו, כאמר, צבע קש. הרוח שייחד אותו כנראה לא היה בוקה אלא ארומה, ונתרם ליין על ידי חעינב עצמו. יתכן שסיבת הרוח הזה בבציר מאותר מדי של העובים. אילו היו מקדימים בכציר, הוא לא היה קיים ביין. סיכום: על חשרדונה הקלימורני הזה איני ממליץ.

בעקבות בקכוק זה פתחנו שניים מספים, הפעם יימת מדרום־אתריקה. הראשון של k.w.v, שריחותיו היו כשל ריוליוג גרמני, ועלה עליו ריין־ריולינג של דוגלם גרין, שלדברי עודד פיתח מימד מיותד ומעולה של ריחות בוקח בקבוק האופיינים לריזליוג במיטבו.

ועתה לכמה טענות שהגיעו אליגו לאחר פרסום המדור הראשון – ותגובות הצוות: טענה: אי אפשר להשוות יין מבציר 1986 ליין מבציר

תשובתנו: אמתו יין לכן הוא במיטבו בשנתו הראשונה. בעוד שיין פגום הוא פמום, גם אם לא נשווהו לטוב בומנו. טענה: מי החליט מה יהיה קנה המידה לבחינת ומדידת איכות היין.

להערכה מתוך המצוי בארץ ומתוך האפשרויות הגלומות בעובים, ביקבים ובתנאי האקלים והקרקע של מקומנו. ההוחה הבסיסות שלוו היא כי ליינות כל ארץ יש איפיונים מיוחדים להם, ואנו נעריך את המצוי בארץ על סמך הנתונים של כאן ועכשיו.

טענה של ארוארד זלצברג, יינן יקב חברון. במדור הקודם נכתב כי אמרלד ריזליוג מאסטרו של יקב זה אינו יבש אלא חצי יבש. מר ולצברג מוטר לנו כי בידו אנליוה מעבדתית המוכיתה שהיין הוא אכן יבש.

אני מקבל את טענתו וחוזר מקביעתי הנ"ל. טעותי היא למעשה עדות חיובית ליין, שהוא רך וחלק ועסיסי תכונות המצויות בדרך כלל ביין חצי יבש, ועצם קיומן ביבש תוא שבח ליין.

ישראל עשהאל:

לפעמים אתה צריך נשימה ארוכה.

שני גביעים:

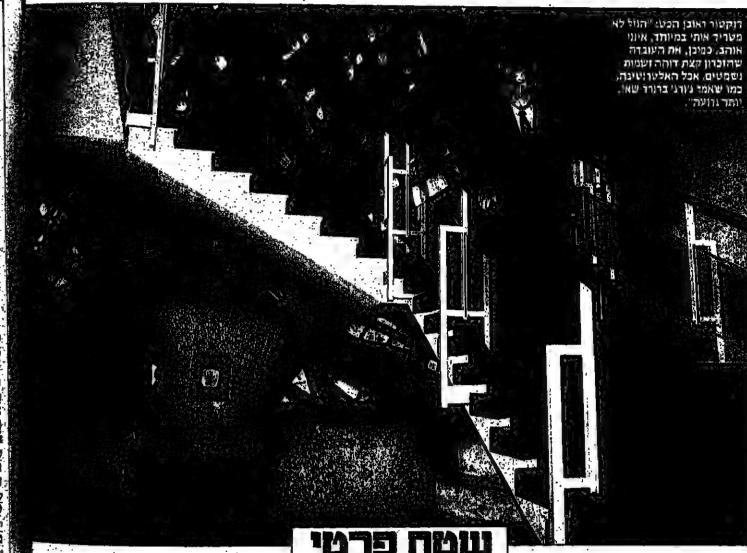
מחי גולן, עורך התשנה שר "הארץ", הלך הביחה רגע לפני שאתרו לו ללכח. בתלחתה עד ענים יושב אדם בשם חנור מרמדי, מקבל משפורה ומו

ם גולן הפריד כינו לנין כיבוש הארץ. זו היתה מועמרים לתפקיר עם תום כהונתו של גולן. היו כמה מלחמת התשה שארכה כחמש שנים, נסיומה וזגג מועמרים טבעיים מבין חברי המערכת, אבל הגבחר הוא בימים אלה עמוס שוקן בגרול את כניסתו בשער

חרף ההכחשות של האב גרשום שוקן, בן 76, ושל בנו עמוס, בן 45, זהו, לפי כל הסימנים, מהלך של העברה שליטה בצורה מסוררת. כתבים ב"הארץ" אינם מזילים רמעה על הליכת גולן, למרות שעשה עבודה מזבה. אדם מחוספס, הנתון למצבי־רות, שדלת חדרו היתה פתוחה תמיד, אבל הכתבים חששו לנצל עובדה זו. "צולן לא אהב שחולקים על דעתו. מתבצר בעמרותיו. עורך דומיננטי. היה קשה לשכנעו", תאר כתב העיתון. היו לו בילויי חביכות בצד התקמות כעם. כתבים זכו לקבל ממנו מכתבים מעליכים, שחייבו את חווער לתתערב. (המשך בעמוד 14)

הראשי של בית "הארץ". מתי גולן, חמש שנים לידיתיר", השתלה של עמוס שוקן. מינוי מערכתי ראשון של עורך המשנת של העיתון, עכשיו בווילה שלו לידי עמוס שוקן בעיתון המשמתי. בינית עכנסי התעמלות, סגדלים. ולידי הרמהשות של האב גרשום שוש. בו 76. ושל בנו ברמת־השרון. חולצת טין מכנסי התעמלות, סנדלים. פנסיונר כן 51, המנסה לשחזר את המהלכים שהובילו למכתכ התפטרות חתוז, שהניח על שולחנו של העורך הראשי, גרשום שוקן, לפני כשלושה שבועות. אין ספק, התפטרותו הצילה אותו משורת מהלכים נמרצת, שהיתה מרחיקת אותו בדרך זו או אתרת הרחק מכם העורך בפועל של העיתון. במילים אחרות - מביאת לפיטוריו.:

זה הסיפור החם ביותר כברנו'ה העיתונאית. כ־29 במארס פתחו עיתונאי "הארץ" את "מערינ", וקראו ידיעה על התפטרות מתי גולן ומינוי חנוך מרמרי החתיו. יריעה סטנה – חלם גדול לבכירי עיתונאי "הארץ", שכמה מהם

דוקטור[ראובן מכע

יליד בלגיה (1909), גדל בשווייץ,

היידלברג וברלין, כלכלה, מדעי

המדינה, תיאטרון ומדעי הרוח.

עלה ב־1936, היה פעיל באצ"ל.

הַקִּים את ממגורות דגון, ממגורות

אשדוד, חברת טלשיר. יו"ר מועצת

המנהלים של "ופטון", חבר מועצת

המנהלים של "אוצר התיישבות

היחודים". היה יועץ אישי לבגיו.

מייטד הוצאת "שקמונה" ואוסף.

דגון. חבר פעיל בארגוני תרבות.

מכונים ומוזיאונים. חדון פרס קפלו

ופרס התעשייה. נשוי, גד בחיפה.

למד באוניברסיטאות במינכן,

גיל לא מטריר אותי כמיוחר. אינני אוהב, כמוכן, את העוכרה שהוכרון קצת רוהה וש־ מות נשמטים, אכל האלטרנטיכה, כמו שאמר ג'ורג' ברגרד שאו, יותר גרועה היום אני עושה רק מה שהכרתי כתפקירי כיו"ר הדירקטוריון, ושאר זמני מוקדש לרכרים שאני אוהב כמו ארכיאולוגיה, הוצאת ספרים ועבורה פוליטית הקשורה בציונות. פעם גם ציירתי, הציור מנתק אותר מהעולם החיצוני, וזה נפלא. לצערי, לפני כרבע מאה הפסקתי, ואין לי אומץ להתחיל מחדש.

אני תלוי לגמרי כעיני. שמיעה כלכר לא מספיקה לי, הוכרון שלי חוותי. כשהתחלתי לאסוף אמנות, לא אספתי שמות אלא ציורים שמצאו הן בעיניו בדיעבר התברר שכמה מהם חיו אוריגינלים. למשל. לפני שנים סניתי נסארים, ברחוב, בחמישה פרנקים, ציור של משפחה ספררית בערב שבת. כעבור שנים הורדתי את תפספרטו והתכרר שוה ציור של יוסף ישראלס, צייר שאני מאור אוהב: כמובז שיש לי גם רפרורוקציות. אני מעריף רפרורוקציה טוכה על

בכלל, יש הרבת כלוף וחעמדת פנים במסחר סכיב האמנות. מתגאים שיש לנו ככנסת אוריגינאל של שאגאל. זה לא האוריגינאל. האוריגינאל הוא הרישום ששאגאל עשה את התמונות חיפות שלו הוא הוריש לממשלת צרפת. לנו נתן ציור גרוע של הפרה הלכנה שחלוי במרויאון ת'א, ושני גואשים לבית שאגאל בחיפה הביפוח של מחירי ליטוגרפיות. ממוספרות מרגיו אותי מאוד. כשהייתי צעיר, מהמחרורת שיצאה ב־100 עותקים, אבל המחיר חיה 'התאחבתי באחת הליטוגרפיות שעשה מאטים מוגזמן אחרי תכל, ליטוגרפיה זו רק הדפסה, והיא שווה לימבתבים של נזירה פורטונוית". גורתי אותה מעתון למעשה שקל אך שניים. לכן הפתפקתי בצילום, ושמרתי בארנקי. אחרי שנים מצאתי כגרפת עותק "מסגרתי אותי, תליתי אותו ואני נתנח ממנה.

רוגע ולפעמים התרגשות.

כתושב חיפה, אני מתבייש שהתיאטרון שלנו מייצא את 'נפש יהודי' לגרמניה ואת 'גטו' לוורשה בגרמניה, אמרתי למר גוראל: אם של גבלס, נצליח עוד יותר"

ציור צדיך לפכוש את דמיוני או רגשותי כדי למצוא תן בעיני. ציור טוב מבטא ומשקי רגשות כצורה יותר ישירה מספרות, תיאטרון או קולנוע, כהם פועל נורם הזמן, זה מתחיל תנמר. בעוד שבציור לא צריך לראות קודם חלק זה או אתר. יש לך תדבר השלם, ואחרייכן אפשר לחזור לפרטים שמוצאים תו כעיניך. ציורים שונים עובדים עליך בצורה שונה כשגשום או כהיר, כשאתה במצב רוח פוב או כעום. ציורים טובים מעניקים לי סיפוק אמיתי, לפעמים

מוסיקה קלאסית מרגיעה אותי. טעמי המוסיקלי שמרניו כאך, בטהוכן, מוצרט. בעבר הלכתי הרכה לקונצרטים. כשנים האחרונות – פחות: אשתי לא בריאה ואינני רוצה לעזוב אותה לבר בערב. גם צפייה במחוה טוב, שאני מכיר, מרגיעה אותין כשמכידים את פרטי הסיסור לא צריך להתרכז בהתפתחות העלילה אפשר לתחרכו כיפי המחזה, וזה רילקסיישן אמיתי.

יש המתגאים בהצלחת התיאטרון נציג שם את המחזות האנטישמיים

במה אתרה אוהב לגעתו בדברים יפים. מה פרגיז אותךו העובדה שכדי לקרוא תנ"ך, תלמוד, קארו או אלתרמן אני צריך להשתמש בקביים של חרטם. מה מעצבן אוחרו חוסר דיוק. העובדה שלא למדנו לשמור על נקיון. כשסביבתך וקיה, נם

אילו מתנות אתה אותב לקבלו <u>כמה שיותר זולות וכמה שיותר אישיות</u>

הראש שלך נקי. על מה אתה גאהז על שום דבר. עשיתי את חובתי, ומה שעשיתי, עשיתי לסיפוק עצמי.

לא עשיתי בכך טובה לאף אחד. מה החוזק שלךו באמונה שלי. אני חזק כשאני צריך להיאבק במישהו חזק כמוני או חזק <u>ממני. ואני נהנה ממאבק טוב, אבל כשמישהו חלש ממני אינני מסוגל להיאבק בו.</u> על גה קשה לך לסלוחו <u>אינני מסוגל לסלוח על בגידה.</u>

שה אתה שונאז להיות עבד למכונה, לעבודה רגולרית. אני מאושר שאני יכול לעשות פחות

מו זכרון הילדות תחזק שלךו ביקוד בגן חיות באנטוורפן, בערך בגיל 4. נחנו לי לרכוב על תמוד. רציתוי עוד סיבוב, הורי סרבו ואני רקעתי ברגלי, צרחתי ופתאום – מכה באחוריים. ַ שוֹ רצית להיות בילדותךו <u>והג קטר. ולחיות במדינה יהודית</u> מי היו גיבורי ילרותך: <u>הינדנבורג והקיסר הגרמני.</u>

מה היו נקודות המיפנה בחייך: <u>בגיל 12, כשניתקתי מהחנוך המתכולל־גרמני, זרקתי מה-</u>

פה הדלק שלךו <u>היסר סבלנות, מנט</u>לית ופיזית, לשבת בשקט. אוה אנשים אתה מעריךו <u>אנשים שהכן שלהם הוא כן, והלא –</u> לא

ל מי אתה מרחם: <u>על אנשים מוכשרים שגורלם לא שפר עליהם, והם נכשלים חמיד,</u> <u>עשים כל דבר ברגע חלא נכון או בצורה הלא נכונה.</u> לפי אתח בזו <u>ליהודים הקוראים לעצמם ציווים אך איום עולים ליש</u>ראל.

ם משעמם אותרו אנשים שאי אפשר לשכנעם כשום ארגומנט. אנשים שאימצו לעצמם ועונות של אחרים ואינם מוכנים לחשוב בעצמם.

אוו אישיות הסטורית אתה מעריך במיוחדו <u>את האנציקלופדיסטים הצרפתיים ואת ארסי</u>

א מי היות רוצה לפגושו <u>טיפוס כמו הרמב"ם, שהיה פילוסוף, מדען, הסטוריוו, רופא, </u>

אילו אנשים תרשימו אותך במיוחדו <u>הרב אברהם יצחק הכהן קוק, ז'בוטינסקי ודוד רויאל.</u> אלו תבונות חשובות לך אצל אחריםו <u>אומץ לב אזרחי, דבקות בעקרונות וברעיונות ולא</u> <u>שיווי עם כל רוח. ואני אוהב אנשים שיש להם עניין בחיים, נוסף על אכילה ושינה.</u> על פה אתה מתחרטו <u>שבמלחמת העולם השניה לא היינו מאוחדים במאמצים להצלח</u>

ממה אתה מאוכזבו שהישראלים לא מתנהגים כאורחים חופשיים לגמרי אלא מונחים הרבה מה המאבל האתוב עליךו <u>מירות ים וצ'ולנט טוב.</u>

אינה שמורט אתוב עלידו בומנו עשיתי הרבה סקי ואפילו זכיתי בפרסים. היום אני אוהב לצמת בקפיצות סקי ובהחלקה על קרח. איון אשה יפה בעיניךו <u>טיפוס שמי: שיער טבעי שחור או אדום, גוף יפה ואם אפשר, עיניים</u>

לצערו, הסלוויזיה הושראלית היא לפעמים שופר.

והאוכלוסייה. "מכט לחדשות" עושה לי מצל רוח

כל כך רע, שאני עובה לחדשות בשלוויויה של המורח

אני מכיר, אלא מפני שות חיה עשוי כליכך יפה

לפעמים יש תכניות דוקומנטריות נפלאות כמי למשל

יאנשים יפים" על חיור זה חיה כליכך מרגש, חבל

שלא המשיבו עם זה. אני אוהב את הסרטים

הסטוריה, אמנות, כל דבר שחוא עושה תמיד מעניה

לסבול את החיקוים: אני איש של לילה הולך לושהו מאותה וחיים.

מפרים: ספרות מקבועיה, ארכיאולוגיה, הסטוריה. לפעמים בלשן פגרת, למשל: אני אות: אונו כי הוא

הדוחות בשהיים של דיוויד אטנבורה ניאוגרפיה.

יפח ומחנה אחרי שרואים את המרשים שלו. קשח

המשחק, התלבושות, חרקע - תנשים נראו כמו תמונה

מאוד אהכתי את "ננה", ולא כנלל ותוכן, אותו

התיכון או יודן לפתות שם אני יודע שוה האייני

או מאר אחב את התיאטרון הבריטי. המשחק שם לא מולם ום מדברים טבעי ויש לך הרגשה שאתה . לאויבינו וגורמת לרמורליוציה בקרב הצבא ישנים מו צועקים, והמשחק לרוב מוגום. בפארים, אני חסק חאה לפוצת שתי הצנות. אחת בקומרי פרנסון מא ושנ מה מעלים, המשחק תמיד נפלא, ואחת מיאמיון בולבארי, מחוה מדנה ומשעשע.

שים תמבחי בתיאטרון תחימאי. אין זה תיאטרון לע אבל בחירת המחוות פשום לא תאמן מבחינה משות הם לא מעלים אפילו מתנה פרזיטיבו אחד. חיון של רנואר, והגברים בם ציורים חיים של מאנה. אל נשירי למה לא מעלים, למשל, מחוה של משה ישה יהודית" או אמילו יהוא הלך בשרות"! במר אם פינים את סובול. כרנושב חיפה, אני מחבייש את בינות היינו את "נפש יונדי" לנומנית ומי לוורשה להראות לאנטישמים הפולנים מה

למנול חושב להראות כמלשתינאית הייל יהודי שומש ליכיה תיה נבסף הרי זו שערוריה ש הפתנאים בהצלחת התיאטרון בנהפניה את על בוראל אם נציג שם את המחות לקרוא לפוצות שעה לפגי השינה. טותא במעביל כמנה המחשמים של נכלם, נזכה לחצלתה עור יותד נדרה אי גם חושם שחלם מוזצלות מישון, ירידי שנו שנונים שחלימנים שמהים לקרא איך היותרים שולת שתהימור שמהים לקרא איך היותרים שולת שתהימור היותרית, למרות שתביקורת שלן מעניין. בידע שאני משודממו - אני מנסים, לא מבובי ומו שוא בנומית בישוית אנגיות:

את פי לפני שירעתי בריוק אם אומרים עשרים ושלישי או עשרים ושלושה. את הוכר והנקבה של המספרים ידעתי יותר טוב מהרבה צכרים, ידעתי בדיוק מתי שמים דגש, אבל לא יכולתי לדכר. השתעממתי והתחלתי מחרש, עם סמר מלים. שתי המלים הראשונות היו - תקרה ורצפה. אכל אף פעם לא נוקקתי להן. לאנשים לא היתה סכלנות לעברית שלי. אפילו יוסף קלאוזנר דיבר איתי גרמנית באומרו

עברית התחלתי ללמור לפחות 30 פעם, בגלל

החינוך הייקי התחלתי עם דקרוק, ולא העותי לפתוח

- אני מעריף לשמוע רוח עברית אמיתית בשפה הגרמנית מאשר רוח גלותית בעכרית הכי טובה. ווה נתן לי "הכשר". ז'בוטינסקי דיבר איתי גרמנית. כגין, למרות שהוא יודע גרמנית מצויין, דיבר איתי אנגלית, וגם כשהייתי יועצו זארחנו אנשים מגרמניה, התעקש שאדבר איתם אנגלית.

בתקופה האתרונה אני מתרכז בהוצאה מחודשת של כתבי הרצל, עם חומר רקע, חומר דוקומנטרי, מאמרים על בל דבר, כולל שאלת המיעוטים וטרנספר ושאר נושאים שלא נעים אכל צריך לעסוק בהם. אני חושב שאחת הסיבות למשבר ההחייתמות לציונות היא שהרצל נהפך לשם רחוב, זנורדאו – רחוב על שם מישהו לא ירוע. זהצכרים תושכים שאחרי בריכוכבא. החיים החלו בעלייה הראשונה או במלחמת השחרור. מטרת המוזיאון והאוסף הארכיאולוגי שלי היא להראות שוה התחיל לפני יותר מ־4.000 שנה.

לאנשים לא היתה סבלנות לעברית שלי. אפילו יוסף קלאוזנר דיבר איתי גרמנית כאומרו – אני מעדיף לשמוע רוח עברית אמיתית בשפה הגרמנית, מאשר רוח גלותית בעברית הכי טובה".

בילרותי, כשראיתי לראשונה עתיקות, מיר תפסתי את העולם העתיק כצורה חיה טוב יותר מאשר בסרש של ססיל בי. דה מיל, כי עתיקות זה כלי הקימש וההגומות ואתה יכול לחקוב ולדמיין איך חין כומנים הדם, כדי לוצש הסטוריה יוצריות בצורה קונקרטית, לא רק באבסטרקט אינטלקטואלי, ניסיחי למצוא משהו שיתו לי את תחושת הומו. הרבר הראשון שפניתי היה מסלון עץ קטן מתקופת משה. אח"כ מצאתי מטבע מחוק במעם לנמרי מתקופת המככים שמחתי בו, כי במטבעות היפים לא השתמשו: זה, המחוק, עבר אלפי יריים של קבצנים ועשירים, כולם אבות אבותי.

נמשכתי למימצאים שהיו ערים לתשופות בהן היינו אוכה עצמאית, לא כמו ספר תהילים מפולנית במאה הי 11, כשהיהודים היו מדוכאים, ואספתי לפי הקו הוה. מכחינה פרעית מרוכר בתקופת הברונות השנית ותקופת הכרול הראשונה והשנית. בעבר קל היה לרכוש עתיקות, כי הבריטים התענינו כעיקר בצלכנים ובחקופה הנוצרית. הלכתי עד הקופת התלמוך וחורה, לתקופה הפרהיסטורית, ובמקביל -מצרים כתקופת יציאת מצרים וכדומת.

לאוניברסישת חיפת. יכולתי לחוריש אותו. יתר עם סכום כסף לננית משם אכל או, סכיר לוביה שהכסף חיות הנלך למסווו אחר נואוסף היה נמכר או נרתק לחדרון קטן או מאחסן בפרתף, מכיוון שנועוי אוער עבשיו, יכולהי לכחור את הארכיסקט, הייתי מעורב בתכנות ככחירת חייפרינות, כבחית הצגת הפימצאים, הכל לפי הטעם שלין חה היה תענוג גרול

> בקים חניני דומן אני שנא ער הסני רק אם הוא ראיינה: נורית ברצקי צילום: דורון הורוביע

> > Bjagain 32

33 HIDEDIO

גולן: "אני לא דעשב שאני ארם קשה. הרושם נוצר כיוון שאני נוהג לומר את מה שיש לי לומר. אני לא מרבר בשפה ריפלומטית. אני שם דברים על השולחן. גם בכתיבה שלי אני בוטה. אתה יודע בדיוק איפה אני

קשה לקבוע מה הפחיר יותר את עיתונאי העיתון: עורך המשנה מתי גולן, או כניסת יריבו, עמוס שוקו, למרכז הזירה. העיתונאים עוקבים כמתת אחר צעריו של שוקן הצעיר. אם ימונה מרמרי כהסכם עבודה אישי, הם מנפחים שרירים, זה יהיה לדעתם "מהלך של התאברות" מצר עמוס שוקן (שצבר הרכה שעות סרכ מול הוועד המיליטנטי של העיתונאים).

בר ב־1972 מונת עמוס שוקן למנכ"ל "הארץ", אכל כגלל מאכקיו כעיתון – גם עם אכיו, העורך הראשי – נאלץ לתעל את האנרגיה, התיסכולים והמזומנים שלו להקמת רשת מסומונים מצליחה, ואת העתון "חדשות", שאותו הקים בהרבה פחות הצלחה. עמוס שוקן, שעמד בפברואר 1984 מול עיתונאי "הארץ" המפגינים ונאלץ להפיץ את "הרשות" כעזרת מסוק – שב עכשיו הכיתה

מתי גולן אומר שוה לא יכול היה להיות אחרת. הביולוגיה פעלה לטוכת עמוס שוקן, דור שלישי לעססי מו"לות. את הבעלות על "הארץ" וכש ש.ו. שוקן בשנת 1936. בנו, גרשום שוקן, משמש ארבעה עשורים כעוך כעורכן. העורך הוומיק בעיתוגות העכרית. אף שהוא צלול ועירני, הרי שהתעניינותו בנושאים השוטפים אינה כתמול־שלשום והמהלך האחרון שלו הוא מהלך של חילופי דורות. עכשיו מתייצב עמוס שוקן במרכז העניינים.

כיצד שהריח" מתי גולן שעליו למהר ולהתסטר? גולן: "לפני כמה חודשים הצעתי למנות את גדעון לוי, אחר משכי סגני העורך, לכחכ כוושינגטון.

כשביצעתי את המינויים הקורמים לא היתה בעיה. תמיד הם נעשו תוך הבנה ומהר. את השלית הנוכחי בוושניגטון, צבי כראל, הצעתי - ותוך כמה ימים גמרנו את העניין. מינוי משה ורדי לסגן עורך זו הצעה שלי. גרשום שוקן התנגד, אכל לא התערב.

יהפריע לי ולאוד חוסד היכולח של עונוס שוקן להבחין בין ונחדל "עיתונאי לבין שחיתות עיתונאיח

הפעם כשהצעתי את נדעון לוי לשליחות, הוא כיקש זמן כרי לחשוב. עברן כארבעה הודשים. בינתים בראל הגיע ארצה לכרר את עתידו וגרשום שוקן ביקש ממנו להאריך שתנתו כשנה. הוא יצא מהפגישה מאור מופתע. גם אני הופחעתי. נכנסתי מיד לשוקן ואמרתי לו שאני רוצה להשתחרר מהתפקיד. כיקשתי ממנו להודים לי תוך שבוע על התאריך הקרוב כיותר שאני יכול לעזוכ את התפקיד. עבר שבוע ולא שמעתי ממנו כלום, אז הגשחי את מכתב ההתפטרות. וההתפטרות

המציאות היתה קשה יותר מתאורו של מתי גולן. ביום חמישי החכנס הצוות המוביל של "הארץ" לישיבה. גרשום שוקן לא התייחס כלל לנושא חילופי עורר המשנה, לא טרח אפילו להזרות לגולו על חמש שנות עבורתו. ניהל את הישיבה כאילו כלום לא קרה.

לומן לחדרו את גולן ואת סגניו, גדעון לוי ומשה ורדי. ` משרך החוץ לקנדה. חור למשך שנתיים לכיסוי אולי עכשיו ירבר על הפרישה של מהי גולן? שוקן העיר לשלושה ביבושת: "יש כעיתון הרכה שגיאות רסוס. אני מבקש שוה לא יחוור". סטירת לחי למתי: גולן. זווא תיכנן לפרוש באחד במאי. עכשיו החליט עקרוניים עם עמוס שוקן, שהיה, כשנכנסתי לתפקיד, לטרוש מיד.

לרשום שופן סרכ להתראיין. הוא הגיבו "זה לא 🦠 המשנה, זאני התנגרתי להיותו מגכ"ל העיתון. באסיסה נושא שיש לי עניין לדבר לעיתון אחר. זה עניין בשל עוברי המערכת בעיתון, שחיתה הורשיים לפני

ערישה כאוד במאי, אבל נכנסתי לבקש להקרים את " כיוון שהוא מקריש את מירב ומנו ועיקה מרצו וה. לא ראיתי יותר טעם בישיבה שלי לעשות עבורה י למשומונים ולעיתון וורשותי שהיה בשלכי חסמה. אני טכניתו ללא קבלח החלטות וקידום יוומות הוד כדי. טענתי נאותה אסימה שיהארץ' וקוק למנכ"ל כמישרה

רומן כושל עם הפוליטיקה

וחיתה לי אמביצית רומנטית נאיבית לחמשיך את תדבר".

מתי גולן אינו מחבייש לספר גם על כשלון ספרותי שחיה לו. "כתבתי רומן מתח

מה ירעה על מרמרי?

"אני יורע שככר שלוש שנים יושב אדם בשם חנוך מרמרי, שאני לא מכיר ומעולם לא פגשתי, יושב ומקבל משכורת וממתין ליום שבו הוא יתמנה במקומי לעורך המשנה של עיתון 'הארץ". הרגשה גרושה?

"אפילו הייתי מתברה על זה עם עמום. אמרתי לו,

"האר"ו

מתי גולן: "מהרגע הראשון היו לי חילוקי דעות גם מנכ"ל עיתון הארץ. הוא החנגר למינוי שלי כעורך שנכנסתי לתפקיר, הבעתי דעתי בנוכחות שני מתי גולן מספר גירסה מעודגת: "דיברנו על. השוקנים שעמוס לא צריך להיות המנכ"ל של הארץ,

מלאה ולא לארם הרואה כזה דבר משני או דבר עמום שוקן לא רואה את עיתון יהארין" כרבר

לפה אתה מתבוון?

מפל כין שני הרברים"

אתן לך דוגמא אתת מיני רבות. לפני כמה

ספועות עמום ישב ב'אולימפיה' ונשאל מדוע איש

מיתון העיר לא נתן את הדין על הכתבה של מכרם

מוי מעל מעוה, שתאר איך חיילי צה"ל יורים בתינוק.

מחקיד של צה"ל התברר כי הכתב לא ראה את

פנרים שתאר כאילו ראה. עמום השיב על כך

נשאלה האם מישהד בעיתון יהארץ' נתן את הדין על

ין שלא הופיעה הידיעה על מכירה מפעל 'פולנת'.

שקיימתי עם עמוס גיסיתי להסביד לו את

תמל בין המצח ידיעה לבין פרסום רברים שלא היו.

מהם שים ואפן לא הצלחתי להביא אותו לידי הברה

המחלוקת ביניכם היתח על הכונססציה של

לפי רעונו של עמוס דוארץ' צריך להיות עיתון

י ומפעות והמטרה שלי היתה לעשות אותו קצת

ד שפליסטי, מכלי לפנוע באופיו המיוחד וברמה

אל הבנסתי מדורים יותר קלים והשאלה מי צרק

תשאו מופוצה כשהנעתי לתפקיד, תפוצת הארץ

אלף. וה עונה מתח או יותר על

שניו ווא שלה עם העתקים לאב, ברשום שוקן.

יות היה פסיבי לחלוטין. לא הגיב, לא לכאן ולא

ולאוב האבד

בשוסי, אני חשבתי של הארץ' היה דימוי של עיתון

"אני אומר שהוא לא ראה את 'הארץ' כדבר המרכזי. אני לא יודע איך הוא רואה את זה היום. אני לא רוצה להתחייב על היום. בשיתה שהיתה לי איתו כשהתמניתי לתפקיר, הוא אמר לי ש'הארץ' הוא עיתון שעבר ומנו ומשום כך יש להקיף אותו בעיתונים מסחריים רווחיים שישמרו עליו".

אתה מבין למח התבוון? שהוא מיוער לציכור קטן של קוראים שהולך ונעלם . אני טענתי אז ש'הארץ' לא התחיל אפילו למצות את הפוטנציאל שלו מכחינת תפוצה. המציאות הוכיחה שהעיתון 'חרשות' מפסיך ער היום הזה הרבה מאוד כספים ושהרוצאות שלו כוסו דווקא על ידי

עיתון הארץ".

קמת ייתישותי מנעה ביהאריןיי? "לפי דעתי כן. כרי להגריל תפוצה לא מספיק לעשות עיתון טוב. צריך גם להביא אותו לתודעת הציבור. אני מדבר על שיוום כשנכנסתי לתפקיר, שיווק היה דבר כלתי קיים לגבי העיתון 'הארץ'. שיווק זה כסף, הפצה, מבצעי פרסומה, מבצעים מיוחרים וגם שיפור מערכת המנויים. כל הדברים האלה צורכים כסף. כיוון שהמשאבים אינם

בַלתי מוגבלים, אז השאלה לאן הולך הכסף אבל עמום שוכן הצליה להקים עיתון הרשו "לגבי עיתון שאמור להיות עיתון ערב, טבלואיר לדעתי כל גיליון פחות כרספיספ אלף זה לא סיפור: הצלחה. 40 אלף עותקים כיום זו לא הצלחה בתחום המקומונים הוא הטביע חותם היסטורי על העיתונות הישראלית. המקומונים שלו עשו מהפיכה בתחום התיקשורת. הרמה של כמה מהם מאוד גבוהה".

על מה חיתה המחלוקת ביניכמ? המריע לי מאר חוטר היכולת של עמום להבחין בין מחדל עיתונאי לבין שחיתות עיתונאית?

"עמוס שוקו אמר לי שיהארץ' הוא עיהון שעבר זמנו ואשום כך יש להקיף אותו בעיתונים ונסחריים דווחיים שישתרו עליו"

ין התכתשות אחת עם עמוס שוקן לשניה, ניסה מתי נולן לפרוק את היסבולי בכחיבת רומן, ספר, מחות וגם ניסה לתשתלע על מפלגה. "תנהגתי נסיון לתחיוה את ל"ע. לא היה על מה לשהתלט. זה לא סחמ שתפסתי מפלגה מסכנה ונסיתי לעשות משחו. אבי היח מהמייסדים של ל"ע, ממייסדי הווער הציוני. משה קול היח בן בית אצלנו. נסעחי בשליחות הסוכנות מטעם ל"ע, בלימודי באוגיברסיטה הייתי מוכיר ל"ע בירושלים, יש לי רגשות עמוקים לפפלגה ומאוד הצטערתי לראות אותה בתתדרדרותר

"ארנותי קבוצרן של 8-10 אנשים מוכשרים, כשנות הארבעים ותתמישים. לא כאתי לעשות מלחמות. באתי לחציע הצעה לשקם מבלנה. הסתבר שנם אנשים שפתייבשים לא אוהבים לעזוב את מקומותיחם, גם כשלמקום אין ערך. ולהלחם לא תיה לי כוח ורצון. מהר מאוד ראיתי שאני לא בנוי לעסקי מפלגת. אני לא מתאים לטיפוס בפולטיקה. אם חיו מציעים לי תפקיד בכיר, חייתי יכול למלא אותו. אני לא בנוי

שתרקע שלו חסבסוך הישראלי־פלשתיני. הוא יצא לאור רק בארה"ב והיה כל כך גרוע, שעד חיום אני לא מבין מדוע לא חבך לבסט־סלר. שהוא הרי לא מחות גדוע מהרולד רובינס וכל השאר. כגראה שצריך גם מול. מעבר לרמי חקרימה לא קיבלתי סנט אחד מענייו. השבמו שזה מספים גרוע כשביל להצליח".

בינתים חוא מעדכן, לבקשת תוצאת ספרים אמריקנית, את הביוגרפיה של פרס ומשלים כתיבת מחזה שיועלה ב"קאמרי" בחודש דצמבר. האם זה יחיה נבזי להזכיר שמנכ"ל "חקאמרי" הוא אותו עודד פלדמן שנולן סידר לו את הג'וב ב"תארץ"ז

> שיחה שאלתי אותו 'אגכ, מי היורש שלי'ז הוא ענה בחצי חיוך, 'אני אספר לך בכוא הזמן'. אמרתי לו 'אם אתה לא רוצה לומר לי, אז אני אומר לך. המחליף הוא חנוך מרמרי. הוא הסתכל עלי דקה ואתר כך אמר 'עכשיו אני נזכר שכבר לפני שנב או שנחיים אמרת לי שחנוך מרמרי יחליף אותך', וכוה בעצם נגמר הענין. תוך כמה ימים עובתי".

'שמע, אני יודע שברגע שתוכל, תסלק אותי מהתפסיר. אכל אתה תצטרך למהר כי כרגע שאתה תבוא, אני אסתלק הרכה יותר מהר'. אני שמה שעשיתי את זה".

למתי גולן, גבר נאה, תווישנים מרוייקים והבעה קשוחה, חשוב לצאת טוב גם מהקטע הזה בביוגרפיה המגוונת שלו, הכוללת כתיכת ספרים ותסריטים, הנתיית תכניות טלוויויה ("זה הומן") ואפילו ניסיון"נפל להשתלט על מפלגה – ל"ע. יליר תל־אביב, למה בבית־הספר היסודי "אחר־העם" ובגימנסיה הרצליה. כוגר הפקולטה למשפטים כאוניכרסיטה העברית.

"עשיתי את הסטאו' וברגע שקיבלתי את רישום כעודר, ירעתי שאני לא רוצה לעסוק במקצוע הזה. יצאתי בשליחות הסוכנות לקנרה. בשנת 1968 התחלתי לכתוב מפונסריאול ל'הארץ".

ב-1969 חזר גולן לארץ ויאיר קוטלר מינה אותו כתב לענייני תל־אביכ. כעבור שנה הקפיץ אותו לתפקיד הכתב הפרלמנטרי. כשנת 1973 התמנה לכתב

מתי גולן זכה לפרסום עולמי בזכות ספרו "השיחות הסוריות של הנרי קיסינגר", שהצנורה סרכה להתיר פרסומו ולבסוף פורסם כגירסה מתוקנת ותורגם ל־13 שפות. חמש שנים בתפקיד הכתב המדיני, ולאחריהן אתנחתא של שלוש שנים כציר הסברה תכנסת, עד ששוקן הציע לו להיות עורך המשנה של

"שהוא לא הגיב לא לכאן ולא לכאן. מערכת היחסים בין האג והבן היא טבוכה ואיני מתיימר להבינה. אני עשיתי את שלי, בתבתי מכתב בו אסרתי על חברי מערכת 'הארץ' לעשות חלטורות בכלל וגם בעיתוני קונצרן שוקן ללא אישורי. גיליתי מצב שעיתונאים רבים עשו חלטורות בעיתוני הרשת באופן שמאוד הפריע לעבורתם ב'הארץ'. וגם זה היה עם העתקים לאבא, שלא הגיב".

א היה שיתוף פעולה. כשלב מטויים הכאתי לעיתון את עורד פלרמן, שהוא היום מנכ"ל 'הקאמרי'. הוא שימש במשך שנחיים מנכ"ל עיתון 'הארץ'.

בהמבמה עמום שוקו? "למרות עמוס. האבא מינה אותו. כעבור שנתיים התפטר, כיוון שהניע למסקנה שגם הוא לא זוכה לשיתוף פעולה מצד הדרגים המינהליים הבכירים. השנתיים שלו בתפקיד היו הטובות ביותר של הארץ

מזה תסופה ארוכה." אתה חתגרית בעמום שוקן ללא חרף, אפילו

"השתתפתי בהפגנה של עיתונאים נגד שיטת החוום האישים שעמום רצה להנהיג ב'חרשות' כניגור לעמדת אגורת העיתונאים".

דוא אמר לך משדו? הוא נתן לי אחר כך להבין שהוא לא אהב את זה. הוא אמר לי את זה כמה פעמים".

עבשיר דגא יכול לנכום בד? "כשנכנסתי לעמוס לארגן את סידורי הפרישה הוא היה מאור הוגן איתי. אני האמנתי במה שאני עושה למרות שירעתי שזה יגרום לי נזק בסופו של דבר. הכל היה ברוח מאר ספורטיבית. על זה אני מעריך את האכא והכן, כי בכל ואת, הם בעלי הבית".

"אחד הדברים העצובים בעיתונות וה כשאתה קורא על עצמך, אתה תגלה את השטויות שכותבים"

עכשיו הוא בבית שלו. גרוש, חי בבית פרסי ברמת השרון עם נילי: ברקן, גרושתו של יהודה רחיין אכלת אותה"). סיפור אהבה, בבית שלושה ילדים מנישואיה הראשונים של נילי ושני ילדיו של גולן. הוא נחרד כשאני שואל על התחום הפרטידומשפחתי מטיל וטו. כעורך, לא היה מוכן לקבל פרופיל, בלי הצד האנושי. מעניין איך עודך עיתון, איש תקשורת פתב 16 אלף עותקים כיום וצל, וכשאני יוצא - מנוסה, הופך את עורו מרגע שנהפך למרואיין. כמו מורה התוזר לספסל הלימודים מכקש רשות לעיין בכתבה לפני פירסומה. לכתבים שלו הוא לא היה

העה אלו ום נתנים אילה מתי גולן. "הארץ" כאמשר לעשות ואת מ מדסם מספרי תמוצה (ובזה הוא אינו שונה על השולתן בחדר העובדה שלו מונה, במקרה או תיונות האורים כישראל, המסרכים להיחשף שלא במקרה, ספרו הביוגרפי על שמעון פרס. שלא ישרת תפוצה) וקשה להביח ששוקן היה מאשר יהיו אי הבנות. מלת דנה כל כך פרישתו של מנוף־אנושי לגידול

קשרת קשר מיהדר עם שמעון מרכז יככתב מדיני נקשרו קשרים עם הרבה משכת היחסים בין עודך המשנה נולן למנכיל פוליטיקאים וגם עם פרם. האמנתי או שבולריה שם שוש היתה בלתי נסבלת. "היו בינינו חילוקי האנושית העומרה לרשתנו הוא המעמר המוב ביותר שון הייסים מאר, שנלשו לעיתים לפסים אישים לחיות ראש הממשלה אתה מבין לעצמן את התפקיר הבא בשורות

התמיות ישות מאד. התכתבות כנושא אחד היתה יפון מפרום מבחבים בכל צר". מית נישאה אין צריה להיות עיתנון. על יחרשות' ועל כומבל לחוקלה "לא, בשום פנים ואופן לא, שלוש שנים אני לא.

רוצה לעווב את הארץ. הבן משרת בנולני, בשכיל ח לא בא בחשבון. בכלל אין לי רצון לצאת מהארץ". מחניו של נולן אל עמום שוכן כללו התגרויות פורכם שואתה מועמר לכתן בשנקיר במלמיק אלו היו מכתבים אתר הרברים הענוכים בעיתונות וה כשאתו מם ולו עלב בדן של הבוס במכתביו בנוסח שה-ערא על עצמרן אתה מגלה את השטויות שכותנים.

ילא ודפותי בדו של הבוס במכתכיו בנוסה יפה עודה אל המימון את השם מקסיקה מאף אחר" השתתורה ממלפתו היותי רוצה שועיתונים יויישי יותר. במי אחה על רעתי ואיש לא דיבר אתי על מספיקר".

המש שנים של מריבות בין העורך בסועל לבין "מבחיותי אין שינוי. תמינוי של חנוך מרמרי הוא של אכא שלי. הוא החליט. לא אני מיניתי את חנוך

אחוז מצטנעו "התאור שלי הוא הוכון. פעם הוכרתי בפניו את מרמרי כמי שנראה לי מוטנציאליה לתפקיד ב'הארץ'. זה היה לפני זמן רב. הוא שמע ואחרי פרק ומן בעצם יום את הקשר עם חנוך והגיע למסקמת

עמוס עוקן: לא נטרחי,

האם אביך מעביר לך את השליטה וניהול

יחה עם עמוס שוקן:

מתי גולן אומר ששלוש שנים יושג אדם שהוא

לא מכיר שמקנל משכורת שאמור להחלימוז "תראה, אם זה כך אז הוא ידע יותר מפני. זה וכון שאני ראיתי בחווך מועמד לתפקיד הזה. אני ודע שהיתה מין תיאוריה כזו שהתרוצצה שחנור יניע פעם ל'הארץ' לתפקיד עריכה. זו לא הפתעת". מתי גולן היה המחסום שהציב אכיך בינך לבין

"זה בכלל לא נכון. קשה לי להבין על טמך מח מתי חושב את זה. אין מחטום ביני לבין 'הארץ', אבל הפונקצית שלי זם ב'הארץ' וגם בעיתונים האחרים היא עסקית. אני המו"ל של עיתוני הרשת, אני הוא המו"ל של 'הארץ",

נולן התנגד למינוי שלך למוכ"ל "הארע" :אטיפה לפני הבחרוו "כן. הוא היח ביקורתי על אופן הניתול. הביקורת שלו היתה שחשומת הלב שלי מתחלקה.

היא לא מספיקה ל'הארץ' ולכן מעיתון טובל". מהרגע הראשון לא רצית את מלון "מותר לגולן להביע דעתו ואף אחד לא שותם סיות. היתח לו ביקורת ולא נטרתי לו. גם היום אני

לא אהנה את העובדה שהשתחף נהפונה נוך "הוא לא הית היתיד. מה איכפה לי, הוא לא זעריד אותי. רומן בריסטר פירסם פאמר ב'חארע' נודי ואמר שתניסיון שלי להעסיק עיוצואים בחווים אישים מטותו לשלוט בעיתונאי, לתכתיב לו מח

לכתוב כשהוא נתון ונחת חשש של מיטורים. אוחה טענה הופצה בחוור של אנודה העיתונאים. הנשתי תביעת דיבה נוד האנודה. פחות משנה. שלחו לי מכחב התנצלות ובקשת סליתה". דאנת לחוכיר לו את השתתפותו בתפנוחו

"אנורתי לו את זה. זה לא העסיק אותי קותר בורי אין עורך ומוכיל עיתון יכולים לנחל עיתון

"המתכתבויות לא היו במשאים אמרטיביים של העבודת. הין ונתר בנושאים פילוסופים של-העותות. הדעות השונות בשוק צודה לא השפינו על תוימנו שות שלו"... 'תוא טוען שהקמה "הדשות" מנעה ביחארץ"

יונני לא חושב שתיה משום שכותי דצה לעשות 'תארץ' שומוע ממון בולל שקם 'חדשות' היתה מעלדות של העיתואים בעיתווות המפוסרת

אומוד רוושה בילאריני שיותו אליפיומעיני יוח ניים מישוליות חיבוקי מדינות בינום, אני כוארו אות ידוארא" עיומרן אלישיסטי, בקומן של דבר, תעותון, שוא לא נומרה השרון אחור.

בתבו שאתה מועמר לתפכיר מנכיל רשות

לכן. הייתי או האום היחיר בארץ שלא ראה את עצמן בחפקיד.

אולי תאמר מה אמה באמת הולך לעשות? "וה משהו בחוות התקשורת שבשלב וה אני לא יכול לגלות. אני לא וולך בגיל 51 לעשות הסבה' מקצועיתה אני לא מרגיש שאני יכול או צריך ללכח הביתה, זלחסחפק בכחיבת ספרים ומחוות. ככר כמה רואה את זהו באשר בתבים עלין מקסים לא עולה : שנים שאני מרגיש שוה ועוקר אחריות מצורי כלפי משפותי שלא להכין את העתיו והלכליי

35 Hidealo

תאת מיכל קפרא צילומים: אירית זילברמן

פני כשלושה שבועות התפרסמה בעתון החרדי "ערב שבת" מודעת פירסומת של מפעל לרהי טי ילדים. כמודעה המקורית, עליה וראי טרח הגרפיקאי זמן לא מכוטל, הופיעה תינוקת 🗸 כלונדינית כת שנה־שנתיים יושכת על כסא, ותולצתה - סורה לפעמים לתינועות - אינה רכוסה לחלוטין. ראה עורך העימון את פלג הנוף התינוקי החשוף ועשה את המעשה הכא: שירטט כיפה על ראשה של התינוקת ואהת־שתיים הפך אותה לתינוק. שמא חלילה אולי יתעורר היצר למראה פיסת הבטן הנקנית שבקושי הצתה שנתיים ימים.

על "קיים" התינוקת הנ"ל אריה פרנקל – יועצו ורוברו של חבריהכנסת אברהם שפירא - לא היה מתחלק. יש לו, ברוך השם, נטיון. בשתי בריכות הוא חותר בסגנון חופשי ואלגנטי. בכריכת הרוברות ויחסייהציבור הפוליטיים הוא שותה כבר המשיעשרה שנה, ובכריכה של הערה החרדית הוא גדל ועדיין חי. את זעקות ה'תועבה, תועבה' שהקימו החוגים החריים כאשר התפרסמה מודעת פירסומת של שטיחי כרמל בבעלותו של חבר הכנסת אברהם שפירא הוא זוכר, אם כי בתוספת קלה של עזרה

מדוכר במודעה שהיתה אמורה לפרסם שטיח מחמם. בהיגיון ישר למרי, צילמו שם כפות רגליים יהפות המהלכות על אותו פלא חמים בלא תיווך של נעליים. לאחר עיון מעמיק נכפות הרגליים התברר כי הן אינן יכולות כשום פנים ואופן להתחבר לגבר. פרנקל, דוברו של ח"כ שפירא, בעל המפעל המייצר את השטיח, עמר בגאון מול הפרץ התרדי הוועם שטען בין היתר בכרוזים שניפק ש'פירסומים אלה, מלבר הפגיעה בערך הצניעות, הוא חילול השם מאין כמוהו: שחברות חילוניות יכולות לטעון: אם לחבר כנסת חרדי מותר, לנו על אחת כמה וכמה".

אריה פרנקל (38), שכבר כגיל 22 חחל לייעי עצות כתחום יחסי הציכור (לד"ר יצחק רפאל, או שר הרתות), החליט לפני כמודשיים לפתוח - לראשונה כהסטוריה – חכרה לפירסום ויחסי ציבור שנועדה לשרת גם את הציכור החררי. זו תופעה מעניינת, יהנהנו מכיני הנעשה כסמטאותיה הפתלתלות של העדה החרדית. פרנקל עצמו אומר שהופתע ששום שריקת מחאה עדיין לא הגיעה למשרדו השכור, בדירת שרקע ירושלמית.

הופתע או לא, ממש כימים אלה נמצא פרנסל כעיצומו של תהליך יחסי ציבור לפארק מים חרדי העומר לקום. ואם ננסה לחזות כיצר ייראו מורעות פירסומת לפרוייקט (במידה שיהיו כאלה), אין ספק שיככבו בהן גברים בלבר, וגם אלה ישתכשכו במים בכיגוד מלא וצנוע.

כרטים הכיקור ונייר המכתכים של החברה החדשה מעוצבים כקווים מינימליסטיים. גרפיקה מודרנית. "כמסגרת העבורה כמשרד", אומר פרנקל, "אני נותן שירותי גרפיקה שהם הצעקה האחרונה רואה שום טתירה. בתחום. אם המוסרות היו יודעים עם אילו גרפיקאים לחשוב. קיימת פתיחות. הזרע קיים. צריך פשוט עיתון נשים ללא נשים. לכתבה גדולה על הרב מרץ וגרפיקאיות זרוקים מ'בצלאל' אני עובר – היו מיר לחשקות אותו. הציבור הרתי־חרדי קולט רעיונות זורקים את המוצר." חיוך. למרות חזותו יש לו לפרנקל הרכה מלים של חול, אפילו סלנג, אולי לא כזה בצורה יוצאת מן הכלל בתנאי שהם מהוגנים ולא שמתחרה בסלגג של ראון טאון תל אביב אבל וראי - חורגים מהמסגרת". ומה משמעותה של חריגה מהמסגרת? לא מומן מהמיסגרת. בוה של ראון טאון ירושלים. יש לו איתורית שיודעת תחליטו שני יומים חררים שנחשפו להצלחת עיתוני להוציא אותו מהכלים, ופאות מסוכבות בקפידה מאחורי האווו..

הקשר כין עולם השירסום העכשווי שרוהר כמו שור משתולל על גל חושני ומתירני ובין הערה החררית, נראת אבסוררי כאותת מירה כמו הסשר התמוה בין קפוטה לסירטון פירסומת של קוקה קולה. האברכים שיצאו כחסות החשיכה והאל להשמיר ממונות תועבה אגב שריפת תחנות האוטובוסים, לא ייעלמו מוד מחזיכרון. אבל ארית פרנקל, בנינותות מלאת קטם ומשטף דיבור מלוטש, מדבר על פתיחות. "מוא שצוער כנותית כון כל העולמות - החרדי מבית,

Historia 36

דוכי טוב ומכור במיקור

בחוגים החרדיים שיגשג עד היום המיסחר בלי עזרה מיח"צומויחותיות. העסקים הכי פובים, אומרים, נעשים במיקווה. שם שומעים מה חדש אצל מי, קונים, מוכרישו במיגור צרכני שהמפרסמים שרוצים למכור לו הופכים בת שנתיים תשופת־חזה במודעה לדהיטי לדשושויים חובש כיפה, יש מקום למשרד יחסי־ציבור כשר למהדרין. אריה פרנקל, עוזרו הצמוד של ח"כ אנהמיא, נחלץ לעמוד בפרץ. עכשיו הוא בונה קמפיין לפארק ונים חרדי. חתינשוני בטח לא יהיו שם.

החרדיות, ולהקים עיתון נשים חרדי. יצא העיתון

לאור, אך כשום עמור מעמודיו אין שום

צילום/איור/רישום – רמו כלשהו – לדמות האשה.

ומשפחתו, למשל, צולמו הרב פרץ ובנו. בלבר. איפה

האשהז היכן הבתז אין. מבחינת הציבור החרדי רמות אשה, חסורה ככל שתהיה, היא עריין חריגה

"הציבור הדתייחרדי", אומר פרנסל, "אינו פתנור

הנשים תחילוניים שיש להפטיק לקפח את הנשים בשום אופן מפירסום. ניקח לדוגמה את הקמפיין הגרול

'הצ'בור הדח' עובר כיום ונפנה חד ביחסו לחקשורת. אם בעבר

הוא ראה בעיתונות סרטן, גורם שלילי שמדרבן את היצר, הרי

בשנים האחרונות תתגבשת שם גישה שאומרת יזה מסרית, זה

"דע, אבל בוא נעשה בזה שיאוש לצרכים שלנוי".

הדתיילאומי מזמן בגרותו והחילוני מהכנסת – אינו

"הציבור החרדי הרכה יותר פתוח ממה שאפשר

לאחר המלחמה חזר לישיבה, יזם והקים מכון להסברה דתית מנוער לנוער שעיקרו הילופי מכתבים בין נוער דתי וחילוני. בגיל 17 חוציא חוברת על הרב קוק, וב־1970 ערך חוברת על הנשיא זלמן שזר. באותה שנה – למרוח הפצרות שלא לעשות כן מצד ראש הישיבה – החליט להתגייס לצה"ל. הוא שרת ברבנות הצבאית ואחרי־כן הועבר לבטאון תרבנות "מחניים" אותו ערר או הרב מנחם הכהן. במקכיל החכתב עם דוד בן־גורינן, אותו הוא מעריך מאוד וכיום הוא עסוק במחקר על יתסו של דוד בן גוריון לדת ומדינה.

ריה פרנקל נולד ברומניה, ובן משע עלה

ארצה, ב-1960. אביו היה עשרים שנח אסיר

ציון. ב־64' עכר מישיבת חסידי וילו'ניע לישיבת

מרכז הרב, שם ספג את תורתו של הרב מוק. עם

מרוע מלחמת ששת הימים, בגיל 16, ברת

מהישיבה והגיע לכית־ספר דהי שניהל דורו,

ביקש לחורות במקום תמורים שנוייטו למילואים.

כרטים ביקור

בבחירות של שות 1974, כשחיה פרוקל בן 23, הוזמן על־ידי ד"ר יצחק ומאל, אז שר הדתוח, לשמש כיועצו האישי. עם פרישת המפד"ל מתקואליציה ושאר כעוזרו של חיים צרוק, שר המשפטים והרתות.

עם כניסת אהרון אכויהצירא לפשרד הדתוח במקום רפאל, אחרי ת"פוטש" שנעשה לרפאל, הגיש פרנקל את החפטרותו. תקופה מסויימת עבד במוסד "אריאל", ולעבודה עם ח"כ שפירא הגיע דרך בנו אלימלך וממליצים אחרים. כיום. במסכיל לעבודתו כדוברו ועוזות של שפירא, הקים משרד משלו ליחטי ציבור.

יעשה הפירסומאי בני גל לישוב עמנואל. אנשים לא ידעים להעריך מה זאת אומרת, לחזיו ציבור חררי יסיד השולנט בבני-ברק ובירושלים ולהעבירו בבדיבות רבה הוא מומין אותנו לבקר בתופעה יוצאת האפנה, כמובן לשמלות שלובשות נשים חרדיות. להעוד מהץ למוקרים אלה ועור מעבר לקו הירוק. רופן במיגור הדתי-חרדי" – ססקייה חרדית שני רווקא אותה אשה קיבלה את זרעוון בשמחה".

> הצרו החדר חשום בעיתונות, בכל המדיה. גם ששווות כי אונו מתיר פתיחת מסערות לאחר בר"צ שברגיל אינו מתיר פתיחת מסערות לאחר השיום עם מה שקורה בחוץ – בהיסרכל, בשווקים, השעה שבע בערב – כמוה כמהפר עצום. מפתח ש

> ממואל הייתוי, השתמשו בעיתונות, ככל המדיה. גם שפתוחה עד אות אתרי חצות ואינה מוחרמת על ידי

שקשת ציכוריים נוספים." לאלמת הקילגוע ומכשיר הטלוויזיה המוחרמים לאלמת הקילגוע ומכשיר הטלוויזיה למשל, לידי השה החרדית יש תחליפים. חמיקוות, למשל, וה שלם קלאסי להעברת מידע. כיום שישי נפגשים של הנברת ומתעניינים מה קרת בבית מררשו של במות היא מוצרים, אחד מספר שקנה שולחן כזול הציע מנהל השטו ביול העיון לאחר שביקשתי, מונה הואר קנה חליפה טובה ברחוב הזה וחזה, הרגיל אני החלשתי לודום רעיון לאחר שביקשתי, and the state of t

השתמשו בשלטי חוצות, למשל במשפט 'יענקל, ותמוצים וצ'יפס. פרנקל מחייר בהנאה גלוייה. סטקייה

שאתלוות אליו לפגישה עם אשה מאור חרדית שהביעה בכונות לארגן ערב נשים לפכוד אותו

כמוכן, סליתה ומחילה אם אפשע. הרעיון היה לארגן פרנקל, עושה רושם, מטפח את מושג הפתיחות. תצונת אופנה מוררנית, ממש המלה האחרונה בעולם

פתיתות פתיתות, אכל גם לפתיתות יש גבול אצי הרלפק יש גם מעורב ירושלמי כשר למהדרין, חומוס אריה פרנקל, שנולר לרב חסידי, אסיר ציון ברומניה, התחבר כישיבת חסירי וידניץ כחיפה, ובגיל 15 "קרתה לו" כמי שהוא מכנה בחומור "תאונת דרכים הסטורית" והוא נימנה על המחזור הראשון של חישיכה התיכונית של מרכז הרב כירושלים. איש עקרונות כלתי מתפשר. יפור קטן: "אחר ממנהלי המוסרות שנמנים על היה היחורי שלבש קטוטה מסרה בשנת וכאותה לקוחותי", מספר סרנשל "ביקש ממני דבקות התעקש לתתגיים לצח"ל ליייי ביקש ממני בקות התעקש לתתגיים לצח"ל ליייי ביקש

בעולם הרתי הממורר להסליא, מעופף פרנקל שהביעה במות לארגן עדב נשים לעבוד היות מציפור די מזורה. אין חולק על דבקותו הרתית, אך מות בכות מרדשו של מוסר. כשהגענו לביתון מצאתי אשה חלבושה בנוסח מניפור של שנהי ומה אומרים על מוסר. כשהגענו לביתון מצאתי אשה חלבושה בנוסח מנהגן המשר לניקי המחברים על המיסר הישה ללא פשרות. כשהתחלנו לדבר על המסלול בטיפור שכאשר ניסה להשתרך נחקל בקשים. בציבור נוסף מצרים, אחר מספר שקנה שולחן כזול הציע מנהל המוסר כדרם בקורש ללכת על המסלול בטיפור שכנה שולחן כזול הציע מנהל המוסר כדרם בקורש ללכת על המסלול בישור שכנים שקנה שולחן כזול הציע מנהל המוסר כדרם בקורש ללכת על המסלול בישור שכנים שקנה שולחן כזול הציע מנהל המוסר בישור הציעון לאחר שביקשתי. (אבאר בעמוד חבא)

37 Hisebio ·

ורנקל בפעולה: מוענציאלי יתעניין לדעת האם אני ודטיד או מתנגד, עם מי וני נשוי וחיבן מתרונכים ילדי".

הזה מפולג מאור, הוא חי כתוך סיר טשולנט אחר. הבן שלי לומד עם הבן שלך. אשתי נפגשת עם אשתך אצל

אותה 'פאנית', ואולי חלילה וחס אני אסגיר סודות. אולי יהיו לי אינטרסים של פלג אחר. אני לא יכול

לומר שההאשמה היא רק במוסרות ובאישים הרתיים,

אלא גם בעובדה הפשומה שהציבור הרתי לא ידע

להכשיר אנשי מקצוע בתחום יחסי־ציבור. יש היום,

למשל, מספיק קריינים ומנחים חובשי כיפות סרוגות

בעלי שיעור קומה. אכל יהיו מוסרות דת שיומינו

להספות שניות את מני פאר – ואין לי דבר נגד מני

קטן עם יחם הציכור הרוני־תרדי למדיה. ובכל

ואת יספיד לנקוט כלשון חיובית: "הציבור

הרתי עובר כיום מפנה חד ביחסו לתקשורת.

שלילי שמררכן את היצר, הרי בשנים האתרונות

מתגבשת שם גישה שאומרת 'זה מסרית, זה רע, אבל

בוא נעשה בזה שימוש לצרכים שלנו'. לי יש תוזשה

שהפירות והתישגים שיגיעו אליהם יפתיעו את אגשי

מוסר "אריאל" הקמת מררשה תורנית לתקשורת.

"בעבר בחורים דתיים לא הגיעו לתקשורת, ואם היו כאלה שהגיעו – הרי עשו ככל יכולתם שהביפה שעל ראשם לא תשפיע על כתיבתם. הרבר נובע, לדעתי

מסיכה היסטורית. ב־30-20 השנים האחרונות סיפוצ

כישיבות את האיראל שהחביך יהיה גדול בתורה, רב,

ישוב כהן, שעומד בראש מוסר 'אריאל', נתן הסקמתו,

וכך הקמתי את המידרשה. לקח לי הצי שנה לעבר את

תוכנית הלימודים. ההיענות לפנייה תראשונה הפתיעה

גם אותנו. קיבלנו 123 סניות של תלמידי ישיבות

הסדר ובני ישיכות שתורות. 22 מתוכם התקבלו לקירס

כן עשרה חורשים שכלל הרצאות מפי מרצים דתיים

"הייתי בטוח שיכסת אותי על הקפת המידרשה"

אחרייכן יספר על הספונג'ה שלמד לעשות

לו ייעוץ מקצועי שהור ומוכהם" מקצועי ער חסוף.

מיכל קפרא

אריה פרנקל החלים לגיים חיילים. "הרב שאר

דיין, משפטן אבל לא בייסו אותו לצבא מחזיקי העט."

אריה, איש מעשה, יום לפני שנה וחצי כמסגרת

נופל ברמתו מפאר."

המקצוע החילוניים."

היחידה בחייו שחילל שכת בנסיעה במכונית היתה העיתונאים לסיור מודרך במטבת ופתחתי כל סיר

אמיתי. הייתי מייעץ לכל איש יחסי ציבור שיתגלת

פאר – ולא את הבחור הרתי, למרות שיתכן שאינו אריה פרנקל, איש תקשורת מיומן, חשבון לא אם בעבר ראה הציבור הזה בעיתונות סרסן, גורם

"לא הייתי אומר 'חיובי' או 'אוהר', אכל הוא היה

פרנקל קולקציית קיץ או חורף של בית־אופנה או בגרי

"העולם הוה" למשל, שחילול השם שכו אינו נתון אותה התונה מפורסמה, מתברר, מומלצת עליירי בספק גם אצל הליברלים המופרזים שבערה התרדית, מרנקל לשינון כל יחצ"ן מתחיל. רגע סנגוריה על. נמצא בו מרי פעם בפעם כמה סיפורים על ח"כ שפירא

כאשר הוכיל את בנו בן השנה לכית־החולים. הבן וסיר. גם במהלך החתונה לא היה שום איזור סגור ואיך היה הביסוי?

על הזקן שלי ויילמד את הקייס." כך או כך, נותרת השאלה כיצד יפרסם אריה

ומגיים לעורתו "גייסות" מכיוון לא צפוי -הפמיניסטיות. "אני מרגיש עצמי בחברה מאוד טובה כשאלפי נשים מתקרמות, פמיניסטיות, שחלקן תופשות מעמד חשוב בעולם הציבורי־אקרמי־תרבותי, מגנות את התופעה של שימוש בגוף האשה לקירום מכירת מוצר. הוץ מזה, אני איני מאלה המאמינים שכדי לקדם מכירות צריך לפנות לסף הגירוי הנמוך ביותר. לרעתי לא תמיד הפנייה אל היצר תקרם מכירות. אני חושב שבשנתיים האחרונות יש מיתון

דנקל ומשפחתו מתגוררים בדירה קטנה, פשוטה. העין הקטנונית נמשכת לשטית כסלון, אולי איזו הטכת מהכוס, והגה שטיח פשוט, ריהוט פשוט, שום רבר מנקר עינים.

כתרר העכורה מאות ספרים, אולי אלפים. בצר – ארכיון שכולל גם חומר רב על כן־גוריון, שפרנקל ים, למשל, ללא תמונת אשה. הוא דווקא לא מתכלכל. נוהג היה לעלות לקכרו מרי שנה.

(המשך מהעמוד הקודם)

משפחתית שלא התפתחה."

החרדי היה מפד"לניקי מרי, וכציבור הרתרלאומי היה

ממנו, כלשון המעטה, זה הציבור עליו נמנים היוצרים

הרתיים כ. מיכאל, חיים באר ושמואל הספרי. "הם

גמרו רק בית־ספר תיכון דתי. מושגיו של ילר בכיתה

ח' על מתמטיקה אינם רומים לאלה של ילד שנמר תיכון. הידע המתמטי אינו מתפתח. כך גם כנושא דת ויהרות. גם בזה יש 'אין', ואי־אפשר לפגר כוה. יהורה פרירלנדר מאוניברטיטת בריאילן כיגה אותם 'הנינים של מנדלי מוכר ספרים. אני רואה נכך דרמה

אם יש ציכור דתי שדעתו של פרנקל אינה נוחה

אריה פרנקל נשוי ואכ לכן וכת. מוישלה, כן 8, ומירי – בת 5 וחצי. בכביש המוביל אל בית־החולים "ביקיר חולים" יאמר שאינו אוהג את הרחוב. הפעם

בשיחה ביקורת על הטון בו סיקרת התקשורת את חתונת כתו של ח"כ שפירא. "גם בחתונות. למרות ששפירא מעולם לא דרש זאת ממני, ראיתי עצמי כמחותן וסייעתי באירגון החתונה וכייצוגה כלפי התקשורת. באותה מירה הרגשתי מעורבות כשאמו של ח"כ שפירא נפטרה ויצאתי עמו לבית הקכרות לכתור

מעורבות, מתברר, היא אחת מתכונותיו בשימוש באפקטים המיניים לצורך קידום מכירות. הרומיננטיות של פרוקל, עד כדי כך שעשה מאמצים • עליפי פרוקל, אין שום מריום פירסומי הסגור רבים – כולל השתתפות בקורס – בנסיון נואש להוריד בפני הציבור הרתי. ואם נציץ בארכיון של עיתון

"גופים דחיים לא תעטים תעדיפים איש מקצוע לא דחי על פני דחי, תשום שלמרות שהציבור הזה מכולג מאוד, הוא חי בתוך סיר משולנט אחד. הבן שלי לומד עם הבן שלך. אשתי נפגשת עם אשתך... ואולי חלילה וחס אני אסגיד סודות".

> שפירא: "לשפירא מאור כאבה הביקורת והגוומה שהין בכיסוי העיתונאי. הוא גפגע מאוד. שפירא, כמי שבא מהעולם העסקי, והוא תמיד אהב לציין שמעולם לא שיחק בבורסה, רגיל שבעבור כסף עוברים קשה. אבל ברגע שכבר עשית אותו, ושילמת מס הכנסה - מה ששלך זה שלך ווכותך לעשות כו ככל העולה על רוחך. שפירא סכר שברגע שהיא עשה תחונה מכטפו, ללא תמיכה ממשלתית וברמה המשובלת בחברה שלו. אין לציבור זכות לבקר אותו על כך.".

ביקורת על החתונת", הוא אומר, "אני הייתי מי שייעץ לשפירא לראות את האירוע כאירוע פרטי ולסגור אותן בפני התקשורת. עשיתי שגיאה פניתי במכתב לבוש אני הולך ביום שבת להתפלל, ואיזה הכשר אני לעורכי העיתונים וביקשתי לא לחשוף את החתונה אוכל, ועוד דברים שאינם קשורים כלל למיומנות - לתיקשורת. כאופן מבעי זה עורר התנגרות והכיא י מקצועית. המתחכמים שבהם מגיעים אלי בשלב שבו לעמרה המוכה. בהחונה של הכן השני שנשא נערה - הם כבר יכולים לכתוב את הביוגרפיה שלי, ויש כאלה מנינת ככר למדנו את הלקה, ופתוחי את תאירוע בפני. שאומרים לי - 'תשמע, בעבר היית מפר'לנים, תלמיד העיתונאים. לא רק זאת, אלא שיום לפנן החתונה בלשיבת מרכו הרב ואולי זה יפריע. אפילו התקשרתי לרכזי הכתכים במערכות העתונים והומנתי את הכתבים המכטים אירועים כאלה למטיכת עיתונאים מוקרבת, הופעתי שם יחד עם השף והסברנו ברווק מת הוכן לככור התונה. וכיוון שאני מכיה את ' שיעריפו את אוש המקצוע חלא דתי על פני איש חשרנותם של וציגי התקשורת, הכנסתי אח

המקורבים אלין.

שם תופעה שאינה קיימת בעולם החילוני. כשתבואי לפנות לאיש יחסי ציבור חילוני, הרכר היחיד שיעניין אותך יחיה אם הוא בעל מקצוע טוב – או לא. אבל כשאדם חרדי יכוא אלי, הוא לא יתעניין רק כטיב עכורתי המקצועית שלי אלא גם כשאלות אחרות חסיד או בתנגר, ואם אני חסיר מי הרכי שלי, ועם מי אני נשוי, ובאיזה בית־ספר מתחובים ילדי, ובאיזה

רצו ברתוב התרדי שמועות ששפירא עושה אינה כיונס עם גדעון אוברוון והיה אוי ואבוי גרול. אם נדעון אוברוון היה פונה אליך כדי שתעוור לו בפורסום בגדרים, ואית נעתר? במירה שאוברוון היה אומר לי שהוא עומד לצאת בקולקציה של לבוש רתי – בהחלם הייתי נותן

"בגלל הכיתתיות שקיימת כציבור הדתי ישנה

דיני הוא המינהג שבעכר מקובל היה שלכל פריץ ולכל גוי וויה 'היהודי שלו'. יש גופים רתיים לא מעשים המקצוע הדתי. ההסכה לכר הוא שלמרות שהציבור

אומר פרנקל, "אמנם נקטתי באמצעי זהירות - פניני אך ורק לאברכים נשואים ועוד מיני מקדמי בטיתות. אבל התגובה התיובית הוכיחה לי שיש כיום הסכמה שבשתיקה לגבי ההעיסוק בתקשורת. וככל זאת אכזבה: "מבין כל הבוגרים רק אתר או שניים היו מוכנים להשתלב בעבודה עיתונים. האורים הסבירו לי שהם רצו ללמוד כמה מדובר, אבל להיכנס . לעולם התיקשורת הם עדיין פותרים". בישיכת הרב ועל תסקירו הדומינגטי בניקיון הבית, אבל אני אתעקש על הפחר. הפחר שאין לו. לא מזמן

שכתבי העתון חיו יכולים לשמוע רק מאנשים

לבר נוסף שמצער אותי מאוד בעבודה עם ציבור

והוט אמבטיה מודולרי מוכן להרכבה ארצרת לך את המטבחים הטובים ביותר. מותאם לכל חדר אמבטיה יאון ענשיו ארומת אמכטיח מוכנים מענ כן, מדום אינך צריכה לחכות לנגר ריחוט האמבטיה של רגבה חים מודולרי ונמכר ביחירות נפרדות. יא להתפשר על מוצרי פלסטיק. בקלות תוכלי להתאימו לגודל חדר האמבטיה שלך. מוכן מהיום להיום בבוקר קנית, אחרי כמה שעות הריהוס מורכב אצלך באמבטיה.

השנטיה של רובה מיוצר בתחליך בעלפי דעשל חברה גרמנית נודעת פרין מאות אלפי ארונות אמבטיח מעזלים. ו שבחר לייצר ממכן את הארזכות חיכו עץ ריחוט של רגבה נמכר מחמלאי כשהוא מפורק ושמו הקרא "הלומית" בציפוי שכבת בצרוף הוראות הרכבה פשוטות ומרוייקות. עבו מורדל, חמבסיחה אטיםות מוחלטת. במקרה ותרצי תוכלי להעזר במרכיבים המקצועיים א מה מינא במיוחד מחודל ומיוצר של חברת "ידי זחב" שיופמ אליך על ידי המוכר

ת הנכנה כיותר המכסיה תנועה הלקה של א הצון נתנת ל־8 שנים.

ם, הנדבות של רגבת משנים את פני התיצו לקצה העיצוב נקי, אלגנסי ממש השנה מפוצרו.

ונמי צחנות שונים המאפשרים יין פוונים שורם ומעניינים.

שיווק והפצה פ ביור כבור סולכור תברה לשווק וקניות בע"מ

זרך פתודתקות 74. תלאכיב 67218 • טל. 838868-03

עכשיו גם באמבטיה

י הגם זיתן להשיד. בתמיות הבאות: תל-אביב • כולכור - חסלך ג'ורד 49 • שמר - יורד חסירם ; • הלפה - מהשאת 6 • מיוסר - זיולגוף, מנישי התשיגה • סבו - אוצ' 35 • ביתן האוסינה - הסלך ג'ורג' 33 • מיוסר - זיולגוף 60 שמר - שמר - שמר - אומנה מיוסר - מיוסר שמר 14 - אומנה מיוסר ים של היו של המציון 2 - שכר - ייתיה 20 - ייתיה 20 - מפה קטן - כדור בקים - שנה ביו המציו 20 בני ברק - טופר קרטיק 2000 ירוי יצרון נכחו - רימיה 20 - מנים להיו המציים 20 - צומת קרית אתא. פתח תקוח - רימיה 20 - שנפט 20 - שנמת קרית אתא. פתח תקוח - רימיה מצוי בשל 20 - שנמת קרית אתא. פתח תקוח - רימיה בשל 20 - שנמת מור התעשיה באשר 20 - שנים 20 -"שינוסף כד. חדרה - מרטיקה סוכנר - הרבורים צם. רחובות - קרטיקה רחובות - אוו ויקטים ב - ובמוכנוייה רגבה. "לך א. כא שבע - קמור - החלון 18.5. אשרת - נעסן - המסגר ו. אשקלע - קומיקה דרום - הענודה ב - ובמוכנוייה רגבה.

וראו מה קורה כשרגבה נכנסת לאמבטיה

מבצע היכרות ש"ח כולל מע"מ

לכל הארונות שבצילום

Hiperio 38

שופט ללא השקפת עולם דופט ללא השקפת עולם החובע

לפני חמש שנים היה מועמד לחפקיד נשיא המדינה. בשבוע הבא ימונה כמישנה לנשיא ביח־המשפט העליון. השופט מנחם אלון, יהודי מאמין שכחביו בנושא המשפט העברי נחשבים ל"אורים וחומים", רואה בהלכה "את המרכיב היסודי של היהרוח", מעריך ש"אילו היו שומרים יוחר על שורשים יהוריים היה שוב יוחר" ומחייחס לשופטים כאל "בשר ודם ורוח, אנשים שצריכות להיות להם דעות על כל המחדחש במדינה".

תאת גבריאל שטרסמן צילומים: בני גלוד

שמסכ אורח כביתו הצנוע ורב־הספרים של במשרה מלאה עד שנתמנה לשופס בית המשפס העליון לפני אחת־עשרה שנים. אך ער היום לא מסק לים, והשיחה שולחת על עבייני ריומא, קשה מלהרביץ את שפע הידע שרכש לו בתחום המשפט העברי בתלמידי אוניברסיטאות.

האם הטובדה שארם בא מהאכרמיה אינה

"לא הייתי רוצה שרוב השופטים, במיוחר לעליון, יבוא בלי נסיון שיפוטי קודם" – הוא מסביר את השקפתו – "כי בכל זאת שופט צריך הרבה נסיון. יש גם מנטליות של שופט. כשנתבקשתי לבוא ישר מהאוניברסיטה, קצת חששתי. אתה צריך לחוש את תחושת החיים כדי להיות שופט טוכ. אתה צריך לראות מה כואב לאנשים. נדמה, כמבט לאחור, שנכנסתי לתלם".

וישראלי, רק שמץ קל שבקלים של "יקיות" נשאר כו. את רוב חייו חי בארץ־ישראל. הוא נולד בגרמניה, וכשהיה בן אחת־עשרה – שנה לאחר עלות היטלר לשלטון – נמלסה המשפחה להולנד. מקץ שנה נוספת עלתה לארץ־ישראל. מי שייבתר בימים הקרובים למשנה לנשיא כית המשפט העליון למר בתחילת דרכו בארץ כישיבת "חברון", ולימים עתיד היה לרכוש השכלה גבוהה במרעי הרוח וכמשפטים בחיוך שוכב כלשתו אומר המשנה המיועדו "מה באוניברסיטה העברית. הוא היה ראש המכון לחסר

שימנע ממנו כיום רביעי הכא את התפקיד השני במעלה בערכאת השיפוט העליונה בישראל. לא שלבעל התפסיד הוח צריכה להיות "רמות" מיוחרת במינה. אך האיש המשוחח בחולצה פתוחת־צווארון ומגיש לאורחו כוס תה אינו גראת כמי שהכריות מתארות לעצמן כשופט רם־מעלה, לא כל שכן מי שהיה מועמר לכהונת נשיא המרינה. עוד זוכרים! אפיזורת ווולפת מלפני חמש שנים בריוק. היה זה הליכור שהעלה את מועמרותו של

הפרופסור מנחם אלון בשכונת רחביה בירושר

לראות בכרהשיה משנה לנשיא בית המשפט

חעליוו. צריד לסרות משהן כלתי צפוי לחלוטין

הפרופסור אלון, שהאמין כי סיכוייו טובים למדי. יום בחירתו של חיים הרצוג לנשיא ב־1983 היה לו יום של בן 64. אמנס שערו שינה, אך אורה דיבורו "צעיר" שיעור פוליטי ממררגה ראשונה.

כעת הראיון עריין לא היה השופט אלון בטוח מהו היקף תפקידיו כ"משנה לנשיא". הוא יטפל כמה שמשפטנים מכנים בנוסריקון בריע, כלומר: בקשות לרשות ערעור. לפי וחוק זכאי כל אדם לערעור אוזר על פסקירין שניתן נגרו. רצונו לערער שנית, עליו לכקש רשות והבקשה תלויה למעשה ברצונו ובשיקול

שנקרא כר"ע, מילת אימה שכזו, שמעתי מ'אחותנו' מרים (בן־פורת) שוה עסק רציני. או זה מוטל על המשבה. זו צריכת להיות משימה די קשה, הרי יש ורכה דכרים שאדם צריך לכקש רשות ערעור. והנה אם מקבלים את הבקשה, משמעותה העברת התיק לדרכב לדיון. לעתים ראוי וצריך שכך יהיה. נתמודד עם זה. בתפקיר ניתן לראות מכחינה מסויימת אחריות נוספת, אולי מוסרית".

התואר מעורר אצלו אסוסיאציותנ "יש לנו הרכה מאוד 'משנה'. יש לנו 'משנח למלך', יש לנו 'לחם משנה'. תמיר מתפשים שמות ורוצים לקשור את זה עם העיקר. קשר, רצף. וזה גם קשור כמובן לסמכות. אני תישב שהנשיא הוא כליכך יעיל ופעיל, ואולי זה טוב, ואולי זה חשוב, לסייע בידיו. נעבור את הגשר ונראה כריוס מה עושים עם זה. על פנים היום המערכת עומדת בפני כל-כך הרבה משימות ובעיות, שטוב שיש עור מישהו שיכול להטות שכם".

מנחם אלון היה מאז ומתמיך איש מששט, אם גם בדרך־כלל איש התיאוריה ולא המעשה. מבין שופטי כית המשפט העליון הוא אחר מחשניים המחויס כתואר פרופסור מן חמניין. לכד מאהרון ברק, הוא המחזיק בעבר ובהווה אקרמי רבישנים ומי שחקריש למשפט העבריל את רוב "חייו המשפטיים". ספרו על המשפט העברי, בעל שלושה הכרכים, יצא ככר במהדורות רכות והוא 'האורים והתומים' כנושא זה.

תחילת דרכו כמורה – נפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית בירושלים בשנות ההמישים. ער מהרח קיבל את חוג הלימורים ליריו והתמיר בן

באנציקלופריה יוראיקה. ביום העצמאות תשל"ס זכה

מסריעת להיות שופט?

איש־שיחו של מנחם אלון יתקשה להאמין שהוא המשפט העברי, ועורך המחלקה למשפט עברי

שיא בית המשפט העליון והמשנה לנשיא הם חשופטים היחידים בעוכאה העליונה שלמעשה בוחרים נהם פעמיים: פעם לכחונת שומע בבית־המשמט העליון, ובשניה – כשהם ובחרים לחמקיד נשיא או משנה לנשיא של אותו בית משפט. תגוף הבוחר מוא אותה ועדה חבוחרת אל כל חשופטים במדינה, ועליפי

לתמקידו. חוק כתי חמשפט קובע כי נשיא בית תמשפט העליון רשאי לאצול מסמכויותיו למשנח לנשיא. אולם לבד מאצילת סמכויות שכזו, קובע חחוק עוד, בינ

• כל אימת שחמשות יושב לדין והושיא אינן יושב. המשנה לנשיא הוא אב בית הדיןנ 🗢 נתפנת מקומו של הנשיא או שהוא נעדר מן חארץ או שנבצר ממנו למלא את תפקידו, ימלא המשות לנשוא את התמקידים המוטלים על

רונשיא; • המשנה לנשיא רשאי להורות על עריכה משמע חוזר בעניין פלילי.

עבריינות, גם מבחינת היהסים בין בני אנוש. חוסר הוויתור, ההתכהשות המחמרת, העוקצנות בכל תחום שהוא. אם היה קצת יותר דגש על חינוך, על סובלנות, זה היה מקל הרבה על המערכת המשפטית. אולי גם המציאות הפוליטית מקשה עלינו. אנחנו חיים במתה. אנחנו המשפטנים במקורות היהרות. אני לא דואג למשפט העברי. אמנה, חשוב שיהיה סשור לחיי המעשה, כדי שיתפתח ויענה לצרכי השעה. אבל לומדים אותו, וימשיכו ללמור אותו, אלפים רבים, צעירים ומבוגרים, כארן ובתפוצות. אני דואג ליצירה המשפטית שמתפתחת כאן מבחינת היותה חלק של תהיסטוריה תערבותיה

"קח את השפה העברית: היא כאמת השתנתה כהרכת. אני לא יודע כאם ישעיהו הנביא היה מבין אותי ואותך. אבל היא ממשיכה את לשון המערא, המשנה, התוספתא, את התשוכות, את הפיוסים והשירה העברית כיכי חביניים, היא משתלבת כמשה (המשך בעמוד הבא)

נשוי ואב לחמישה ילדים מבוגרים, מנחם אלון

הוא תושב ירושלים כמעט מאו עלה ארצה. אין מנוט

מציון העובדה שהוא יושב על מה שמכגים "הכסא

הרתי" בכית המשפט העליון. גם אם אולי התגררה הוו

לא תהיה בדיום "כוס התה שלו", הוא בהחלט חסיד

השיטה לפיח כל רברי האוכלוסיה יוכו לייצוג בבית

מוכאות מן המשפט העברי, אין פלא שאלון הוא

השופט. ברם אל יטעה איש לחשוב שעניין לנו עם

אדם שהדין יקוב לדעתו את הדר. אכן, הוא מגדיר את

עצמו הגדר היטב כאדם מסורתי, אך הכל יעידו כי תוא שופט מודרני שאינו מנסה לכפות דינים עתיקים.

שיטת כחירתם של שופטים נראית לו "מצויינת"ו "אני

לא מביר עוד שימה שהיא כל כך אישוליטית במירה

מקסימלית, עד כמה שזה בכלל יתכן. לצערי הגדול

אנחנו חיים היום כימים קשים. אני מוכרה להגיד שעה

כל הכבוד, יש טעם לפגם בריבורים שמעכשיו

מתחילים לברוק היטב מי ומי המתמנים, כאילו עד

חיום השופטים, ככה, סתם הוצעו ונתמנו, ועכשיו

יברקו להם את כתב היד... ודאי, הטוהר והאתיקה

הנדרשים משופט הם מקסימליים, אבל כל ניתפס

להרשעה בטרם משפט. צריך לעמוד על המשמר, אבל

גם כעת אנתנו יכולים להתפאר ברמתה ובנקיון כפיה

בנושא החינוך למשפט ככלל ולמשפט עברי

נחנו חיים במציאות קשה מכחינה

חברתית וחינוכית. גם מבחינת

של המערכת השיפוטית שלנו".

כפרט מלא מנחם אלון מחשבות כרימון:

אם יש שופט שבפסקייהרין שלן ימצא העורא

השופט מנחם אלון: "יש חופעה חמורה ומראיגה של מריבות פנימיות בלחי ארוסנות. ונאוד לא נוח שלא סייוננו את ^{החרה} הפוריטי, שעוד אין רנו שקט ואין רנו שלום. אבל ונה? בכל זאח זה מ4 שנות של עצמאוח לעומה ססס2 שנות גלוח. צריר סבלנותי

41 macaio

Biagaio 40

המשפט העכרי". ובכן על מה הצעקה דיום?

ii.

משר מהעמוד הקודם) אורגני בהיסטוריה התרבותית שלנו. מת את פסק דיו היפה ביותר: איפה השלשלת: איפה הוא משתלב ברורותז במלים אחרות: מה יהיה בעוד 50 שנח? במה הוא חלק של ההיסטוריה העברית: אין לך דבר בהיסטוריה העברית שהוא לא המשך, שאין בו אלמנט של רציפות.

ייש היום ויכוחים נרולים על חוק יסודות המשפט בין השופט כרק לכיני, והם כאים לכיטוי בכמה וכמה פסקי דין, אני כרגע לא רוצה לדכר על הבעית המשפטית. אני מרבר על הבעיה התרבותית החברתית. אנחנו יוצרים פה בארץ יצירה עצומה ככל מיני שטחים. כל הרברים האלה משתלכים בהיסטוריה העברית. זה המשך. יש התייחסות. וכרגע שאתה מתייחס, זה בסדר. זאת ועור. בתחום המשפט קיים מצב כזה שאתה יכול ליצור יצירה המושתתת על העבר ועונה לצרכי השעה. כי הרי שומט שיסתמך על משפט עברי בפסקרין, לא צריך הכשר של מישהו מה לכתוכ. כמוכן, הוא צריך להכין ולהיות בעל יושר אינטלקטואלי. המשפט העברי, כמו כל מערכת משפטית אחרת, איננו שטח הפקר, שאיש הישר בעיניו יעשה ויפרש. אבל יש בו שטח תמרון עצום, שלוש מאות אלף תשובות! פסקידין. זו גדולתו ויוסיו של

למציאות של היום'. בתחום המשפט, שות אולי חלס הארי של המורשת. יצירה עצומה של הגניום היהודי במשך 🎩 אלפי שנים, מה אומרים לךז 'כוא ארוני השופט. פח ותעכוד עם זה. תהיה נאמן למקורות ולהכנתך. אתה לא צריך הכשר'. ואו, אם המשפט העברי נפנים, אתה הופך את פסקדהרין ליצירה עברית. כי בכל היצירות שאני רוצה מאר הוא שמה שמשפיעים פה היום כוהות ומוחות גדולים, שזה ישאר במורשת העכרית לדורותיה. ואם תהיה לנו קצת תחושת היסטורית --בעוד חמישים שנה ואפילו פחות, מי יקרא את פסקי־הדין של היומ? הבעיות ככר לא יענייגו איש ויבואו פסקידין חדשים במקומם.

"אבל אולי אם יראו בכרכי פסקייהרין לא רק את לורד אטקין והשופט הולפט, אלא את ד' עקיבא ור' ישמעאל, את הרמכים והרשכיא, את הנורע ביהורה והגאון מוילנה, זה ייכנס ל'עסק' של ההיסטוריה ההלכה עצמה כוללת דרכי יצירה אלה". ויישמר עמה. כפי שנכנסו לעסק דברים שכתבו אותם

אריסטו יחד עם 'מורה נכוכים'. היום, אם אתה מהרגם למשל לאנגלית הרכה פסקי דין שלנו, איש לא ירע שהם נכתבו פה בישראל, אלא אם אתה מוכיר את החוק של הכנסת. אני חושב שאנחנו השופטים, כאחראים על המערכת המשפטית, צריכים לתת את הרעת על משמו של הענף הזה בהיסטוריה שלנו".

תרבותית־רוחנית: האם אנהגו רוצים שהעבודה שלנו" תשאר של מורשת ישראל. יוסף חיים ברנר התייחס למורשת ישראל, התמורד עם תורתם של הרבנים. הידע, חוסר האפשרות להתמורד".

אתח יחודי אורוערובסי?

לאני יהורי שמקבל עליו עול תורה ומצוות. אני

"עלינו לראות את הנושא כבעיה היום – בכלל מי מתמורד עם זהן לא מכירים את תורתו של רבי עקיכא, את דרכו של הרמב"ם. אף אחר לא אומר שהם אמרו כך וכך ואף אתר לא אומר שהוא ומרים 'תתאימו את המורשת שלנו מתמודד עמם. זה מה שמטריד אותי בענין – הוסר

רואה עצמי מתוייב בשמירת ההלכה, גריגי ה'שולחן ערוך'. אני רואת בהלכה את המרכיב היסודי של היהרות, והיא חלק מהותי מאתנו זה אלפי שנים. אני גם מאמין שההלכה נמצאת בתנועה, יש תקנות, יש פרשנות: כשאני נותן פסק דין ומפתה את המשפט, זאת לא אומרת שאני לא כפוף למשפט. כל שופט, הליברל הכי גרול, מפתח את המשפט לא מתוך שאינו כפוף לו אלא הוא רואה את החיוניות של ההתפתחות כתוך המסגרת המחייכת של המשפט. כך אני רואה בעולם ההלכה עולם של יצירה מתמשכת, של חירושים, לפי ררכי יצירה שההלכה עצמה מכירה כהם ופועלת לפיהם בכל הדורות. אם אני אומר שאני שומר הלכה אין זאת אומרת שאני לא בעד יצירתיות בעולם ההלכה, בער פתרונות של התקופה הנוכחית. מערכת

"ככלל, מה ששר החבחנה הזו כין רתי ללא רתיז

(אבות, ג, יד [א]). ערך יסוד זה שבעולמה של

יהדות הוא הוא התשתיה, לב לבו של עסרון הירות

חאדם... שמירת לכות: זו קודמה – ובבחינה

תנאייבל-יעבור – לזכות חירות הביטני של היוצר

והאמן ולחופש החפונה של בעלי דעה פוליטית

ותשקפת עולם, שהציבור חש בקיומם ועוקב אחר

פעילותם ולא יתן לחם לתישתק מתעין תרואה

שעלו בחומר המצוי במנינו, יש בהם משום נינוד

משווע לעולמת של יהדות, להלכותית ותגיגית.

לעברה של האומה העברית ולייחולי עתידה.

"תוכו רשימת 'כו' ומנמת יוומית ואישית, כפי

ספרדי ואשכנזיז מדוע איש אינו שואל אם צריך כבית משפט העליון שומט בעל נטיות סוציאליסטיות ושומט

בעל נטיות קפיטליסטיותז יש השקפות חברתיות שונות, וחשוב שבכית המשפט העליון יהיה להן יצוג. בין אלה מוכן שיש לתת ייצוג לשומרי תורה וטצוות, שיש לו גישה משלו, חינוך משלו, וזה אינו מפריע לו להיות אובייקטיווי כמו כל שופט אתר. ה שנררש משומט טוב הוא שיהא בעל משמעת עצמית ויושר אינטלקטואלי

לדון באובייקטיוויות מירבית בנושא שלפביו. אמרתי אובייקטיוויות מירנ י ת, כי לא קיים שופט שהוא מנוטרל מהנושא במאה אחוז. שופט הוא בשר ורים ורוח. וכל מי שאומר אחרת, או שהוא תמים, או – גרוע מזה – מעמיד פני תם ואינו דובר אמת. יש לכל שופט השקמת־עולם משלו, ואם יושיבו בבית־המשפט העליון 12 שופטים שאין להם בכלל שום מגמות, הייתי פוסל אותם מלהיות שופטים. הם היו סתם מרובעים. מה זאת אומרת, אדם שמגיע לבית המשפט העליון ואין לו דעה איך לפתור בעיות במדינה: בעיות כלכלה או מדיניות: אם אין לו דעה אסור לו להיות שופט. הוא צריך להיות בעל כושר החלטה ורעה. שופט ערביז בהחלט צריך להיות. העוברה שאין כיום אולי מעירה שלא נמצא עד כה מי שיתאים למשרה. בוודאי יצמח מקרב הדור הצעיר של הערכים הישראליים מי שיהיה ראוי לכהונה כבוא

השופט אלון:

"אני מאוד אופטמיסט ואני

יצירה".

עדיין רואה את

הכל בעיניים של

אף כי מנחם אלון נחשב ליליברלי בתונם שחרור עצירים עד תום ההליכים, האם יש לדעתו מקם לתבחנה בין שוסטים שמרנים ופתות שמרנים או אף ליברלים?

"זה דבר נורא" – הוא מסביר באורך־רוה – "אונה 'המחלות' של המדינה היא הדבקת התוויות. אתה לא רואה את האדם, אתה מכנים אותו לאיזה כלוק וזה כבר מפריע לחשוב עליו כצורה חופשית כי הא שדם כל יוצא מאיוה ריבוע, ורק אחרי וה אתה מתחיל לחשוב מה תוא רוצה, מיתו. צדיך להיות מאוד וחיד

"אם אני ליכרלז תראה, בעניין סתן מילד (פרשת האשה שנתגיירה גיור רפורמי ושר הפנים רצה להוסיף בסוגריים "נתגיירה" אחרי "יחוריה" - ג.ש.), אני חייתי ליכרל. אני הסכמתי שתוספת זו נוברת את החוק וכחבתי שזה נוגד גם את ההלכה. היו כאלה שכעסו עלי. זה אינו משפיע עלי. אני כותב את האמת, כפי

"אני בעד הדפודמה המרחיקה לכת יותר" – הוא אומר, ומתכוון לתוכנית לאתר כדוך כלשהי את בית משפט השלום עם בית המשפט המחוד, להקים מעליו ערכאת ערעוד סופית ולהשאיד לבית המשפט חעליון (דמשך בעמור 52)

191/80 לסרסון ואת' נ. שכון עובדים בע"מ). "חכפינו תורונו: 'חביב אדם שוברא בצלם'

שוויא נראית לי. "יש תחומים שבהם אני חושב עצמי לליברל גדול. למשל כמעצרים אני ונשב שוה אחד הדברים הקשים כיותר – מעצר אדם בטרם משפט. אנחנו נוטלים את החופש מאדם שחוא בחוקת ובאי - ואני. מדכר על המעצר עד תום ההליכים – ללא כל חצרקה ואני נלחם בזה וברוך השם יש לכך גם פירות. אני מרגיש מאוד טוב, אני רואה כזה מלחמה של ליכדל גדול ואני תושב שהצלחתי כהה".

מי שעומד להיות המשנה לנשיא כית המשפט העליון נמנה עם תומבי הרסורמה במערכת השיפוט בישראל, שלאחרונה ניטש עליה ויכוח מעודר

גופה של מערכת המשפט זקוק לנשמה יתרה

מושגי יסוד כגון תום לב, שאוניים חוא אוניברסלי וחם נחלתת של חשיבת ערכית ומשפטיוו של כל מערכת משפט תרבוחיה. שומת עלינו לעיין בראש ובראשונת במשמעותם של ומורשתוז של ישראל. שתרי עקרון אוויברטלי כגון וה, גילויו חוא, אמנם, במערכות תמשפטיות חשונות שבימינו אנו, אך שרשיו שחולים הם בערכי יסוד שהונחלו לאנושות במערכות משפט שמימים ימימה. שחרי דרך חרות שנמשנט מי ידע. וזכת היא בתודעתם של דורות עדי הגיעה עד חלום. ואם כמערכות תמשפטיות של אומות העולם כך תוא, בווראי וכוודאי שכך חוא בחוקית של מדינת ישראל, שתתשתית לעקרונות היסוך שבה טצווים אנו למצוא בראש וראשונת במורשתה

וחמיוחדים שבנורמות ערכיות אלה..." (ע"א

בואנו לפרש בחוקית של מדינת ישראל 🖊 מושנים אלה לאור עקרונותיו של המשפט העברי מקדומה, שלא בתחת עינה ולא נע ליחת" (ע"א 146/77 רוט ואחי ג, ישומת בנית בע"מ).

"אין מעוכת משפטית יכולת לחתמונק מגומו של חדין כלבד. נופה של מערכת המשפט זקוק הוא לנשמה, ויש שאף לנשמת יתרת; נשמח זו תימצא למערכת המשמט בדמותן ובצלמן של וורמות רעיונות ומעשים שהתזיקו בחם המקולקלים ערכוות שונות, שיטודן בעקרון תעל של עשיית שבאומות העולם" (ע"ב 2/64 ו־3/64 ניימן ואת' ב תישר וחשוב. ועקרון חום חלב הוא אחד החשובים יו"ר ועדת הבתירות לכנסת ה־11).

נוגדים הם ניגוד מוחלט לעקרונות יסוד של מוסר אדם ומוקר עם, למנילת חעצמאות של מדינה התרגשות לא מעשה בקרב השופקים. ישראל ולתשתיתן של חדמוקרטיות חנאורות בימינו, ובאים הם לחעתיק למדינה תעברית

הפתה השיניים פנפודיו פותחת החווד לסיפול בבעיה זו: מתושות ערכת כתחליך טבעי של: משנד החניכוים, הזנחת או צמצוח טא

אלקו שיניום אשר אוכלים משתן מחוק אן רומוץ

יותים משקח חם או כדי - נחצר הכאב

המבנה הפניחה להיש היצוב ומאפשר הגעה הבמנות הנחיקור של המה חנקודין משונקול עייל הברת בצים בעים, באבם זיתן ליושעו מבל בתי חמוקות ברתבן הארץ, לפרטים נוספים: מויע לביצט 50,500 מויע

47/N 1/4)

4132010 42

כותנה או חליפת פשתן כשבחוץ כפור, ואין כל בטחון שהשמש תגיע לאיזור אפילו בקיץ. לפי מצב העניינים אפילו מדברים על מכירות מוקרמות של שליש קרסוליות ושליש מכנסיים. יש טוף העונת שיתחילו עוד לפני בואו הממשי של הקיץ.

מתאים ל"מינכן מודה ווכה" – שבוע את רומי שניידר ב"סיסי", בתפקיד האופנה שהוא יריד בינלאומי מהגדולים מלכתה היפה והטראגית של אוסטריה. בעולם שנערך במינכן בתחילת החודש. בגדי הורף 89 שהוצגו שם נראו טוב על • בתצוגות האופנה של המעצבים רקע השמים האפורים שכחוץ. השבוע הגרמניים יושכת לירי גכרת וקנה ורזה. התחיל כיום שישי. בצהריים כאו כל בתגד שככר ראה כמה אכיכים, פנים לא היפים והיפות הקשורים לאופנה לארמון מאופרות ושיער משוך לאחור בקוקו. ה"רוירגס", ויש שם יפות אמיתיות, היא מחזיקה בידה כמה עותקים של מטוטחות כמו שרק נשים אירופיות ירחון אופנה צבעוני ויפה, "MODE" יכולות להיראות, ולכושות ככל הצעקות 'M'. מפיצה אותוז "לא", היא מחייכת, האחרונות של האביב אפילו שבחוץ כמי שרגילה לשאלה, אני בעלת הירחון השתולל חורף. גם פה רואים את כל והעורכת הראשית שלו. השקעתי בו מאו הקיביצרים של האופנה, פרחי מעצבים שהקמתי אותו לפני שנתיים שלושה בלבוש זרוק, פריקים שלובשים מדים עם מליון מארק. עריין אני משקיעת אבל

uraealo 44

על מפת האופנה הבינלאומית, אינם

• חורף 88, לפי מה שנראה ב"מינכן מודה ווכה", זה צבעים עליוים – ארום וירוק וכחול עז וכתום וטגול – כל אחר לחוד ושגייים־שלושה יחד. בסטע של המכפלת החליטו גם פה, כמו בפארים, לעשות פשרה משולשת: שליש מיני, בגדים צמודים, אכל גם הרבה חצאיות רחבות ועתירות בד. בערב חושפים את הכתפיים ועוטפים את הגוף בשפלות התורף שחזר היה דווקא רקע רומאנטיות מטאפטה ותחרה שמוכירות

השמיים

לא הגבול

תאת יהודית חנוך

עד שהיה להצלחה. עכשיו מכרה אותו, קלוד מונטאנה. גם מי שיש לו כל הכסף ובמליונים שקיבלה התחילה מחרש. "מה שבעולם, מתברר, לא נשאר אריש שעוזר לי להחזיק בינתיים מעמר הוא לכבור שמעניק פרם. הרבעון שאני מוציאה על אופנת משקפיים", היא מסבירה. "משקפיים • שבוע האופנה במינכן הוא יריד ענק היום הם קטע מאוד חשוב באופנה, שנערך בביתנים גדולים על שטח של המשתנה בכל כמה תודשים, בריוק כמו למעלה מעשרה דונמים. אלפיים הבגדים". גם הגברת הזו היא חלק ומאחיים יצרנים ומעצכים הציגו ממערכת קידום המכירות של האופנה שבעת־אלפים אוספים. כיניהם היו המקימית.

משתלמת".

* "אסקדה" היא הכוכב הנוצץ של ימי האירוע. ד"ר קרל דיימיש, מנהל האופנה הגרמנית, יצרנית בגדים שכתוך היריד, היה רוצה לראות הרכה יותר כמה שנים הצליחה לצמוח ולהיהפך ישראלים כירידים הכאים, ואף הציע לחברה המגלגלת מאות מליוני מארקים להקדיש את יום האופנה הבינלאומי בשנה ומוכרת ככל העולם. מחירם הכא, שייערך באוקטובר, לתצוגת־אופנה הגבוה של הבגרים מתוצרתה לא מרתיע ישראלית. הוא מקווה שתהיה בארץ נשים שאוהבות לקנות מערכת מושלמת היענות לפנייה, וכשבוע שעבר ביקר בלי לשבור את הראש מה הולך עם מה. כאן ונפגש עם יצרנים כדי לעודר עכשיו הם כבר מייצרים גם אכזרים – משתתפים פוטנציאליים. רמיש הסכיר געליים, ארנקים, משקפים.

> שככנייני התערוכה תצוגת אופנה מהמשתתפים. מהממת של "אסקרה". על רקע אותיות שנישאה לגרמני, לקבל את פרס השנה אותה.

אני לא דואגת, יודעת שההשקעה לעיצוכ מצטיין. ליי היא אשה דקה ובלונדית ככת שישים פלום, עם גב קצת מניין לגברת שלא נראית בדיוק כפוף, במקטורן וחצאית, המקטורן כמליוגרית כל כך הרבה כסף? גם מבלי טיפיטיפה צמוד מדי. היא מתרגשת שאשאל, היא מסבירה שלפני שנים מאוד. בשנים קורמות קיבלו את הפרט הקימה ירחון לבגדי גברים, זהריצה אותו הזה האיטלקי ג'יאני וורטאצ'ה והצרפתי

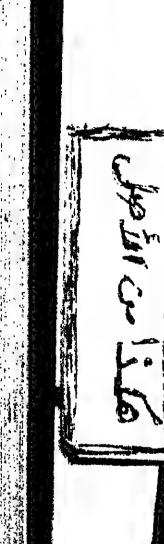
שכעה יצרנים ישראלים. חמישים אלף קנייגים מ־55 ארצות הגיעו לארכעת שתפוסת היריד מלאה, אכל ככל עונה במוצאי שכת גערכה כאולם יש תחלופה של כ־15 אחוזים

לא רק אצלנו, כאירופה ככלל בגוכה שני מטרים הציגו עשרות וכגרמניה בפרט יש הרכה פשיטות רגל רוגמניות את כגדי החורף הבא של בעסקי־אופנה. התחרות קשה מאור ומי החברה. צבעים עליוים בשילובים שמפספס עונה או שחיים עם בגדים לא נועזים, סריגים, משכצות, הדעסים - מוצלחים, אין לו צ'אנס. בשבילנו, מינכן הכל הולך ביחר בשלמות שכל אשה היא מקום טוב למכור בו בגדים וגם היתה רוצה לראות בארון שלה. בסוף הודמנות נפלאה להציג פן אחר של התצוגה עלתה מרגרטה ליי, בעלת ישראל מזה שנראה לאחרונה בעתונים "אסקרה" ומעצכת הכגרים, שוורית ועל מסכי הטלוויזיה חבל יהיה להחמיץ

45 Blacaio

שניים סינים והטעם נפלא...

זרש, הכרחי במשבח הסינה

נתחוני עוף מטוונים

שני הרטבים המעולים בסגנון סיני

חוטב חמוץ מתוק בסגנון סיני - דועב

מצוייו לטיבול ולקישוט חטיפים

מטוגנים ומאכלים סיניים כנון אורולס

רוטב סויה בסגנון סיני - חבלין פיהנט

המשפר ומבליט את טעמם הטיב של

יני שמקרב את האוכל הסיני אַליך,

ולטים, בער, מרק, אורו ותפ'א שניים סינים - צמד הרטבים בסמנן

MANAGE

→ לפתוח·Nago →

ATTITUTE

→ לפתוח·PEN →

רוטב

חמוץ מתוק

בסגנון סיני

ET& SOUR DRESSING

לא רע. חוסיין אומר: שלום תמורת שלום, ושלא תעזו להזכיר לי החזרת שטחים.

תופסים צוענים

כרווכ ברומא ראיתי אותן. ארבע ילרות סבים שוטרים, מכוניות משטרה וגם שתי נשים,

הילדות הצועניות שודדות. רומא, כירת הא'מלקים טובי־הלב, קולטי כולם, מלאה כשתיים האחרונות צוענים, ואין אחד שלא נגנב

פעם אחדי שתבורת ילדות כזו חלפה על פניו. מקרה אחד מתוך מאה תופסים אותן. או הו מהכות כשקט, אדישות, לאשר ייעשה כהן. ובאמת, מה ייעשה בהןז מה אפשר לעשות לילוה בת עשר, מתוקה למרות שכבות הלכלוך, שהפה לימדו אותה לעשות כדי לחיות.

כבר אני רואה את התיירות שנשרדו - פַּחִייכות לילדות. הילדות לא מחזירות חיוד. השומרים מתרבים, אנשים עוצרים. כולם, חוץ מהלדות הצועניות, נכוכים.

אתר כמה זמן מחליטים לעשות משהו. עוסעים לתחנת המשטרה. ארבע הילרות

האפרוחות נכנסות זו על זו לחצי המושב האחורי מנוח עשר בערך, מלוכלכות ויפות מאוד, של אלפא רומיאו. בחצי המושב השני יושב יושבות בשורה, שעונות על קיר בניין רנסאנס. שוטר. שתי התיירות נכנסות, נבוכות לחלוטין מהמצב, למכונית שנייה. הן אומרות לי, סתם כי תירות על פי מראן. תיכף ידעתי: תפסו אני עומר שם - "או, נו" - ועכשיו הן כבר מרגישות אשמות לגמרי שהילדות הקטנות

נוסעים למשטרה, לא לפני – וחבל שלא ראיתם בעיניכס כי אי־אפשר לתאך בכתב דאווין כזה – לא לפני שמכונית המשטרה עם הילדות הצועניות, נוסעת לכיוון אחר, והופ, מרביצה סיבוב תריקה על המקום באמצע הכביש, ונוסעת לכיוון הנכון.

שום ארץ באירופה לא מרשה חירות צוענית כמו איטליה. איטליה היא ארץ שכה מי שמוכיר חוק וסרר נחשר באי־שפיות זמנית.

אין לכתבן רומנטי מעשה נאה יותר מאשר לכתוב בערגה על חיי הצוענים. ואין לליברל קשיש מעשה נאצל יותר מאשר להגן על צועני אחד ביום. למה אני לא יכול לנצל קטע זה כדי צכעוניות, במו אלה שהכנות אצלנו לכשו להתגנדר כליברליות ובהרהורים כגון: אגו כשהתחפשו לצועניות בפורים.

מביצית לראשן, הסיכוי גדול מ־0.8. סיכוי

מראשן לצפרדע, הסיכוי גדול מ-0.2. סיכוי

קצת יותר קלוש, ואכן – לא כל ראשן זוכה, אם

היהורים היינו מיעוט נרדף כמותם. לא הולך. קשה להיות רומנטיקו וליברל כשרואים איך מגדלים ילרות כאלה יפות להיות גנבות. אולי תוך ניצול הליברלים.

בגיל ארבעיעשרה וחמשיעשרה הן מפסיקות לגנוב. חלק מהן מוצאות את דמי הכיס שלהן בדרך שהן יודעות. האחרות יולדות, זאו הן משוטטות ברחוב, תינוק צמור לשר חשוף ויר מושטת לחלונות המכוניות העוצרות כרמזור.

כרוניקה רומאית: לא מזמן רצח יורק אש כן ארבעים וחמש בערונת צועניה בת שלוש-עשרה וחצי. הם נפגשו והכירו בפיאצה נכונה. התפתח ביניהם רומאן. הרומאן לא היה תמים. לטענתו היא דרשה ממנו כסף תמורת אותם פינוקים מסויימים, ובכל פעם העלתה את הסכום, לפי הוראות הוריה. בכית המשפט הוא טען שרצח אותה בגלל שכל־כך אהב אותה, שלא רצה שתחייה את החיים המיוערים לה.

צוענים. אמיתיים. השמלות באמת

פינת השלולית

חדי מכתב שהגיענו מד"ר ברוך בדדור: עסיק מעסיק בערדעים לנסיכים מעסיק נוצה וכים ושובים. רצ"ב דף פירסום לתוכנת TADPOLI (ראשון), עם הרגמת תהליך מחמרה תוך הקצאת המתברויות לכל מעבר

תמו, לעיונך ולשימושך בשולי השלולית". נשמע מסוכך קצח, מכתבו של הד"רז לא ולא למכתב מצורף דף הסכר, ובראשו מה

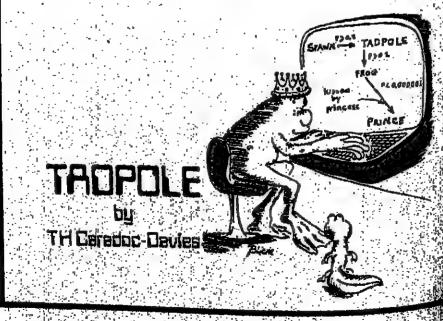
חוד תוכנה לחישוב הפתברויות. הבח נסביר ת הוסתברויות תמופיעות כציור בשפת של

זה טוב-זה **אקם**

זעגיין אתנו ומסביד מה העניין: חציור המובא

כי מה זה כבר משנה – ראשן או צפרדעז ועכשיו לעניין עצמו – הסיכוי שהצפרדע יהפוך לנסיך, חוך כדי התערבות חיצונית בפלאה של נשיקת נסיכה הוא קטן מ־0,000,001. זה מה שאומר המחשב. ברור וחר. סיכוי עלוב שבעלובים, אבל אף צפרדע לא מפסיק לבקש נשיקות, ומה שריאלי פחות – אף נסיכה לא מפסיקה לנשק.

די טוב יחסית לסכנות השלולית.

מודעה קטנה

למכירה דחוףו מלאי אלבומי ירושלים

עם צילומים יפים של חיים משותפים

ברור לחלופין, ובררך הקשה למדגו זאת, אם כן, ההיסטוריה תראה שלא נשלוט, כנראה, על מיליון וחצי ערבים.

KIST THE

יעוראל לובעות

בחסות רעית נשיא תמדינה הגב׳ אורה הרצוג.

לרגל ארועי שנת ה־40 למדינה נערך מבצע נקיון ארצי בן 40 יום המסתיים בימים אלו. במסגרת המבצע פעלו אלפי מתנדבים בכל רחבי הארץ, אשר השקיעו מזמנם וממרצם למעו ישראל נקיה. לכם המתנדבים העושים במלאכה, שבוכותכם ישראל לובשת נקיוו תודה על פעילותכם הברוכה. אנו קוראים לכל מי שאיכפת לו , לתת יד, גם בעתיד, . לשמירה על נקיון ארצנו

!7777

מטה המבצע

| פני שלושה חודשים נגנכה מכוניתי. לא התרגשתי, משום מה, וכאמת – לאחר חמי־ שה ימים היא נמצאה ומאז ועד אתמול נהנתי, בעצם, כ"מכונית גנוכה".

הסבר: לאחר שמהמשטרה הודיעו לי כי מכוניתי מצאה והיא מוגה בקרבת הבית, כשרה דכ – נסעתי לפם, ליטפתי אותה והחזרתיה הביתה. למחרת הויצמו נמשטרה, דיווחתי, מילאתי טופס ומבחינתי הת התיק הות סגור.

כשהגיע מועד חידוש רשיון הרכב ולא קבלתי הניתה את הרוסומנט הררוש, פניתי למשרר הרישוי, ושם - לאתר התור הבלתי־נמנע של שעה - קבלתי סישל מהיר: הפקידה הציצה כצג המסוף וקבעה: גנירתי, המכונית שלך עדיין גנובה, ולכן לא גשלה לן הרשיון לחירוש. הסברתי שמצאתי אותה, שאני זו אי הרשומה כתעודת הזהות וברשיון הרכב וכו'. לא שר ונר. צריך להביא אישור משטרתי שהמכונית שלי כנר לא גנובה.

טרטור נוסף: חוזרת לתחנת המשטרה. השעה 15.00 מצטערים, מי שמטפל כרכב גנוב עובד רק עד .14.30 למהז גבירתי, תשאלי את המפקח הכללי.

למחרת טרטור נוסף: מגיעה כצהרי היום – ונתעה מהפכה שלפני־הפסח. כאילו לפני "מוחרם". סירים מסיירים ושרים בערבית ממרומי הסולמות. לווים סיד על בגרי. מי שמטפל ברכב גנוב מציץ, למני, לתוך חדרו ואומר לעצמו: איזה בלגן. (רק אני הייתי חסרה לו עכשיו). תבואי מחר. כך אי־אפשר

אני מגיכה עם כל הלב: אתם מטרטרים אותי וזה ל הולך כד. אני לא אכוא מחר. הוא מציק כי ומבין ישתי מחכוונת לכל מלה. טוב, אז תחכי לי עד שאסדר התרת לבסוף אני חומלת עליו ועוורת לו איכשהו לקר את החרר, ואלמלא הזכרתי לעצמי שאני כתחנת משרה - עוד הייתי מתחילה לנגב את האכק מן

חוקרת עמוסת תיקים נכנסת לחדר המכולגן וואה אתי יושכת על מקומה. אילו מכט יכול היה לקוג. אני קמה, ומי־שמטפל־ברכב־גנוב שולף מן האמת כאת לכאן כחמישי לינואר וריווחת על

עכשיו אני נזכרת נאותה שוטרת, לכושה אזרחית. היא באמת לא אשמה על ששכחה לטפל כהלכה במקרה שלי. והרי כשהגעתי אליה בגשם שוטף לוהטות, וככתה בכי תמרורים. השוטרת ישבה וניחמה אותה. "איזה אנשים, איזו מרינה", אמרה לי השוטרת, "לא תאמיני, אכל הזקנה המסכנה הזו גרה עם הכת שלה, רווקה רעה כזו, שגנבה ממנה את כל החסכונות

אבל לכי תספרי ואת למי־שמטפל־ברככ־גנוכ. עכשיו "אם כמקרה יעצרו אותך - אז תראי להם את התעודה שהרכב שלך לא גנוב", הוא אומר לי בקול לא של שוטר, "וכינתיים אשלת מברק שיוציאו אותך מהמסוף של הגנובות. ותודה שעזרת לי".

וזה עריין לא הסוף. עכשיו אגי צריכה לעבור טרטור נוסף: ללכת עוד פעם למשרד הרישוי, שעה בתור, קבלת טפסים, להעביר את המכונית טסט. אבל זה מה שרצית. לאז להיות אשה שוויונית. משוחררת. עושה הכל בעצמה. אז תאכלי את זה.

באותו עניין: הרעיון שאפשר לנהוג בשקט שלושה חורשים כמכונית גנובה מרגם נדיר למרי (חיפושית אדומה 1981) במקום הכי מאוכלס כישראל כשוטרי תכועה - הוא רעיון שאינו נותן לי מנוח. זו בוודאי כשורה טובה לגנכי הרכב הפוקדים בקביעות את מגרש החנייה של הכנייו שלנו.

מה מן המכרות שלי נשואות לחברי קומנדו ובשל – אלה שעוברים כהו"ל כעצמאים, וכשל חוקי מסיהכנסה "רצוי" כי ישהו כחו"ל זמן קצוב כדי לשלם כאן פחות מס. פירושו המעשי של הסרר זה שנשותיהן, אפילו הן מצטרפות אליהם פעם־פעמיים כשנה, צריכות ביתר הימים ללמוד לתמרן את חייהן כמעט לבדן. כמה מהן נשואות לאנשים הנמצאים כשירות המולדת כחו"ל, והמכנה המשותף לכל החברות הללו הוא שהן עצמאיות למעלה ממה שמקובל לראות כסביבה. ובמרכית המקרים גם נחשכות בעיני הסכיכה הזרה לנשים "בוררות ומסכנות".

"כמה זה מטופשו", מגיבה אתת מנשות שמנרו ו181, "מדוע אף אחד אינו מרחם על הבעל שלי, ה'כודד והמסכן', שצריך להסתדר כלי המשפחה?"

על שאלה רטורית זו אין צורך להשיב. שהרי שפר חלקו של גבר יחירגי מגורל אשה יחידניה, אף שאין לי עתה רצון להיכנס לוויכוח איראולוגי מעמיק מרוע זה כך, ולא אחרת. זה כך מפני שעריין לא השתחררנו מדפוסי חיים קורמים וממוסכמות, וגם מפני שעדיין אין אנו חופשיות לעשות את שעולה על

רוחנו מכלי להיות נתונות לכיקורת החברה. אבל "מעז יצא מתול", ומן הברידות של קכוצת מיאת הרכב שלך, אבל השוטרת – זו שהיתה צריכה נשות קומנדו 181 ודומותיהן, שהיא קבוצה מבוססת אלא גרושה. אילו חיכתה קנת... אבל אשה היא אלמנה משלות של כך מברק שיוציאו אותך מן המסוף – לא ומוגנת ובעלת עורף כלכלי שאין לולול בו – נולרה הק כאשר היתה נשואה לבעלה ביום בו נפטר. מין תחושת סולידריות והושטתייד,

בוכים ומפריעים

המתלכטות כיצד להשיב בצורה דיפלומטית על השאלה: "האם אני יכולה להביא אליך את הילד/התינוקז הוא לא מפריע. יילד טוב

נתחיל מכך שאין תינוק/ילד ש"אינו מפריע" למכוגרים המתכנסים יחר לספה/ קבלתיפנים לכבור חברה שהגיעה לכיקור מחו"ל / סעורת ערב קטנה. אצלי, מכל מקום, הם תמיד הין בוכים. וכאשר הם לא כוכים, הם משתעממים ומציקים – ובצרק. אבל אני מניחה שאף אחת אינה רוצה להיראות כמכשפה שונאת ילרים, ולכן אני מציעה את כללי האתיהה הבאים: כשמטלפנים להזמין את בנייהווג אומרים להם - ורצוי טלפונית: "האם תוכלו להשיג בייביסיטר לשישי בערב ולכוא לאכול איתנו ארוחת ערבו אם לא להכין שהתינוק אינו מוזמן.

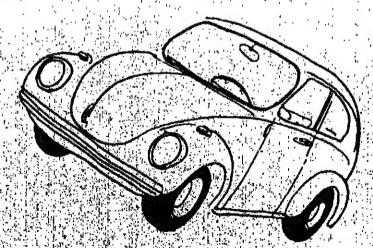
שאלה אחרת בהילכות התנהגות: "כאשר בעלי ואני מכיאים את הילרים שלו אל בית האמא שלהם, היא תמיד מזמינה אוחו לעלות אליה כדי לומד שלום לסרוב משפחה שלה או לירידים משותפים הנמצאים שם. האם אני צורקת כשאני מתנגרת להיסאר לבר

ועור שאלה, כולטת כנדירותה: "חכרתי התגרשה לאחר 25 שנות נישואים, וזמן קצר לאחר הגירושים – בעלה־לשעבר נפטר. וואם מן הראוי שהיא תכנה עצמה

וון השאלה האחרונה להיום. יותר איני מוכנה אשתמש כמכים נסות כאשר הוא בא ארינו. כשחם עם

יש לך מלוא הזכות להעיד לו, וגם להסכיר לבתך

49 HIDEDIO

בארה"ב מורגלות הנשים לכנות ואת "נטיוורק" network, רשת טווייה של עזרה הדרית המתבטאת לפעמים במסירת מידע המסייע לקבלת משרה חרשה, ישבה בחדרה זקנה לבושה בהדר פולני עם לחיים או במסירת המשרה עצמה למי שחברה כ"נטוורק"

כששתיתי קפה לפני זמן מה עם קבוצת חברות המשתייבות לקומנדו 181 והן ציחקקו על עצמן נוסח: הה, אנו הנשים המסכנות והכודרות, והגברים שלנו שלה. איזה אלף שקל שהיא שמרה בארנק. וחוץ מזה אינם מסכנים ובודרים... – אמרה מישהי: אבל לנו יש היא גם הרביצה לה. כן, הבת הרביצה לאמא הזקנה - משהו שאין להם. להם אין חברות.

טע שעשוי להיות מעשי לגכי כמה נשים

אז בפעם אחרת". וכך נותנים למי שמעבר לקו

בטח שאת צודקת, מטכנה שלי, אשה מספר שתיים. אין זה צודק להשאיר אותך כך במכונית. אם אשתוילשעבר של בעלך תעשה זאת שנית, עליך להבהיר לו כי עליו להחליט על אחת מן השחיים: לסרב לעלות, או לקחת אותך איתו

לא. למרות שכחברה שלנו עדיין הרכה יותר נוח וקל להיות אלפנה מאשר גרושה. חברתך אינה אלפנה

להיות בתפקיד נותנת העצות: "הילד של חשכנים בתי כת העשר, מאחר שאני לא האמא שלו ואיני נותנת להעיר לאחרים על התנהגותם - מה עלי

מרוע אינון רוצה שהיא תשחק אתו. אם את ששורה במינחר, אוצר וקוקה במיוחר לאמו של הילד הוה -עשי ואת בערינות יתר. למה להמסיר שכנה שוכה.

הורוסקופ

השבוע של השור

ני השבוע הנוכחי הם החינניים שבבני השור העירניים שבהם, הרכים והסכלנים. ככל כני השור הם עקשנים - כי עקשנות ושור הולכים ביתר. אך עקשנותם לא תהיה תוקפנית. לא יהיה לה ביטוי כוחני. יש להם אורך רוח והם מסוגלים לחכות לשעת כושר. ויותר מבני השור האחרים, הם בעלי גמישות וכושר הסתגלות למצכים. אולי משום שאיכפת להם יותר מהאחרים, מה יאמרו עליהם. כך הם מסוגלים להתאים את עצמם לסביכה ולתנאים המתבקשים. אך גם זאת, בהסתייגות־מה: בתנאי שלא תיפגע הנוחות שלהם. הם וקוקים לנוחות המפנקת כדי לשמור על שלוותם הנפשית, למידה מסויימת של עצלות רוגעת. זה כריא וחיוני להם.

בני השבוע הנוכחי הם גם הרומנטיים מבני השור, ובאהכה יהיו רכים ועריגים ויודעים לפנק. הקושי שלהם הוא עצם ההחקשרות. לוקת להם זמן עד שהם מתרגלים לנשוא אהכתם. הם גם עצלנים כמירה כזו שלא ישקיעו מאמץ מרובה מיצירת הקשר. אך משהתקשרו – הם יציבים ונאמנים, ככל בני השור. כני השכוע הזה במיוחד שונאים סערות וזעוועים בחייהם האישיים. כל מה שפוגע בשקט ובשלוות החיים זר להם ושנוא עליהם. הם אינם הרפתקנים ושונאים

בני השבוע הם גם האסתטיים שככני השור. חשובה להם סכיכה נקיה ונעימה. הבית חייב להיות מסודר, ועציצים יתרמו להרגשתם הטוכה כו. ריחות מטבת ובישולים יכריחו אותם החוצה. הם כעלי חוש אמנותי מפותה ולרכים מהם נטיה למוסיקה – בעיקר שירה (אופרה, מקהלות, ולא לזלול כשירת המקלחת) אך גם נגינה – ובעיקר על כלי נשיפה.

תחומי העיסוק ההולמים אותם – אלה הקשורים איש ותחום חייו. כוכב צרק הטוב והמיטיכ מביא להם ליופי אמנות ואסתטיקה. כמה דוגמאות: תכנון פנים, גינון, מסחר בריהוט (גם עתיק) וסחר ביהלומים השבוע הנוכחי יחושו כו כבר החודש. הם צפויים

עשויה להכיא אותם רחוק בתחומי עיסוקם ולו רק חייהם. קיימת אפשרות לנישואין ולהרחבת המשפחה משום שהתמדה תשוכה לפעמים יותר מאשר תנופה בפעילות או התלהבות של רגע.

פלוטו ועברו מהפכים דרמטיים בארבע השנים האחרונות, מהפכים שהיו כרוכים בהרבה סבל וכאב לב. השנה הם משתחררים ממועקות אלה ויכולים סוף סוף להנשים את עצמם, ללא מיגבלות ועיכוכים.

אם כי עליהם להיותר מסיכונים בין אוגוסט לנובמבר. בחורשים אלה עליהם להיזהר מרכילויות ומאוייבים נסתרים שינסו להזיק להם בעבודה. גם כחיים האישיים יש לשמור על דיטקרטיות. חודשי הקיץ והסתיו עלולים להיות רגישים גם ככל הקשור לבריאות, לכן מומלץ להישמר בתחום זה.

ואשר לאפשרות של נסיעה לתו"ל – זו לא כריוק

(20) בינואר עד 18 בפברואר)

שורים ברכוש. חשבוע אתם עסוקים

אום מסוגלים עתה ליטול חלק פעיל יו"

דליה מזורי

בעיות... אז גם יהיה להישתר תרכילוות ותאוייבים נסחרים שינסו להזיק להם בעבורה. גם בחיים האישיים יש לשתור

הם הכי פחות אמכיציוויים מבני השור (העצלות. כעבודה. בתחום האישי צפויות התפתחויות מרגשות העצלות הזאת) אך העקשנות האופיינית לכני המזל ולרווקים ולרווקות – פגישות גורליות שישנו את

בני השבוע הנוכחי סבלו מנחת זרועו של כוכנ

בתחום הכספי צפוי שיפור לעומת השנה שעברה

השנה לתו"ל או לנסיעות, פרט אולי ליולי ואוגוסט, בתנאי שבני השור לא יהיו טרודים ככעיות כספיות.

שיפוד, אם כי בין

הנער עם הכדור

פנטהארז

יגאל לב

בתחכושת לבנה גדולה כטורכן הודי. יושב בסלון מול ידידו ובו המחזור שלו בפאקולטה למשפטים. ניר, מעביר אצבעות מגששות על פני הדר ראשו המלבין מודע לחשיבותו. לפני שכוע ימים ירה הרשקו בעצמו. ידו רעדה. לפי דבריו של ניה הוא לא התכוון אפילו להזיק לעצמו. רק ביקש למשר תשומת לב. הכרור שרט את קרקפתו. עכשיו הוא פוסע כחשיכות עם התחבושת הענקית, מושך תשומת לב, מושך רחמים. גכון, הכדור שרט את ראשו שריכה קלה חסרת חשיבות. אבל הרשקו יורע פפלסטר המונח על פצע הוא ביטוי של חלשים. תחבושת מסתירה תמיד משהו, ולכן, כל אדם שמכבר את עצמו מתקשט בה. הרשקו אפילו לא חלם לוותר

כשהניע לראשונה אל המגרש השכונתי, מנסה לקות וולק במשחקי הילדים, נשא איתו כדורגל מעוד ת. כדונגל משוכח כזה לא ראו נערי השכונה מימיהם. לג ווקוי, כרור של ממש, כמוהו רואים רק במשחקי

ל הפנטהאוז עלה הרשקו וראשו מקושט 👠 🕻

עד עכשיו יכול ניר לשחזר את הרגע בו הופיע תשר, כן עשר, במגרש השכונתי. הוריו עלו מרומניה וצמו שמרה שכנה יופיע כלכוש האצילי של כני משפחן הרשקו, מבוקרשט.

כשהוא סוקר את יחסיו עם הרשקו, שם ניר לב שניה שמאז, למרות שחלפו שנים רבות, שניהם סיים את התיכון, הלכו לצבא, כיום לומדים יחד פפקטים כאוניברסיטת, עדיין מכיא הרשקו לכל מערשים שהוא מבקש לשחק בהם את הכדור... כאילו פקוד שבלעדיו לא יכניסו אותו למשחק.

הרשקו רצה להיות צכר. שמנמו. נמוך. בעל פנים ממחת, שיער שכבר בתחילת שנות ה־20 לחייו החל משור והא, כחוש ההומור המפותח שלו אמר "הכעיה. רא לא נשיער שברה ממני, אלא, איך אנשים יתייחטו נדצינות לאדם שלא מסוגל אפילו לשמור על שיער השר אצבעות קצרות שמנמנות, פנים מנומשות. שאתם הנברים שהבערות רואות כם את "היריר הכי שנ שליי אבל כבר בפגישה הראשונה נותנות להם להנין כי המושג הזה כולל את חובתו של הנער אין הא הישסת כו,

פתבוק מאחר והגליו הקצרות, יריו השמנמנות, מונין המעונלות לא איפשרו לו לבלוט בשרה

השנונה כבועת רוק של מטורפים. וכאשר הוא פורש מבני החבורה הוא משאיר אותם צוחקים ער לרמעות. מאחר וכיוון את עיסוקיו אל התחום האינטלקטואלי והפר לקורא ספרים כפייתי, כשלצידו זכרון פנומנלי וכשרון שירש למוד שפות בקלות מפתיעה, היה בלי להתאמץ כמעט ל"איש השנון" וכל אימת שהשמחה דעכה והלכה, ציפו לו, פשוט משום שהוא ידע להביא

אחריכך בעטו כו גם אחרים. להיות צבר. כשיחות הגלויות שהיו לו עם ניר, בעיקר בבסים הטירונות, גילה הרשקו את חלומו

אל המגרש החברתי את הכרור המשובח ביותר.

ממתין בשקט שיומינו את שניהם לעלות למגרש. יורע

ההומור זה כרור. תמיד מרחפת על שפתיו הבריחה

הגדול: "פשוט להיוך כמוך, ניר. צבר רגיל". בשסיפר ניר להוריו על שיחותיו עם הרשקו היה בפניו ברשעות כשהיא מנפצת את הצלחת כאקורר מוסיף תמיר "השוטה האומלל הזה,

הוא מוכשר כמו שר. יש לו זכרוז שאני אפילו בחלומות לא הייתי זוכה בו. תפיסה מבריקה לשפות, יש לו שכל ישר ואת כל זה הוא מוכן להחליף בגוף של אתלט ובמנטליות של צבר שהוא עצמו אפילו איננו יודע איך להגריר

אבל ל"כדור" שהביא איתו הרשקו היתה גם משמעות פשוטה יותר. הוריו היו בעלי מפעל תעשייתי משגשג ובימים שכו בערי השכונה היו סופרים את דמי הכים שלהם המצטרפים בקושי לכמה לירות, היו מחלקים לחמניות בכתים המשותפים, ומנקים את חררי המדרגות, כדי להוסיף כמה אגורות לרמי הכים המצומקים שלהם, התפוצצו כיסיו של הרשקו מרמי כים שהוריו נתנו לו, כלי חשכון.

לגבי הוריו, דמי הכיס היו כרטים כניסה שיוכל באמצעותו לרכוש ידידים. בשלב מאוחר יותר סרא לזה ניר "לקנות ירירים". זה לא נראה כקניה, כל אימת שהיו יוצאים למסערה, בדרך הטבע בעוד כל אחר מהצעירים מפשפש בכיסו כדי להעלות מתוכם את פרוטותיו כבר הודיע להם הרשסו שהוא שילם עבור כולם. זה הפך לנוהג עד ש"היה מוכן מאליו שהרשקו משלם כאשר יוצאים לבילוי" – כפי שאמר לגליה – הפסקנו אפילו לחוות את התנועה הטיפוסית של הכנסת יד לכים

לחפש את הארנק. גיליתי שאתה מפסיק להעריך מתנות שניתנות לך כמוכן מאליו וכמרוצת הומן אתה שאתה פשוט מצפה להן". כסטורנט למשפטים, רבשו

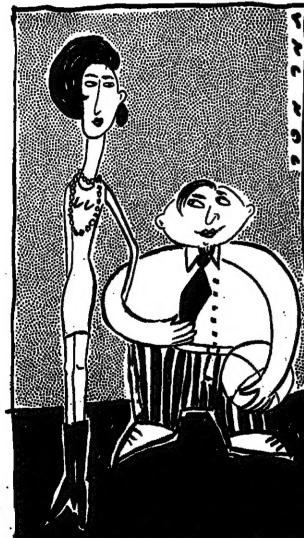
לו הוריו דירת גג. ספריה. סטריאו. טלוויויה. מטבח ומצוייר בכל שוב, כמעט באורת טבעי, הפבה לוציא אותה לבילויים, לקנות לה מתנות להיות חיק הדירה של הרשקו לחדר הלימודים של החבר'ה. אין שנותי לסיפורי אהבותיה הנכזכות. סינה מתל לחשוף את עצמה מבלי להעמיד פנים מרווחת כשהרשקו ניצב במפכח וחדירה מתמלאת ויים שאשה איננה צריכה להעמיד פנים כלפי גבר בריתוח מגרי תיאבון של סטייקים על האש, עופות צלויים, לחם מם ובחורף, מרק בצל סמיך רותה רומה אבל הוא חשק בהן לעואול. הנערות היו הרעם שהוא בכלל איננו מקריש זמן ללימורים. אבל, מספיק ייוה ושק בהן לעזאול. הנערות היו הרעב שונה ביין הוא במהירות מסורתרת וככר ווספר מלתי נדלה שלו, הרעב השני היה להיות "אתר לו לקרוא ספר אתר במהירות מסורתרת וככר ווספר

מקרים את ירידה תסטורנטים בכושרו לעורר יביא אתו את הכרור... משוק לבות לא איפשרו לו לכלוט כשרה השוק לבות שם את בטחונו העצמי ואת הישגיו. תשומת לב בותר לצאת רק עם רוגמניות, חדצוי כאלת אדר שם את בטחונו העצמי ואת הישגיו. אדר את החומר שלו עד שעשה אותו סכין חד. שיש להן תעורה רשמית של זכיה בתואר מלכת יופי. שמשתה החומר שלו עד שעשה אותו סכין חד. להמבור שלו עד שעשה אותו סכין חד שיש לה וענית מלכת יופי אותב להנפיע באשר באשר המצעות הלבת יופי אותב להנפיע באשר או למצער סגנית מלכת יופי אותב להנפיע באשר שנו או למצער סגנית מלכת תלויות על זרועו. יש לו הצעירות התקות תלויות על זרועו. יש לו

מביא איתו את הכדור. תמיד. לפות כידו הימנית. כסף מספיק כדי להעניק להן את מכחר הבילויים, והמחיר שהן צריכות לשלם הוא להופיע איתו. בעיקר שבלעדיו איש לא יציע לו להצטרף. לגכיו, חוש במקומות שבהן נמצאים יריריו. פרשת הרומן שלו עם נערת הזוהר ג. היתה

מפורסמת בכל הקמפוס. לא היה צמר מוזר מהם, יופיה הזוהר, רק הרגיש את קומתו הנמוכה, גיזרתו השמנמנה. את פניו שכאילו נמעכו על ידי מכונית. את הנמשים האדומים המטפסים כהם כצרעת. עד שיום אחר, ולמרכה הצער בחרה דווקא את הזירה הבלתי נוחה, מסיבת ידידים שערך בכיתו, להטיח בפניו בזעם את שחשה כלפיו.

עשתה זאת ברשעות. הטיחה בפניו את הכסף שבו רכש לה תכשיטים. את העלכון שהיתה חייכת להתבזות כאשר סבלה את הופעותיה עימו. הטיחה

סיום צורם לפני שפנתה לצאת, טורקת את הרלת

אותו לילה, לאחר ספרסו כל הידידים, חיטט אמותה, שותף לסיפורי אהבותיה הנכובות. פינה דבר נות יותר מאשר לשנן את ספרי וחוק בדירה ומצא אקרה שהוא מחויק בו ברשיון. אקרה שהוא מתאמן כו במטגרת קליעה למטרה כרי לשפר את תרמית המאצ'ו שלו. את שהתרחש ברירה לא יכול היה לשחור איש. אבל הצלף האומו החטיא מטרה: ענקית בנורל של ראש מטווח של עשרה סגטימטר. הוא שרם את קצה פרחתו. מאז הוא מסתוכב עם תחבושת ענקית כתזכורת שהוא תמיד, לכל מורש.

תחזית לשבוע שבין 22 ל־28 באפריל

בתחום הבריאות, ככל בני השור, גם כני שבוע זה

בריאים בררך כלל ונאחזים בחיים כחוזקה. רגישות

עלולה להיות כגרון, כצוואר וכגב העליון. עליהם

לשמור על קולם ולהישמר מצרירות. עישון אצל אלה,

עלול לפגוע בגרון יותר מאשר בכל מקום אחר. גם

הראש עלול להיות פגיע והם עלולים לסבול מכאבי

ראש יותר מבני שור האחרים. אצל רכים מהם קיימת

אימפולסיביות בתנועה והם עלולים ליפול, להחליק

ולסבול משברים או תאונות כשל חומר זהירות.

נטייתם לפנק את עצמם ברכרי מתיקה גורמת לרכים

עומרים בפני שינויים מרחיקי לכת כחייהם - איש

שפע של הודמנויות כתחום המקצועי והאישי. בגי

להעלאה בדרגה, להרחבת סמכויות וליתר סיפוק ונחת

השנה הנוכחית חשובה ביותר לכני השור. הם

מהם לעודף משקל ולכעיות הכרוכות בכך.

(23 ביולי עד 22 באונוסטו תשבוע אחם עתידים לחתחייב כנושא תשבוע. צמויות לכם הזדמנויות בתחום אתם בתחלט יכולים לבקש עזרה בקשר אתם עשויים לקבל תמיכה בעניינים הקי הקשור בחינוך, כנסיעות או בפירסום. העבודה. אין סיכה שלא לנסות לנצל כי־ ידיד חדש, אולי מישהו המתנורר במרחק, שורים חבויים ולשפר אוחם. חתוברו על שיחות-ופש עם מישהו קרוב; שימו דגש בחשבון נפש ובגילוי עצמי. פרוייקט בעל מקבל עכשיו חשיבות גדולה בחייכם. נטייתכם לחתייאש בקלות. כן משפחת אורחים שיניעו אליבם בפחאומיות עלו־ לים להוות מיטרד.

> תאומים (21 במאי עד 20 ביוני)

העדיפות הראשונה עכשיו צריכה להיות (23 באונוסט עד 22 בסמטמבר) ראגה לבטחון תכלכלי לטווח הרחומ. וכ-

ביוני עד 22 ביולי) השבוע צפויה החלטה חשובה הקשורה (23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) בשותמות. אחם עשוים לגלות כי חצטרי היחכן שאלת מימון חקשורה בעסקי כו לוותר ויהורים מסויימים בעסקות עם נדל"ן. מצב כלשהו הקשור לבן-משמחה באישיותבם, ועשויים למתח שאימות חד־

Braedio 50

על שיחוף פעולה ועל רגשות כנים. ביחד אופי הומניטארי מושך אתכם. בתחום עלול לוסות לכחוש בקדורה – אל תעשו עום עם כן משפחה צפויה בימים אלח העסקים, אל תנטו להקדים את המאוחר. בתולה

אלה יהיה עליכם להיותר ממני ומאים. בת עלולה לחרניו אחבם.

(22 בנובמבר עד 21 בדצמבר) זשבוע אחם עשויים לקבל החלטות בע" אתם עשויים לשמר השכוע את מצככם מר במועדון או אירגון כלשהו. הרגישי עת תעשו צעדים ראשונים בכיוון זה. לות חשיבות רבה לגבי עתידו של ילד. הכספי, אך תתיח לכם גם אחריות חדשת. חופשיים לומר את אשר בלבכם. אחרים עדיף לשמור על פרופיל נמוך. אף שיש נסו לא להניח לרגשות טינה לתשחלט, זה זמן טוב לפתוח תוכנית חסכון חדשה ישמחו לדעת מה עמדתכם בנושאים דברים שמערידים אתכם, מוטב לחניון חבר או מישתו מהעבודה עלול להרגיו. ולוהוג בעקביות. זה אינן זמן טוב לשמור חשובים. עם זאת, נסו להימוע מחילוקי אחכם. השחמשו בומנכת חפווי כצורה שודות. אבל יש לנחוג בשכל ישר ולשמור דעות.

על חבריאות.

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר)

לפרוייקט יצירתי כלשחו, השבוע צמויות

(22 בדצמבר עד 19 בינואר).

(19) במברואר עד 20 במארס

(21) במארט עד 19 באחריל) בתחום העסקים, ברור לכם עכשיו לאיוח בימים אלה אתם מגלים חיבטים חדשים כיוון אתם הולכים. בימים אלה יהיו לכם מחוייבויות נוספות ויותר אחריות, אן אחרים. יש משיבות רבח עכשיו למתוחיבי עשוי לחשתפר חשבוע. עניינים חשובים שות, הקשודות בתחום היצירתי צפויות אחם מסוגלים לעמוד בכך, עם זאת, צפוי זיות. בתתום חרומנטי, חרושות מאוד במישור חבותי יעלן על חסרק. כימים חודמנויות לבילויים מתיים. תאשמה בור ים חשבוע חילוקי דעות בנושא מינוסי

הפך לחלק מזכרונו המדהים.

51 BIDEDID

את סמכויות הכג"ץ וערעורים ברשות בלכר. עם זאת, הוא ער לבעיות האישיות הקשות העלולות להתעורר ממבצע "איחור" ערכאות שכזה: "משום שכיום יש שופטי שלום ויש שופטים מחוזיים, וכצרק. אדם שהקדיש שנים עד שהוא נעשה שופט מחוזי ולפתע אומרים לו אדוני אתה מהיום שופט ערכאה ראשונה׳ - זה לא פשוט מבחינה אישית, ולרעתי בזה צריך להתחשב. יש צורך בתכנון ובתקופת מעבר לקראת

השופט אלון רואה לנגד עיניו את הדגט האמריקני: אם הרפורמה שכה אנו מרכרים תתממש, הרי בכלל לא יהיה עוד צורך ב־12 שופטים בכית המשפט העליון. "די יהיה כשבעה, דרך משל, כי המעמסה הגדולה של הערעורים תרד מעלינו". ואז אפשר להרחיק לכת ברסורמה עוד יותר: "אני יכול לתאר לי מצב שיהיו שכעה שופטים בעליון ויישבו כולם כמו נארה"ב (כלומר בהרכב אחד של כל בית המשפט – ג.ש.). לדעתי זה המצב הבריא ביותר. כי היום יש הרכבים שונים של שלושה, ובעומס הזה שאצלנו היום, אתה חושב שלי קל לקרוא את כל מה שמתפרסם אפילו אצלנו? זה קשה. וזה לא טוב. אמנם, בדרך כלל יש קשר כינינו. אכל המצב האידאלי הוא כמו בארה"ב - כל תשופטים בהרכב של כל נושא. ככל זאת, יש שם רק תשעה שופטים במדינה של כמה מאות מיליונים בני אדם".

- האם לסדרי חדין יש חלק בעומם על כתי

במידה מסוייטת כן, סבור השופט אלוז. "אני לא כליכך נלהב לפרוצרורה, אך הרי כלי פרוצרורה אי אפשר. זה דרוש ליציכות המשפטית ולתפינותה. אכל לפעמים כשאני מקבל תיק שמתגלגל שנים מלמטה עד למעלה... נרמה לי שאפשר היה פשוט להגיש תכיעה ותשובה... במקום לקצר, לעתים מאריכים ללא תכלית. יש לי דושם שמשהו לא כשורה, שצריך פה

עם כאו לשערי העיר והביאו את 'התיק', ווה נגמר תוך מספר שעות. בגמרא נאמר כי 'דיני גפשות פותחים באותו יום ומותר לסיים באותו יום' אם כאים לזכות את הנאשם. אם זה לקובה, אסור לגמור באותו יום., הסיכה היא כדי שתחשוב, שלא תמודר, הדי אתת הולך לחיים את מישהו. לכן אסור לקיים דיון בערב שבת וכערב יום טוב, כי אם תהיה נטייה לדרשיע אותו, או צריך להלין את הדין ולמחרת זה שבת ראמה לא יכול לשכת בשנת ולחכות עד יום ראשון. זה ככר עיגוי דין. והיוכה יום זה לא יום, שנה זה לא שנה, מענים ומתענים שנים על גכי שנים: אתה מיואש, פשוט

בנושא זה אינו מאמין כנסים: "אם להיות מעשי אינגי חושב שאנחנו נוכל להתארגן לקבלת חוקה בעתיר הקרוב. הפיצול אצלנו כל כך נרול ולצערי הלך וגודל כוטן האחיון בכל המחנות, ואני לא רואה איך יתאחרו בכלל על חוקה. אינני תושב שואת הבעיה הבוערת שעומרת עכשיו על סדר היום. לעת עתה הכג"ץ פועל מצויין בתואם זכויות האדם".

כלא חוקה, כיצד תוחמים את התחום בין

בתחום זה מודה אלון שהוא בדעת מיעוט כשמרן - כפי שנתג בית המשפט העליון עד לפני מספר מועט של שנים - שאינו שש לערכ את חכג"ץ בעניינים שכידי הרשות המחוקקת. ועם שהוא מזכיר כי היה בעד הסגרתו של ויליאם נקש לצרפת - "גם לפי המשפט העברי - הדי לא המכים לכך שלחברי כנסת ומרומסורים יהיה מעמר כבית המשפט בנושא הזה. תשר: שעה או שעה יכולים חיכים לחביע אי אמון ככנכת אבל מה להם ולהסגרהו של נקשו ברגע שבו אתה מחתר, כמעט, על שאלת המעמר כבית המשפט, אחת מותח את הדלת ואתה לא יוויע איפוא הסוף" כתתום זה אין הוא ליכרל כלל, כפי שהוא מורח בעצטון לשריך לכבר את הסדרו הרשויות ולהיותר

גבריאל שטרסמו

מאפשרות הסתבכות בחילוקי דעות פוליטיים". לי עוד טענה: מדוע בכחירות מחזרים כך אחרי אין ספק שאתת התוויות המיוחרות במינן שתווה מנחם אלון בשנים האחרונות היתה הקמת הקתדרה

למשפט עברי בפקולטה למשפטים של אוניברסיטת

ניריורק, אחת היוקרתיות בארצותיהברית. הוא מספר

מ־6000 ברכים במשפט עברי. מר יוסף גרוס, מגדולי

התורמים לחינוך יהודי ולמדינת ישראל, תרם את

הכסף. מרי שנה אני נוסע לשם לתת הרצאה פומבית

קורסים סדירים כמשפט עברי. בינתיים כבר הקימו

בוכות זה, ובזכותו של מר גרוס, קתדרה למשפט עברי

גם בפנסילווניה. בהארווארד סיכמו בימים אלה הקמת

קתדרה למשפט עברי, וגם במכללת קולומביה זו

נמצא כדיון. כארה'ב יש היום התפתחות עצומה

בתחום הזה, ממש צמאון. לן יכולתי לנסוע כל חודש

לאיזה שהוא מקום, להרצות ולשמוע ולארגן... זאני

כמוכן מוגבל. אני אמרתי להם 'רבותי, אמנם מציון

תצא תורה, אכל אתם צריכים לגדל חוקרים משל

עצמכם...'. באוניברסיטת ניו־יורק התחלנו בחינוכם

כמדינה כליכך הרבח חיוכ וכליכך הרבה יצירה

בהיסטוריה העברית, שבכלל השאלה הזאת לא קיימת

בשבילי. לא שאני מכטל אותה. צריך לעמור על

משמר של נורמות ושל ערכים ושל שורשים יהודיים,

כל כך מהר התרגלנו לעובדה שיש לנו עצמאות

עברית. ואולי זה טוב ככה. אני הייתי ילד בגרמניה,

אני זוכר מה זה לרוץ ממקום למקום. העוברה שיש ל

הבית שלי... כל שנה אני נוסע לחוץ לארץ להרצוח

ואני חוזר הכיתה. זו הרגשה נפלאה של בית, חום

ובטתון. ויש יצירה גרולה גארץ בכל התתומים. מעולם

לא למרו כל כך הרבה תורה בעולם וכארץ־ישראל כפי

שלומרים היום במרינת ישראל: ישיכות, תלמירי

הכמים, דיונים והרצאות. מרכז רוחני זה סיים רק

'עכשיו יש כעיות, אני מסכים. הציסיות שלי היו

שיהיה שוטר יהודי, שופט יהודי, שאהיה מופשי ולא

אצטרך לפחר ולא להסתכל פה ולא להסתכל שם

ושתחיה יצירה יהודית. כל זה יש. יש בעיות של

הרפיית המתה. יש בעיות של חיקוי מופרו של המערב.

כיהודי מאמין אני סוכר, שאילו הין יותר שומרים על

שורשים יהודיים, היה יותר טוב. הייתי הרבה יותר

שמח. יש תרבות מערבית טוכה ורצויה אבל יש יותר

מרי השפעה של תרכות מערבית קלוקלת. זה מסריך

פנימיות כלתי מרוסנות. מאוד לא נוח שלא סיימנו את

החלק הפוליטי, שעוד אין לנו שקט במדינה ואין לנו

שלום, זה קשה. אכל מהז ככל זאת זה 40 שנה של

עצמאות לעומת 2000 שנות גלוח. צריך סבלנות.

לרעתי המרינה מילאה את הציפיות היסוריות שהיו

אליתם. למשל ערכים שהיו לפני קום המרינה, של

תנועה הלוצית, שהולכים עם האקי ואין רריפה אחרי

לוטו ואחרי כסף ואחרי מותרות, כיום זה חסר. בתקופה

ההיא, גם המתח החילוניהרתי היה פתות. אני, כבחור

ישיבה, הייתי מלא הערצה לקיבוצניקים רתים

וחילוניים, אנשי עמל ויצירה. גם היום אני רואה

בתנועה הקיבוצית ערך חברתי חשוב, אבל שוב אין

שהקימו את המדינה יחד עם אנשי ההגנה והמדתרות.

היו לגו רגשי נחיתות בפני גדולתם הערכית של

האנשים תאלה, למרות שידעתי שהם לא דתיים, היום

המצב השתנה, כמוכן. היום אין לך הדוך של אותם

אנשי־עמל, הפועלים, המייסרים. אבל כל זה איננו

פוגע בציפייה היסורית. אני מאור אופטמיסט ואני

עריין רואה את הכל בעיניים של יצירה.

יראת־כנור שהיתה קיימת בפני אותם אנשים עמלים

ייש דכרים שחין ואינם ואני מאור מתגעגע

"יש גם תופעה חמורה ומדאיגה של מריכוח

וציון זו, המדינה, כיצד היא נראית לשופט אלון

של חוקרים כאלוה".

במלאת לה ארבעים?

בזכות העצמאות המרינית".

אחת או שתיים. חברים וחוקרים מקומיים מקיימים

"הקמתי שם קתדרה וכן ספרייה ובה ככר למעלה

שיבלי: "בחירות זה סלט שלם. תבשיל". חנן: "כי המטרה היא – קודם־כל להיות בכנסת. ואני אומר – קורם כל תראג למרינה שלך, אחר כך לעצמך ולמפלגה שלך. נכון, זה עסק טוב להיות בשלטון. הנה, שוכ הם העלו לעצמם את המשכורות.

או אונה דוצה דינוטטורה?

וטלפון תופשי־הופשי, וכתי־חולים בחו"ל".

חנן: "או, או, או. אני אומר שלדמוקרטיה יש חלק גדול בכשלונות של המדינה. הדמוקרטיה אצלנו היא פראית. איננו כשלים עדיין לדמוקרטיה מסוג זה. אני לא אומר ריקטטורה, אכל אני מכיט סכיב ורואה מה קורה. בתקופת מלחמת העולם השניה ישכתי כאוהל עם שכנים משכט ערכ־א־טעדה. הם אמרו לי: 'אתה רואה את כל השרות האלהז הם שלנו".

שיבלי: "אולי אחר דיבר ככה. אז כולם כבר

חנן: "איסתגלל בערבית זה שחרור, עצמאות. אחד מהאנשים כאוהל ההוא אמר: 'כל הזמן מרכרים על איסתגלל. אני כבר רוצו: לראות אותו. הוא בטה גבר רציני אם כולם מחכים לו"."

שוב צוחקים. חנן מרצין. הוא מוראג מדי. "בסעוריה מורירים לגנבים את הירים. אני לא אומר שצריך לעשות זאת גם כאן. אכל צריך להיות פחר. משמעת. חברי כנסת נוסעים להפנש עם עראפת. לא איכפת לי שהם עושים את זה. אבל שתהיה ישיבה קודם, שיחליטו על זה. לא יתכן שכל אחד ינהל משאיומתן. זו אנרכיה. ושולץ נפגש עם פרס לחוד, ועם שמיר לתור. זו לא בושה"ז

שיכלי: "אני בכל זאת חושב שייצא מכל זה שלום. מספיק ארבעים שנה מלחמה. מספיק. היום יש לכל המדינות נשק. זה מאוד קשה לנצה מישהו. עכשיו, עכשיו לא יהיה שלום. אבל אולי בעור שנה-שנתיים. כולם יודעים היום: את ישראל קשה לנצח. זה לא פשוט. היא חזקה. יש לה נשק. יש לה

חנן ג'יבליק מעסיק פועלים מאיזור ג'נין. עבודה קשה בקילוף שקרים. "יהודים תמצא לעכורה הזו"ז הוא ושיכלי שוב צוחקים. "איפהו ואלה שעוברים אצלי מרוויחים טוב. לא משקיעים כלום חוץ מעבורה. והם שואלים אותיו 'מרוע לקחתם את ארמותינו'ו אמרתי להם: 'הלואי שיקחו ממני את אדמותי'. סעם הייתי בכפר ערבי, הוצאתי את מארוזי לרחוב והראיתי להם בית מפואר. כלי להכיר את בעל הבית אמרתי: זה שייר לטמסן, והוא, מפואר לא פחות, שייד לטייח, והוילה היפהפיה ההיא – לקבלן. רק הבית ההוא, העלוב, שייר להקלאי. זהו, החקלאות כארץ הלכה לאיבור".

כנקודה הזו סלימן חוסיין שיכלי שוב שותק כיום העצמאות, הוא אומר, יונפו דגלי ישראל על כתי ערביאישיכלי. הוא אפילו שם דגל על מכוניתו.

"תשמע ממני", הוא אומר ובפעם הראשונה כמו מתגנב לדבריו הוסר סבלנות. יכל שלטון ששולט -אנחנו איתו. כולנו בני אדם. כולנו שווים". אבל זו מרינה יהודית....

שיבלי: "אז מהז היהורים שרים! היום הם שולטים פה, אם נרצה ואם לא נרצה. זה מן השמים":

אמו הוקנה של סלימן חוסיין שיבלי נכנסת לחדר היא כת מאה, כך היא אומרת, וצחוקם של אכו עלי ואכו עמיר שוב מתגלגל. "לא היתה ממשלח שובה כמו של היהורים", היא אומרת, והיא הלא חוותה את השלטון התורכי, והבריטי, כבר שנים רבות היא אלמנה. צלולה ובריאה, אומר אבו עלי, וחנן מעירו "אינר יודע שהנשים חיות פי עשר יותר מהגברים? ואחרייכן עוד אומרים: 'המין החלש'. אם זה מין חלש, תארו לכם מה היה קורה אם זה היה מין חוק"ו ואו הוא מוסיף משחו בערבית, והשניים שוב צוחקים. את המשפט האחרון הם מסרבים לתרגם. זה נשאר סוד

עמוס לבכ

סופר אגזוז - לאביב נקי יותר.

סופר אגזוז 40 שנות פעילות

מברכת את כל לקוחותיה לרגל שנת ה־40 למדינה

• 15% הנחה במוסכי רשת סופר אגזוז עד 15.5.88

• בדיקה תינם

• ללקוחות הבטחון — תנאי תשלום מיוחדים

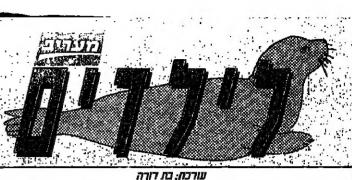

"מעולה, נחרץ בהבעת הבטחון שהמערב מסוגל לגבור

> תל-אביב, דרך פית 72 אי. חיפה, בן יחודה 29, בארשבע, קק"ל 90

ספרים אבית שוב

בעריכת בנימין ותניהו "על חטרור בקשו בתנויות ובספרית "מעריב"

ה' בא"ר העום"ה 22 באפריל 1988 נליון 361 יום העצמאות

40 שנה למדינה הַּבְרָזַת הָעַצְמָאוּת וּפְלִישַת צִבְאוֹת עֲרָב

של הצָּבָאוֹת הַסְּדִירִים שֶל הָאַרְצוֹת

קערָבִיוֹת פּשְׁכָנוֹת אָת גַּיסוֹתִיהָן

לְּפָלִישָה לְאָרֵץ יִשְׂרָאַל, כְּדִי לַחָנֹק

קאָבָה אָת סמְּדִינָה הַצְּעִירָה. בַּקְצוֹת

ַ הַּלַּיָלָה שֶל ד׳ בְּאַיָּר הַתְּחַילוּ הַצְּבָאוֹת

הַעַרְבִיִּים לְּפְלֹשׁ מִכָּל הָעַבְרִים: צְבָא

לְבָנוֹן, סוּרוָח, עִירָק, יַרְדֵין וּמְצְרַיִם

נסטיכה אסת של ערב הפעודית.

לְהַתְּמוֹדֵד עם כָּל אָלֶה בְּעַת וּבְעוֹנָה

אַסָת, לָלא אָמְצֶעִי לָחָמָת מַתָּאִימִים.

מַצִין נּרָסָה מְחָדָּשָת שֶל מִלְחָמֶת דְּוַר

בְּנָלְיָת. וְלֹא פָּלֶא כִּי הַפְּקוּד הָעַרְבִי הָיָה

בל סכחות הלוחמים בְּאָרֶץ – הַהְנְוָה.

סָאצָ"ל וְסַלֶּתִ"י – הַתְאַסְדוּ וְהַכְּרֵז עַל

הַקומת צְּכָא הַנְנָה לְיִשְׂרָאֵל. בְּתְחִילַת

ַסֹצְּעִיר לְחָגּן בְּעַת וּכְעוֹנָה אַמַת עַל כָּל

שַנָּאָלְצוּ דְּמֶשֶוּ זְמֵן מָה לְהַתְּגוֹנֵן בְּכֹחוֹת

ספּאָסָץ הפּלְסקתִי בּפְּדִינָה מּצְעִירָה

עַצְמָם, בָּמְעֵט לְלֹא תִּנְעַרֶת מְתַּחוּץ.

סַעַרְבִּים, הַצְּלִים צה"ל לא רַק לְחָדֹף

אָת הפּוֹלְשִים, אָלָא לְהַבְרִים אוֹתָם,

לאסר מדשים אַרָנִים שַל קַרְבוֹת

לְדַדֹּרָ מִּקָנִיהָם וְלִנְגֹּס מְשְׁעְסֵיהָם.

עקובים מוים בכל הקויחות נאלצו

מְדִינוֹת עַרֶב לְהָרִים יְדִים וּלְהְבֶּוַע.

בְּמַהֶלְךְּ שָׁנָת 1949 נֶחְהְמוּ הֶקְבְּמֵי

שְבִיתת גָשֶק בָּמְעַט עִם כָּל הַמְּדִינוֹת

שָהַשְּתַּתְּפּוּ בַּפְּלִישָה. מְדִינַת יַשְׂרָאַל

הַיָּתָה לְעַבְּרָה קַיָּמֶת.

יָמִי חַמְּלְחָמָה לֹא יָכוֹל הָיָח מַצְּבָא

סנקודות שַחַתְקפוּ. הָיוּ יִשׁוּבִים

קָּיָה עָצוּם. אַדְּ, בְּנִגּוּד לְתַּחֲוִיוֹת

קשַבְנָע כּי וּצְחוֹנוֹ הַמְּהַיד מַבְּטָח.

כתות ספגן היהודיים קיו סיבים

מַשְּׁתַּי יָרִי שָל שִּבְעָה עָשֶׂר תּוֹתָתִים זעןעוּ אָת הַלּיִלָה שֶל ד׳ בְּאִיָּר פּש״ח. תונה זה האות לסיום הפונדט הקריטי בְּאָרֵץ יִשְׂרָאֵל. שְעוֹת סְפוּרוֹת לְדֶם הַתְּבַּנְּסוּ מִנְהִיגִי הַיִּשׁוּב בּמוּנִיאוֹן הַיָּשְׁן שֶל תַּל־אָנִיב, וּלְוֹכָח תַּצְלוּם עַנְקִי שֶׁל מאודור קרצל, חונת פמדינה, הכריו דוד בן גריון על סַקמת סמִדינת. בְּקוֹל רָם וּבוֹטֶהַ קָרָא אָת מְנָלֵת הָעַצְמָאוּת. נקרי לפגיקם קטעים מתוכה:

בְּאָרֶץ יִשְׁרָאַל אָם הָעָם הַיְּהוּדִי, בָּהּ עַבְּבֶת דְּפוּתוֹ הָרוּחָנִית, הַדְּתִּית וְהַפְּוֹדִינִית, בָּהּ חֵי חֵיֵי קוֹמְמִיּוּת מַמְלַכָּתִּית, בָּהּ יָצֵר נִכְסִי תַּרְבּוּת לְאַפִּיִים וּכְלָל־אָנוֹשִיִם וְהוֹרִישׁ לְעוֹלָם כָּלוֹ אָת סַפֶּר הַסְּפָרִים הַנְּצְתִיי. לְאַתַּר שֶּׁחַגְלָה הָעָם מָאַרְצוֹ בְּלֹחַ הַזְּרוֹעַ, שָׁמֵּר לָהּ אָמוּנִיים בְּכֶל אַרְצוֹת פְּזוּרָיו, וְלֹא חָדַל

מַתַּפָּלָה וּמִתַּלְוּה לְשוּב לְאַרְצוֹ וּלְחַדַּש בָּתוֹכָהּ אָת חַרוּתוֹ הַפְּּזִינִית. לפיכה ותכנסנו, אנו מבר מועצת ַטָּעָם, נְצִינִי סִיִּשׁוּב הָעַבְרִי וְסַתְּנוּעָח ַ הַצְּיוֹנִית, בְּיוֹם סִיוּם הַמַּנְרָט הַבְּרִיטִי עַל אָרֶץ יִשְּׁרָאֵל, וּבְתֹקוף זְכוּתַנוּ הַטִּבְעִית וָהַהִיסְטוֹרִית וְעֵל יְסוֹד הַחֲלְטַת עָצֶרֶת

הָאָפּוֹת הַפְּאָחָדוֹת, אָנוּ מַכְרְיזִים בָּזֹאַת

על הַגָּוֹמַת מְדִינָה יְהוּדִית בְּאֶרֶץ יִשְׁרָאַל. ַהיא קודינת יַשְּרָאַל. אָנוּ מוֹשִיטִים יָד שָלוֹם וּשְׁכֵנוּת טוֹבָה לְכָל הַמְּדִינוֹת הַשְּׁכָנוֹת וְעַמַּיחָן, וְקוֹרְאִים לַהָּם לְשָׁתּוּף פְּעוּלָת וְעָזְרָת הָדָדִית עָם הָעָם הָעַבְּרִי הָעַצְמָאִי בְּאַרְצוֹ. מְדִינַת יִשְׂרָאַל מוּכְנה לְתָּרֹם חֶלְאָדָהּ בְּמַאָמֶץ קשתף לַקּוֹדְמַת הַפְּּוֹרָח הַתִּיכוֹן כַּלּוֹ. בָּאוֹתֶם רָנֶעִים מַמָּש הַכִּינוּ הַמִּסְקְדוֹת

רָמַת־גַּן – בְּנְיָרוֹת צֶלוֹפָן

את עירם. לכן הם בנו שערוכה, שַהשָּהָרְעָה על פני שלש קומות בְּבִית סְבָּרָם בְּנוֹשֵׁא: "עִירִי – רְמָת־גּוְ". הַם הַצִּיגוּ בָּהּ אָת הַמְּקוֹמוֹת הַפֶּרְבְּוַיִּים בְּרֶכּת־גּן כְּפִי שָּקם רוֹאִים אוֹתָם. קסמרים שהשתמשו בסם היו ונרות צלופו, קלקר ודבק. םקומל יחודה נפשטיו מסר שהקמת השערוכה נקשכה שבועים, והיא בְּמִּחָלוְי שֵׁשֶׁת הָחֶדְשִים הָאַחְרוֹנִים

שתסת eqini.

סְחַבָּה בְּלַכֹּט הַיְצִירָה הוֹרִים, מוֹרִים ותקמידים. טמפקח צבי אבר בר מסר, שָׁנּוֹשֵא מַתּּעָרוֹכָה "רָמַת־גַּן עִירִי" נְלְמָד

רמונה שיף

בּמַבְּשָׁת בָּתֵי סַפָּר יְטוֹדְיִים בְּעִיר,

איזו צפיכות היתה שם

חזרנו מפיקניק בכנרת ואל תשאל

דגְלִי הַקָּט

אַצָא לָרְחוֹב חַמְקּשְׁט, שָׁם יַעַר שֶל דְּנֶלִיםוּ שוֹלְחֵים מַם לְדְגָלִי מַקְּט בְרַבֶּת אַתִים בְּרוֹלִים. אָנִיף סדָּגָל לַמְּרוֹם: נאת, דנכון בעל עם קל קינם קל קינם קל קינם קל פינם עם קל קינם בעל פינם עם קל קינם קל פינם עם אותן עם קל קינם אותן עם אותן אותן עם אותן אותן עם הָאָת, דְּגְלוֹן פְּעוּטוּ

הכנתי דגל לי בגן, ּצְּבְעוֹ לֶבֶרְבָּחֹל. (נם מָגַרְדְּוַד אָטְוֹ צָבְעְתִּי בְּמִכְחוֹל.

מדנוך הספר דני,רני,ואייל

מולדתי ואני בכגדי חנ ערך: נרשון ברגסון רוצאת תנה - קרטא

טפר בכחול ולבן ממש כמו הדגל שלנו. יס כחול למעלה, פס כחול למטח ובאמצע לא מגן דוד. באמצע הרבה הרבה שירים, סיפורים וציורים לילדים בני 5 עד

אנחנו חוגגים יום הולדת למדינה ודווקא בגלל זה אנחנו רוצים מאוד לדעת מי היא איך היא נראיתנ איך חיא ברגישה? איפרו היאו מי הם חוריהו מי הם בניה ומה תולדות חייהו כי חיא כבר בת 40 ובטח הספיקה לחוות המון חוויות ולעשות

במהלך כל חספר אנחנו מרופשים ומחפשים ואפילו קצת מגלים ומקבלים תשובות חלקיות לשאלות באמצעות שירים וסיפורים שוכרובו בכל מיני

תקופות חלק מהדברים נכתבו כשחמדינה נולדה. חלקם וכתבו לפני. חלקם נכתבו כשחיונה בת 8 וחלקם נכתבו כשתיתה בת 26. אין כמעט דברים שוכתבו כשהיתה למשל בת וכשיודעים יותר יש סיבה אמיחיו 38, וחבל. כשקוראים את הדברים כלי ציון תאריך, זה מבלכל. כי חלק מחדברים

שנכתבו מזמן השתנו וחלקם נשארו. אך כשקוראים את הדברים ברצף, בגלל שלא מצויין תאריך אפשר בטעות לחשוב שהכל נכתב רק אתמול. בשירו החביב של יפרח חביב הכלול בקובץ לא השתנו כמעט דבוים ' למרות

שנכתבו לפני יותר מ-20 שנים: "מולדת היא סבא וזוג ההורים. מולדת - אחות ואח יקרים. מולדת היא בית, חלקת אדבת. וברוש, ושיטה, ושלווה ודמנות. מולדת חיא מה שעימי על ידי

מרים חרותי

אך יש דברים שהיום אנחנו הילדים לא מבירים ולא זוכרים למשל: מצער יום העצמאות, קופת קרן קיימת, איתוחי מורס, מרופרות ועוד הרבה דברים שהשתנו (אפילו נבולות הארץ). לכן, אם משקו נשמע מוזר ולא ברור שואלים את אמא ואבא, או סחם חברים שאלות כמו מה זהו וכותי זה קרחו וכך נדע קצת יותר על ישראל.

מה שאוהב - והוא עמדי".

לשמוח ביום ההולדת ולהשתולל. רות ויים

איזה צחוק

אינה סוף שמח

יום קשה שוֹרְבְיוִיג אין מְנָה היוֹם יונית הפפרויי אשה קשה מאדויי

ו. מהקטן הלאמי: 7. מערקת של

פוקדות או מפעלים: 8. נדול בתורה ונָאָרָץ יַש נָוָח רָאשִי סְבָּרִדִי וַאַשְּנְזִיי: וו....ישראל לא ישבר בחות הבשחון שָׁל הַּפְּדִינָה; 12. לא קדש (בְּכְתִיב חַמָרו; 13. מִקְפָּר הַשְׁבָּטִים; 14. עיר שָּבְעָקְבוֹת פָּנּיָה לְמִצְרַיִם הָתְּרָבָה קלילו 15. חַרוֹד קבוּץ בָּאָרֶץ; 16. פּוּבְעָה הַבְּשְׁתַּבָּת ל: אָבִיב, עַדְשִים רְּוֹפַרְ: 17. סִיּוֹם שֶלְּבְנֵי יוֹם הָעַצְּמָאוּת: וו. מַלַת וַרוּג; 19. אוֹת עַבְרִית; 20. "עין..." קבוץ ליור הפגורת: 21. "בר..." .22 מוסטנ"ל לשעבר ושר פקודינה: אָריג: 23. מַחְמֶּרֶת עַבְרִית (לוֹקוּמֵי

סות ישראל) 24. בחות הבקיחון שָבְּדְנוּי לְצֵּט"ל;

ו. חוֹוַת הַפְּּדִינָה 2. הַשְׁנָה בָּהּ אֶכְּה וֹקְדִינָה; 3. יָרִית שֶל רוֹבֶח; 4. מְקוֹם קוש בעיר העהיקה: 5. חונגת 40 קוּה לְקִיּתְּה; 6. מֵרָאשֵי מֶכְשֶׁלֶת אַלובו, 9. בְּלַלְתַּ זווכ: 10. שרות עבאי מקשלב ֹ שָּבּוֹרָת מַקְלָאִית; 11. מַבְרַת שַּבָּנוּת יקושליתו 14. לא.... וילא יישן שומר

אכ העיר שהוקנוה על החולות וו. המבצע לכבוש אילת; 18. ווו דומיו 21. דכוב 23. שופה של כל

שי שַצּקט צומקים פְּמַחָנוּ אָת פָּנַת פקדיתות. אם יש לכם איזו קדיקה מנתיקח, צל תתעצלו – בתבו על דף יינופלו, סקניסו למעטפת, בתבו את הקלבת שלנה "מעריב לילדים" – ⁵ קוניקו נ, פל אָכִיב, לְמְּדוֹר אֵיזָה

מל תִּשְנְחוּ לְםדְבִּיק בּיל וְלְשְלֹם.

שובניניו. מה שוף הפפור שהמורה סונה לכם בכתה, עצוב או שמתו" יְּנְטָח שֶּׁשְׁמָטוּ שְׂמָחָנוּ כָּל כָּוּ קסקפה הפשעמם הגיע לסוםו..."

לפהו היו בחינותו" לא, היה לי נוךא קשה – לחבות יורים יום שנם לפוף חלמודים..."

היומן המטריף שלי

הַכִּי כִּיף זֶה לָלֶכָת עם אִמָּא הָעִינָה.

אָת ליאור (אוֹתִי: ״יִּלְדִיבו. ושָּלֹא

קַתְּתִילוּ עָם ׳אָפָא־קְוִי־לִי׳, כּי מִנֶּד

תַּקְנָה לָנוּ. הַשְּׁאַלָה הָיא אִם כְּדֵאי

פַּחִית מִשְּקָה, סַמְּנְיָה וּפִּיצָה, אוֹ

סמת הצעצועים, שנה סרבה יותר

אָכָל עַלְנוּ יוֹדְעִים שְּׁמַשָּׁחוּ הַיא בֶּטַת

לְבַּוְנֵּה אָת וְבוּת הַאָּנְיָה עַל טְרוֹמִּית אוֹ

לְהָתְאַפַּק וַלְעָצַר מוּל חַלוֹן הָרַאָּוָה שֶל

לְפְעָמָים אָמָא לוֹקַחָת אוֹתְנוּ לַהַּנְּנָת,

אוֹ סֶרָט, וּבַהַפְסְקָה, בְּשָׁאַנִי מוֹשַׁן אָת

לִיאוֹר בָּשַׁרְווּל שֶּיֶרוּץ אַתִּי לִּפְּוְנוֹן, בְּדִי

שַּנְּתָיָה תָּרְאשוֹנִים בַּתּוֹר, אָמָּא עוֹצֶרָת

אוֹקָנוּ בְּתָאִם, מְסַיֶּבֶת חַיוּן מִקְתּוֹרִי

ואוֹמֶנֶת: "יִלְדִים, לא צְרִיוּ לְלֶכֶּת

אוּףווו מה היא כבר סביאייי

תפוחים וקלמנטינותו מימיה עם

אַידְ בַּכְלָל אַפְשָׁר לְהַשְׁוֹוֹת אָת וָה

או שלנון ונלידהו

לימונדהו קודויצים עם נכינה צהבהו

לפחית קולה, פופ קורן ריסני בקרטון

"לא מתחשק לי תפוח", אני אומר

ליאור. הקטן הה. שלנר מחויק אח

ומעקם ה'צף, "מתחשק לי צרטיק".

מַּפַפּוַּס נְנוֹנְס בּוֹ בָּחָנְאָה, מַּסָוִיר אוֹתוֹ

מִיָּד לְאַמָּא בְּמֶחָאָת: "נְּם לִי לֹא

מְתְּחָשֶׁק. פּוּיָה אִיכְּס".

לקנות. סבאתי ככל בתיק שלי."

חוורים סביתהו"

חיא מתכופפת קרוב ולוחשת בקול מְנֶרָה אַימָה: ״תִּתְבָּיַשׁ לְזְי, יוֹאָבוּ תַּפּוּחַ זה הרבה יותר בריא לשונים. ותוץ מוה. מדוע אַתָּה מַפִּית אָת אָתיףו הוא דְּוָקָא אוֹהָב אָת הַמָּפּוּס״. "לא נכוך", מודעק סואטוט. "אני

רוֹצֶח גַּם אַרְטִיק״. יטוֹב", קוֹבֶעַת אָמָא, "לא תְּקַבְּלוּ כלום. לא זָה, וַלא זָח"ו

ייאָמָא, קְנִי לִי״... וּמָתָאֹם גָעֵלָם כָּל טַכִּיף. יָבָשׁ בַּנְּרוֹן, וּכְשֶׁחָאוֹרוֹת כָּבִים (סֹסְצָּנָה מִתְּסַדֶּשָׁת אָנִי מַנִּיעַ לְפַּסְקְנָה שֶאַפִּלוּ הַפּוּם כְּבָר טוֹב יוֹחַר מִלֹּא נְּלוֹם. רַק שָאָנִי גַּאָה וְבוֹן, עוֹד לְסָנִי שֶׁיּוֹצְאִים חִיא מְזְהִיךְה מִדִּי לְהוֹדוֹת בָּנָה.

הָכִי כֵּיף זה לָצאת לְקְנִיוֹת עם אַכְא. הוא תָמִיד קונה לָנו הַכֹל. כְשִאָנו מְבָקשִים יוֹתָר מָדִי, הוא לא שָׁם לֵב וקונה לנו גם יותר מדי. רַק בַּדֶּרָךְ תַּוֹרָה, בָאוטוֹ, הוּא מִתְחִיל לְרָנוּ: "שַּׁמְתָם לֶב כָמָה בִפַּף בּוְכוְנוּזּ אַתם יִלְדִים שַלֹּא יוֹדְעִים נְבוּל". אַמַר כָּוָי הוּא מְתְרָגֵוּ עַל עַצְמוֹ: "מַדּוּעַ אָנִי אָבָּא טָפָש כָוָה. שתְמִיד ובוע לילדיווו"

הזוכים בפרסים כהגרלת מעריב לילדים

תשבע אותיות: שחף וומורה, קיבוץ אשרות

ושבע מאכלים ומשקאות: אפרת לוינעוםייו.

קיבוץ נלויות 5, אשדור " זכחה בספר בלון נוע בא

מה נכונו: רוניה לד, דה' ברודצקי 15 רפה אביב

גלוום" זכתה בספר בלון נוע בא לספר לך.

גבעחיים 53600 זכה בספר בלון נוע בא לספר

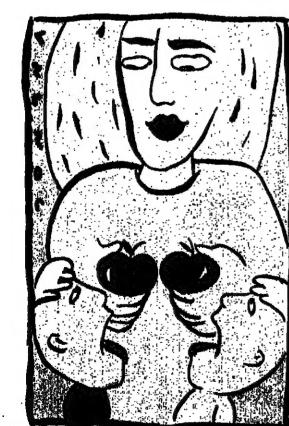
הכלל החשוב: איתמר כבריאל, הרצונ נו

יטקב (מאוחר) 15150 " זבה במנוחק צבעוני.

11.3.88 1017

אַבָּא מָמוּד. הוּא לא יוֹדָעַ כָמְה אַנוּ אוֹקָבִים אוֹתוֹ מִפְּגֵי שֶהוּא "טָפָּש

קפר יואב רַשָּם אִיטוֹ אֲבִירָם

54 אשריב ליכדים

אעריב לילדים 55